

Giới thiệu Quy Luật Hấp Dẫn

Truyện Quy Luật Hấp Dẫn của tác giả Simone Elkeles là câu chuyện kể về Carlos, em trai của nhân vật Alex trong cuốn truyện hay đầu tiên của series Perfect chemr "Xúc tác hoàn hảo" đã được xuất bản tại Việt Nam. Với Carlos, mọi thứ đều thay đổi khi cậu bị mẹ "tống cổ" đến Mỹ với anh trai Alex để kết thúc những năm cấp ba của mình. Thật khó chấp nhận khi phải đối mặt với môi trường mới, những người bạn mới và cả những sự thay đổi đáng ngạc nhiên của ông anh trai ngôn tình hiện đại kể từ khi có cô bạn gái thiên hạ đệ nhất yêu nghiệt. Carlos sẽ xoay xở ra sao với cuộc sống tại ngôi trường mới, nhất là với cô bạn Kiara và những cảm xúc khó hiểu của mình?

Bạn đang đọc truyện *Quy Luật Hấp Dẫn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Carlos

Tôi muốn sống tự lập. Nhưng tôi là người Mexico, nên dù muốn hay không, gia đình tôi luôn hướng dẫn tôi làm mọi việc trong cuộc sống theo ý họ. Hãy, hướng dẫn thì chưa đủ, phải gọi là bắt buộc mới đúng.

Mẹ tôi cũng không quan tâm là tôi có muốn rời Mexico và chuyển đến sống ở Colorado với anh trai tôi - Alex trong năm cuối cấp ba hay không. Bà ấy cứ thế quyết định gửi tôi về Mỹ. "Vì lợi ích của con thôi!" bà nói thế đấy. Và tất cả mọi thành viên trong gia đình đều ủng hộ bà, miễn bàn.

Họ thực sự nghĩ rằng gửi tôi trở về Mỹ sẽ ngăn cuộc đời tôi kết thúc dưới vài tác đất hay là trong nhà tù à? Từ khi tôi bị sa thải khỏi cái nhà máy đường từ hai tháng trước, tôi đã sống một cuộc sống điên loạn rồi. Không gì có thể thay đổi được điều đó.

Tôi nhìn ra ô cửa sổ nhỏ khi máy bay bay qua ngọn Rockies bao phủ bởi tuyết trắng. Chắc chắn là tôi không ở Atencingo nữa rồi, lại càng không phải ở ngoại ô Chicago, nơi mà tôi đã sống từ bé trước khi mẹ bắt tôi thu dọn và chuyển đến Mexico vào năm thứ hai trung học phổ thông. Khi máy bay hạ cánh, nhìn những hành khách khác chen lấn để rời khỏi máy bay, tôi đứng lại, nhường đường cho họ. Tôi sắp gặp lại người anh ruột của mình lần đầu tiên sau gần hai năm. Chắc, tôi cũng không chắc là mình muốn gặp anh ấy hay không nữa.

Mọi người đã xuống khỏi máy bay gần hết, tôi không thể chần chừ được nữa. Tôi với tay lấy chiếc túi xách rồi đi theo biển chỉ dẫn ra khu vực nhận hành lý. Tôi nhìn thấy anh tôi - Alex đứng chờ mình ngay khi vừa ra khỏi phi trường. Tôi cứ nghĩ rằng mình sẽ không thể nhận ra anh ấy cơ, hoặc là cảm thấy xa lạ thay vì cảm thấy thân quen như trong gia đình. Nhưng làm sao có thể nhầm được chứ, anh em tôi quá giống nhau. Tôi hơi hài lòng rằng bây giờ mình đã cao hơn anh ấy, và tôi cũng không còn là đứa trẻ gầy gò anh đã bỏ lại phía sau.

"Ya estas en Colorado (Chú đang ở Colorado rồi đấy)" anh vừa nói vừa ôm chầm lấy tôi. Khi anh thả ra, tôi nhận ra những vết sẹo mờ mờ ở trên lưng và bên tai. Chúng không ở đó vào lần cuối tôi gặp anh. Trông anh trưởng thành hơn, nhưng ở anh thiếu đi ánh mắt đề phòng mà anh luôn mang bên mình như một tấm khiên bảo vệ. Tôi nghĩ mình đã thừa hưởng ánh mắt đó từ anh.

"Glacias (Cảm ơn anh)" Tôi nói dứt khoát. Anh ấy biết rằng tôi không thích đến đây. Chú Julio đứng canh chừng tôi cho đến khi tôi lên máy bay. Sau đó chú còn đe dọa rằng chú sẽ ngồi lý ở sân bay chừng nào tôi chưa cất cánh.

"Còn nói được tiếng Anh chứ?" Alex hỏi khi chúng tôi đi lấy hành lý.

Tôi tròn mắt. "Em mới chỉ sống ở Mexico 2 năm thôi, không, phải nói là em, mẹ và Luis chuyển đến Mexico mới đúng. Anh đã bỏ rơi mọi người."

"Anh không bỏ rơi mọi người, anh sắp học đại học để thật sự làm được việc gì đó có ích, thỉnh thoảng chú cũng nên thử làm gì đó có ích đi."

"Cho em xin, cuộc sống không có ích này quá tốt đối với em rồi."

Tôi lấy chiếc túi vải của mình khỏi băng chuyền rồi theo Alex ra ngoài sân bay.

"Chú đeo cái gì ở cổ thế?" Anh ấy hỏi tôi.

"Nó là 1 cái tràng hạt," tôi trả lời, chỉ tay vào cây thánh giá trắng đen đầy mồ hôi. "Em đã chuyển sang tôn giáo khác."

"Tôn giáo cái khi gì, anh biết thừa đấy là biểu tượng của băng đảng," anh nói khi chúng tôi tiến đến chiếc Beemer mui trần màu bạc. Còn lâu Alex mới có thể mua được cho một chiếc xe như thế này, chắc là mượn của bạn gái anh ấy - Brittany.

"Kể cả thế thì sao chứ." Alex từng ở trong một băng nhóm hồi còn ở Chicago, trước anh ấy thì có cha tôi cũng ở trong một băng nào đó. Dù Alex muốn thừa nhận chuyện đó hay không, đó là thứ chảy trong huyết quản của tôi. Tôi đã từng thử tuân theo pháp luật. Tôi không bao giờ than phiền chuyện mình kiếm được chưa đầy 50 peso và làm việc cật lực sau khi tan trường. Sau khi bị sa thải và bắt đầu làm việc với băng Guerreros del barrio, tôi kiếm cả ngàn peso mỗi ngày. Mọi người có thể nghĩ nó là tiền bẩn, nhưng ít nhất thì nó giúp tôi đủ ăn.

"Chú không học được gì từ sai lầm của anh à?" Alex hỏi tôi.

Chết tiết, hỏi Alex còn ở Latino Blood ở Chicago tôi đã sùng bái anh. ”Anh không muốn nghe câu trả lời đâu.”

Lắc đầu chán nản, Alex lấy chiếc túi vải khỏi tay tôi và quăng vào trong xe. Chuyện gì sẽ xảy ra khi anh ấy rời khỏi Latino Blood nhỉ? Anh ấy sẽ phải gắn bó với hình xăm ấy cho đến hết đời. Tin hay không thì anh ấy sẽ luôn có một mối quan hệ với Latino Blood cho dù có ở trong cái băng đảng ấy hay không.

Tôi nhìn anh ấy một lúc lâu. Chắc chắn anh ấy đã thay đổi rồi, tôi có thể cảm nhận được điều đó từ đầu. Có thể là anh ấy trông giống Alex Fuentes, nhưng anh đã không còn cái tinh thần chiến đấu mà Alex Fuentes sở hữu. Giờ anh ấy đã vào đại học với suy nghĩ là mình có thể tuân theo luật lệ và biến thế giới này thành một nơi tươi sáng hơn, đáng sống hơn. Tôi không thể tin được anh ấy có thể nhanh chóng quên đi rằng chỉ mới đây thôi chúng tôi đã sống trong khu ổ chuột ở ngoại ô Chicago. Có một số thứ không bao giờ có thể tỏa sáng, cho dù bạn cố đánh bóng nó bao nhiêu lần đi nữa.

“Mẹ thế nào?”

“Bà ấy ổn.”

“Còn Luis?”

“Cũng ổn thôi, thằng em bé nhỏ của chúng ta sắp thông minh bằng anh rồi đấy, Alex. Nó muốn trở thành một phi hành gia như Jose Hernanes.”

Alex gật gù như một ông bố đầy tự hào, tôi nghĩ rằng anh ấy thực sự tin Luis có thể hoàn thành giấc mơ của mình. Hai người anh em của tôi đều là những kẻ mơ mộng giữa ban ngày. Alex nghĩ rằng mình có thể cứu thế giới bằng việc tạo ra thuốc chữa bệnh còn Luis nghĩ rằng mình có thể rời thế giới này và thám hiểm thế giới khác.

Khi chúng tôi đi lên đường cao tốc, tôi nhìn thấy hàng dãy núi ở phía xa, nó làm tôi nhớ lại những mảnh đất cằn cỗi ở Mexico.

“Nó được gọi là Front Range.” Alex nói với tôi. “Trường đại học ở chân núi.”

Anh ấy chỉ sang trái. ”Người ta gọi chúng là Flatirons,” bởi vì đá ở đây phẳng như những tấm bảng sắt vậy. Lúc khác anh sẽ đưa chú đến đấy, Brit với anh toàn đi dạo ở đấy khi không ở kí túc xá. Tôi nhìn Alex như người ngoài hành tinh vậy,

“Sao nào?”

Đùa nhau à? “Anh là ai và anh đã làm chuyện chết tiết gì với anh của tôi. Alex mà tôi biết là một kẻ nổi loạn và bây giờ anh ta đang nói về những ngọn núi, bảng sắt và đi dạo với bạn gái.”

“Chú thích anh nói về việc say rượu và đi đập phá chắc?”

“Đúng rồi” tôi nói như thể rất thích thú ”Hãy nói cho em biết em có thể say xin và đập phá ở đâu, bởi vì em không thể sống nổi nếu không dùng những thứ như là chất cấm,” tôi nói dối đấy. Kiểu gì mẹ tôi cũng kể với Alex rằng bà nghi ngờ rằng tôi nghiện thuốc phiện hay gì đó, nên tôi cứ làm như kiểu nó đúng như bà nghĩ.

“Phải rồi, tự mà nói với mẹ về những thứ chết tiết đấy, Carlos. Bây giờ anh không còn làm những thứ như chú đâu.”

“Bằng chứng ở đâu chứ?” Tôi gác chân lên bảng điều khiển của xe.

Alex gạt chúng xuống. ”Chú không phiền chứ, xe của Brit đấy.”

“Anh thật sự mê muội rồi. Bao giờ anh mới chịu đá con đàn bà rẻ tiền đó và sống một cuộc sống của một chàng sinh viên đại học - ngủ với hàng tá phụ nữ?”

“Britany và anh không ngoại tình.”

“Sao lại không?”

“Người ta gọi là bạn trai và bạn gái đấy.”

“Có mà hèn nhất thì có. Một chàng trai chỉ ở với một cô gái thì không bình thường chút nào. Alex, em là một người tự do và em sẽ sống độc thân mãi mãi.”

“Quý ngài tự do, ngài sẽ không bao giờ ngủ với ai đó trong nhà của tôi, rõ chưa?”

“Ngài cũng nên biết điều này, tôi sẽ làm bất cứ gì tôi thích khi tôi ở đây.” Anh ấy chỉ là anh trai thôi chứ không phải bố. Bố tôi đã mất lâu lắm rồi. Tôi không muốn phải tuân theo đồng luật lệ chết tiết của anh ấy.

“Hãy nghe anh đi, chú sẽ học hỏi được điều gì đó đấy.”

Tôi cười nhạt. Hẳn là học hỏi rồi. Học cách điền đơn vào đại học à, hay là học làm thí nghiệm hóa học. Tôi không nghĩ đến chuyện làm bất cứ thứ gì

trong số đó. Chúng tôi đều im lặng trong bốn mươi lăm phút sau đó, khi ngọn núi ngày càng gần hơn.

Chúng tôi đi qua đại học Colorado ở Boulder. Tòa nhà Redbrick nhô ra và sinh viên với balo trên lưng ở khắp mọi nơi. Alex thực sự tin rằng anh ấy có thể vượt qua mặc cảm và tìm một công việc có lương hậu hĩnh để anh không phải sống nghèo khó cho đến cuối đời à? Thật không may là mọi người chỉ cần nhìn vào hình xăm của anh ấy thôi là sẽ đá anh ấy ra khỏi cửa ngay lập tức.

“Anh phải đến chỗ làm trong một tiếng nữa nhưng anh sẽ thu xếp chỗ ở cho chú trước.” Alex vừa nói vừa đỗ xe.

Tôi biết rằng anh ấy làm việc ở một xưởng sửa chữa ô tô để có thể chi trả cho đồng học phí và nợ của nhà nước.

“Nó đây rồi.” Anh nói và chỉ vào căn nhà trước mặt. “Tu casa (Nhà của chú).”

Cái tòa nhà tám tầng tròn chường mắt trông giống như cái lõi ngô này chả gọi cho tôi một tý cảm giác nào gọi là nhà cả nhưng thôi kệ, sao cũng được. Tôi với lấy cái túi rồi đi theo Alex vào nhà.

“Mong rằng đây là khu nghèo khó của thị trấn này bởi vì em phát ốm khi phải ở với người giàu.” Tôi nói.

“Anh không sống trong nhung lụa, nếu đó là ý của chú. Đây là tòa nhà được trợ cấp cho sinh viên.”

Chúng tôi đi thang máy lên tầng bốn. Hành lang có mùi như pizza mốc vậy, còn trên thảm thì lỗ chỗ vết bẩn. Hai cô nàng nóng bỏng trong trang phục thể thao đi qua chúng tôi. Alex mỉm cười với họ. Nhìn phản ứng mơ màng của họ, chả có gì ngạc nhiên nếu bỗng nhiên họ cúi xuống và hôn mặt đất anh ấy bước qua.

“Mandi và Jessica, đây là em của anh, Carlos.”

“Xin chào, Carlos.” Jessica nhìn tôi từ đầu đến chân. Tôi đã từng đến những trường đại học đầy những cô nàng “thèm khát” và chắc chắn đây là một trong số đó.

“Sao anh không nói với bọn em cậu ấy hot như vậy?”

“Nó đang học cấp ba.” Alex cảnh báo họ.

Anh ấy là bố tôi chắc? “Cuối cấp.” Tôi thốt lên, mong rằng họ sẽ quên đi rằng tôi không phải là sinh viên đại học. “Vài tháng nữa thôi là tôi đủ mười tám rồi.”

“Chúng ta sẽ tổ chức một bữa tiệc sinh nhật.” Mandi nói.

“Tốt quá. Vậy hai bạn sẽ là những món quà sinh nhật của tôi chứ?”

“Đó là nếu Alex không phiền.” Mandi nói.

Alex phẩy tay mà đi ra chỗ khác.” Anh sẽ gặp rắc rối nếu tham gia vào chuyện này mất.”

Lần này, cả hai cô gái đều cười. Rồi họ đi xuống, sau khi đã nhìn lại và vẫy tay chào tôi.

Chúng tôi đi vào căn hộ của Alex. Chắc chắn là anh ấy không sống trong nhung lụa rồi.

Một chiếc giường đôi với chiếc chăn mỏng bằng lông cừu màu đen ở một phía của phòng, một chiếc bàn với bốn cái ghế ở bên phải cùng với một cái bếp quá nhỏ cho hai người ở gần cửa ra vào. Đây còn không phải là một căn phòng một giường ngủ nữa, đây là một phòng thu âm, và nó rất nhỏ nữa. Alex chỉ vào cái cửa bên cạnh giường, “Đây là phòng tắm, chú cứ để đồ đạc của mình vào tủ quần áo.”

Tôi ném túi của mình vào trong tủ rồi đi sâu vào trong căn hộ.

“À, Alex, anh muốn em ngủ ở đâu?”

“Anh đã mượn của Mandi một chiếc giường gấp.”

“À, cô nàng dễ thương.” Tôi nhìn lại căn phòng một lần nữa. Hồi còn ở Chicago, tôi, Alex và Luis còn sống trong một căn phòng nhỏ hơn nhiều.

“TV đâu?” Tôi hỏi.

“Làm gì có.”

Chết tiệt. Thật tệ. “Thế bây giờ lúc buồn chán thì em phải làm sao?”

“Thì đọc sách đi.”

“Anh điên rồi. Em không đọc sách.”

“Thế thì mai đọc đi,” anh ấy nói khi mở cửa sổ để không khí vào. “Anh đã nhận được bản sao học bạ của em. Người ta hi vọng em sẽ đến cấp ba Flatiron vào ngày mai.”

Trường cấp ba á? Anh trai tôi đang nói về trường ư. Trời ạ, chẳng có đứa con trai mười bảy tuổi nào muốn nghỉ về điều đó cả. Tôi nghĩ ít nhất thì anh ấy cũng nên cho tôi một tuần nghỉ để điều chỉnh lại nhịp sống khi ở Mỹ. Thời thế thay đổi rồi. “Anh cất quần áo ở đâu vậy?” Tôi nói, mặc dù biết rằng anh ấy sắp hết kiên nhẫn rồi. “Anh nên nói với em ngay từ đầu để em đỡ phải đi loay quanh tìm.”

“Không có đâu mà tìm.”

“Okay, vậy bây giờ gã nào giao dịch hàng cấm với anh vậy?”

“Mày không biết được đâu Carlos. Vì tao không làm trò đấy nữa.”

“Anh đã nói là anh làm việc mà. Chẳng lẽ anh không kiếm tiền à?”

“Có, nhưng tiền tao để ăn để học và để gửi về cho mẹ.”

Ngay khi tôi vừa tiếp nhận thông tin thì cánh cửa căn hộ mở ra. Ngay lập tức tôi nhận ra đó là cô bạn gái tóc vàng cầu anh trai tôi với một tay cầm khóa và ví, còn tay kia cầm một cái giỏ to màu nâu. Cô ấy như một con búp bê Barbie vậy. Anh trai tôi cầm lấy cái giỏ và hôn cô. Trông họ như thể đã kết hôn rồi. “Carlos, đây là Brittany.”

Cô ấy mở rộng vòng tay và kéo tôi lại gần. “Carlos, thật mừng khi em ở đây!”

Cô ấy nói như cổ vũ vậy. Tôi gần như đã quên mất rằng cô ấy từng là thành viên đội cổ vũ khi ở trung học, nhưng ngay khi cô ấy vừa cất lời thì tôi không thể không nhớ ra điều này.

“Ai mừng cơ?” tôi nói một cách khách nghiệt.

Cô ấy lùi lại. “Em. Và cả Alex nữa. Anh ấy rất nhớ cảm giác quây quần bên gia đình.”

“Thế cơ á.”

Cô ấy hắng giọng và trông hơi lo lắng. “Umm... được rồi, à, chị mang cho hai người ít đồ Trung Quốc ăn trưa. Chắc hai người đói lắm rồi.”

“Bọn em là người Mexico,” tôi nói. “Tại sao chị không mang đồ ăn Mexico?”

Đôi lông mày được tia hoàn hảo của Brittany nhíu vào. “Đó là câu nói đùa thôi phải không?”

“Không hẳn.”

Cô ấy đi ra phía bếp. “Alex, anh giúp em ngoài này được không?”

Alex xuất hiện với đồng đĩa giấy và đồ đựng bằng nhựa trong tay.

“Chú lại làm sao vậy Carlos?”

Tôi nhún vai. “Chả sao cả. Em chỉ hỏi bạn gái anh là tại sao chị ấy không gọi đồ Mexico thôi. Có vẻ chị ấy nghĩ hơi thái quá.”

“Chú cư xử tử tế đi và hãy nói cảm ơn thay vì khiến cô ấy không vui.”

Thế là đã rõ anh ấy đứng về phía ai. Đã có lúc Alex nói anh ấy gia nhập hội Latino Blood chỉ để bảo vệ cả gia đình, cho nên tôi và Luis không cần gia nhập theo. Nhưng tôi có thể thấy rằng gia đình chẳng có nghĩa lý gì với anh ấy cả. Brittany giơ tay lên cao. “Em không muốn cả hai tranh cãi vì em.” Cô ấy cầm túi lên và thở dài. “Em nghĩ tốt hơn hết là mình nên đi và để cả hai làm quen lại từ đầu.”

“Đừng đi,” Alex nói.

Ôi lạy chúa, tôi nghĩ anh ấy hoàn toàn để Brittany dắt mũi rồi. “Alex, để chị ấy đi nếu chị ấy muốn.” Đã đến lúc để anh ấy thoát ra khỏi những ràng buộc mà cô ấy tạo ra.

“Không sao đâu. Thật mà,” cô ấy nói, sau đó hôn anh trai tôi. “Ăn trưa đi, rồi em sẽ gặp lại anh vào ngày mai. Tạm biệt, Carlos.”

“Uh-huh.” Ngay khi cô ấy rời khỏi, tôi cầm lấy cái túi màu nâu đặt trên kệ bếp và đặt nó lên bàn. Tôi đọc nhãn mác trên từng hộp. Cà ri gà... cà ri bò... pu-pu platter. “Pu-pu platter là gì vậy?”

“Đó là một loại món ăn khai vị,” Alex giải thích.

Tôi sẽ chẳng bao giờ dùng cái gì có chữ pu-pu cả. Tôi cảm thấy khó chịu khi mà thậm chí anh trai tôi còn biết pu-pu platter là cái gì. Tôi để cái hộp đấy

riêng ra rồi xúc một miếng đầy những món Trung Quốc mà tôi biết và ăn ngẫu nhiên. “Anh có ăn không?” Tôi hỏi Alex. Anh ấy nhìn tôi như thể tôi là một người xa lạ.

“Chuyện gì thế?” Tôi hỏi.

“Chú biết là Brittany không đi đâu cả mà.”

“Thì vấn đề là thế đó. Anh không thấy à?”

“Không. Cái mà anh thấy là thằng em trai mười bảy tuổi của mình đang cư xử như một thằng nhóc năm tuổi. Đã đến lúc phải lớn rồi đấy nhóc con.”

“Lớn lên để trở thành cái thứ tệ nhạt chết tiệt như anh à? Không nhé cám ơn.”

Alex cầm chìa khóa lên.

“Anh đi đâu vậy?”

“Đi xin lỗi bạn gái, rồi sau đó đi làm. Cứ ở yên trong nhà đi,” anh ấy nói, quăng cho tôi chìa khóa căn hộ. “Và tránh xa rắc rối ra.”

“Ngay khi anh nói chuyện với Brittany,” tôi nói khi cắn miếng trứng cuộn cuối cùng, “Tại sao anh không hỏi cô ấy còn món trứng không nhỉ?”

Bạn đang đọc truyện *Quy Luật Hấp Dẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Kiara

“Kiara, tớ không thể tin được là anh ta lại nhắn tin – cậu bị đá rồi,” cậu bạn thân Tuck của tôi nói sau khi đọc ba dòng ngắn ngủi trên di động của tôi trong lúc ngồi xuống cái bàn trong phòng. “Cố gắng lên nhé. Xin lỗi. Đừng ghét anh.” Cậu ấy ném chiếc điện thoại lại cho tôi. “Cuối cùng thì anh ta cũng nói ra. Nhưng “Đừng ghét anh” á? Đùa nhau à. Tất nhiên là cậu sẽ ghét anh ta rồi.”

Tôi nằm trên giường và nhìn chăm chăm vào điện thoại, nhớ về nụ hôn đầu của tôi và Michael. Nó diễn ra trong một concert mùa hè ngoài trời ở Niwot đằng sau xe bán kem dạo. “Tớ đã từng thích anh ấy.”

“Chẹp, còn tớ thì chưa bao giờ. Đừng tin vào bất cứ ai cậu gặp ở phòng chờ trong văn phòng của bác sĩ trị liệu của cậu.”

“Anh ấy chỉ đưa em trai đến thôi.”

Tuck chưa bao giờ thích một chàng trai nào mà tôi hẹn hò cùng cả. Cậu ấy lôi ra một quyển sổ đầu lâu xương chéo màu hồng từ ngăn kéo của tôi. Cậu ấy lắc lắc ngón tay trở trước mặt tôi. “Đừng bao giờ tin vào một gã nói yêu cậu ngay trong buổi hẹn thứ hai. Điều này đã từng xảy ra với tớ. Nó hoàn toàn là một trò đùa.”

“Tại sao? Cậu không tin vào việc yêu từ cái nhìn đầu tiên ư?”

“Không. Tớ tin vào ham muốn từ cái nhìn đầu tiên. Và cả sự cuốn hút nữa. Nhưng yêu thì không. Michael nói yêu cậu chỉ vì anh ta nghĩ làm thế sẽ giúp anh ta thò tay vào quần cậu được thôi.”

“Làm sao cậu biết được?”

“Tớ là con trai, và đó là lý do vì sao tớ biết.” Tuck giận dữ. “Cậu chưa làm thế với anh ta phải không?”

“Ừ chưa,” tôi vừa nói vừa lắc đầu để nhấn mạnh câu trả lời. Chúng tôi vồn lẩn nhau nhưng tôi không muốn tiến đến bước tiếp theo. Tôi chỉ là, mà tôi cũng không biết nữa... tôi chỉ là chưa sẵn sàng. Tôi đã không nhìn thấy hay nói chuyện với Michael kể từ khi bắt đầu năm học mới vào hai tuần trước. Chắc chắn rồi, chúng tôi có nhắn tin vài lần, nhưng anh ấy luôn nói mình bận và sẽ gọi cho tôi khi anh ấy rảnh rang một chút. Anh ấy là học sinh cuối cấp ở Longmont cách đây hai mươi phút và tôi học ở Boulder, nên tôi đã nghĩ rằng anh ấy bận với mấy việc ở trường. Nhưng giờ tôi đã biết rằng lý do chúng tôi không nói chuyện không phải là vì anh ta bận. Đó là bởi vì anh ấy muốn chia tay.

Vì một cô gái khác à?

Vì tôi không đủ xinh đẹp?

Vì tôi không ngủ với anh ấy?

Lí do không thể là vì tôi bị nói lấp. Tôi đã cố sửa cả mùa hè và tôi đã không bị nói lấp nữa kể từ tháng sáu. Mỗi tuần tôi đều đi gặp bác sĩ trị liệu, mỗi ngày tôi đều tập nói trước gương, mỗi phút tôi đều cố ý thức được tất cả những từ phát ra từ miệng tôi. Trước đây tôi luôn lo lắng mỗi khi nói, khi phải chờ đợi những cái nhìn bối rối từ người đối diện và sau đó sẽ là "Ồ, tớ hiểu - cô ấy có vấn đề về nói chuyện. Sau đó nữa là một cái nhìn kiểu như rất lấy làm tiếc. Sau sau nữa là nhận định "Chắc hẳn cô ta bị ngớ ngẩn". Hoặc là, trong trường hợp mấy cô nàng ở trường tôi, việc tôi nói lấp là một thú vui của họ.

Nhưng giờ thì tôi không còn nói lấp nữa.

Tuck cũng biết rằng năm nay tôi đã quyết tâm sẽ thể hiện mặt tự tin của tôi – mặt mà tôi chưa bao giờ thể hiện ra với lũ trẻ con ở trường. Tôi đã từng rất nhút nhát và sống nội tâm trong suốt hai năm ở trung học, bởi vì tôi có nỗi sợ hãi rằng mọi người sẽ đem tật nói lấp của tôi ra làm trò đùa. Từ bây giờ, thay vì một Kiara Westford được nhớ là nhút nhát, họ sẽ nhớ tới tôi như là một con người không ngại nói thẳng. Tôi chẳng hề quan tâm tới việc chia tay với Michael nữa. Thực ra tôi đã từng nghĩ rằng chúng tôi sẽ tới Homecoming cùng nhau, và còn prom nữa...

"Dừng ngay việc nghĩ về Michael đi," Tuck yêu cầu.

"Anh ấy rất dễ thương."

"Ồ như một con chồn lông lá, nhưng tớ không muốn hẹn hò với nó đâu. Cậu tốt hơn anh ta nhiều. Dừng rề rúng bản thân cậu như thế."

"Nhìn tớ này," tôi bảo cậu ấy. "Đổi mặt với thực tế đi Tuck. Tớ không phải Madison Stone."

"Tạ ơn chúa. Tớ ghét Madison Stone."

Madison đã giúp cụm từ "mean girl" (cô nàng xấu tính) vuron lên một tầng cao mới. Cô nàng này giỏi bất cứ cái gì mà cô ấy cố gắng và có thể dễ dàng được tôn lên làm nữ hoàng bởi phần lớn các cô nàng nổi tiếng trong trường. Mỗi cô gái đều muốn trở thành bạn với cô nàng để họ có thể đi chơi với một đám thật "cool". Và Madison tạo ra đám "cool" đó.

"Mọi người đều thích cô ấy."

"Đó là vì họ e sợ cô ấy. Họ ghét cô ấy một cách thâm kín." Tuck bắt đầu viết nguệch ngoạc mấy chữ lên cuối sổ rồi đưa nó cho tôi. "Đây," cậu ấy nói, sau đó ném cho tôi một cái bút. Tôi nhìn vào trang giấy. "QUY LUẬT HẤP DẪN" được viết ở trên cùng, và một đường kẻ dài được kéo xuống giữa trang.

"Giấy đấy?"

"Ghi những điều tuyệt nhất về cậu ở cột trái." Cậu ấy đang đùa à? "Không."

"Thôi nào, bắt đầu viết đi. Cứ coi như đây là một bài tập để tự giúp bản thân cậu, và là một cách để cậu nhận ra rằng những cô gái như Madison Stone thậm chí còn không hấp dẫn. Hãy hoàn thành câu *Tôi, Kiara Westford thật tuyệt vời vì... đi.*"

Tôi biết Tuck sẽ không để việc này cứ thế trôi đi, nên tôi viết mấy thứ ngớ ngẩn vào và đưa nó cho cậu ấy. Cậu ấy đọc và nói một cách rụt rè. "*Tôi, Kiara, thật tuyệt vời vì... tôi biết ném bóng, thay dầu cho ô tô, và leo núi. Ughhh, bọn con trai không quan tâm mấy thứ vớ vẩn này đâu.*" Cậu ấy giằng cái bút từ tay tôi, ngồi ở mép giường và bắt đầu viết một cách hung dữ.

"Chúng ta sẽ bắt đầu từ những thứ căn bản nhất. Cậu sẽ phải đo độ hấp dẫn qua ba phần để có được kết quả đầy đủ nhất."

"Ai định ra những quy luật đó?"

"Tớ. Đây là quy luật hấp dẫn của Tuck Reese. Đầu tiên chúng ta bắt đầu với tính cách. Cậu thông minh, vui tính và biết cách mỉa mai," cậu ấy nói, gạch ra từng điều một trong cuốn sổ.

"Tớ không chắc tất cả những điều đó đều tốt."

"Tin tớ đi, chúng tốt đấy. Nhưng từ từ, tớ đã xong đâu. Cậu còn là một người bạn trung thành, cậu chịu đón nhận thách thức hơn phần lớn những thằng con trai mà tớ biết, và cậu còn là một người chị gái tuyệt vời đối với Brandon." Cậu ấy ngẩng mặt nhìn lên khi đã viết xong. "Phần thứ hai là các kĩ năng của cậu. Cậu biết chữa ô tô, cậu thích thể thao, và cậu biết lúc nào thì nên im lặng."

"Cái cuối cùng đâu phải là kĩ năng?"

"Cung à, tin tớ đi, đó là một kĩ năng đấy."

"Cậu còn quên mất món salad rau chân vịt và hạt hồ đào đặc biệt của tớ." Tôi không biết nấu ăn, nhưng salad lại luôn là sở trường của tôi.

"Cậu biết làm món salad ngon chết người," cậu ấy nói, ghi thêm vào danh sách. "Được rồi, phần cuối cùng – ngoại hình của cậu." Tuck nhìn tôi từ trên xuống dưới để đánh giá.

Tôi rên rỉ, tự hỏi không biết bao giờ cái trò này sẽ kết thúc. "Tớ cảm giác như mình là một con bò sắp được đem đi bán đấu giá."

“Ừ ừ, sao cũng được. Cậu có một làn da hoàn mỹ và cái mũi cao hợp với vú cậu. Nếu tớ không phải là gay chắc tớ sẽ cực kì muốn được...”

“Eoo.” Tôi gạt bàn tay ở trên tờ giấy ra. “Tuck, cậu làm ơn có thể đừng nói hay viết cái từ đấy được không?”

Cậu ấy hất tóc ra khỏi mắt. “Từ gì, vú á?”

“Ugh. Ừ, từ đó đó. Cứ nói là ngực hay núm đôi thôi, làm ơn. Cái từ “v” nghe thật là khiếm nhã.”

Tuck cười hô hô và đảo mắt. “Okay, ngực... đấy đấy.” Cậu ấy vẫn cười, trông cực kì thích thú. “Tớ xin lỗi, Kiara, chỉ là nó nghe như là cái gì đó cậu sẽ nướng cho bữa trưa BBQ hoặc cái mà cậu sẽ yêu cầu từ thực đơn.” Cậu ấy còn giả vờ cuốn sổ của tôi là thực đơn vì cậu đang giả giọng theo ngữ điệu Anh-Anh.

Tôi ném Mojo, con gấu teddy to màu xanh biển của tôi vào đầu Tuck. “Cứ coi đấy là yêu cầu cá nhân và chuyển sang mục khác đi.”

Mojo bật sang bên phải cậu ấy và rơi xuống sàn. “Chân dài, và lông mi cũng dài.” Cậu ấy nhìn chăm chăm hai bàn tay tôi và nhăn mũi lại. “Không có ý gì đâu nhưng cậu có thể thử sử dụng cái giữa móng tay.”

“Nó là cái đó đó á?” Tôi hỏi.

“Tớ không biết. Nhưng cậu có thể nghĩ nó là cái gì khác à?”

Tôi lắc đầu.

“Okay, vậy là bây giờ chúng ta đã biết cậu tuyệt như thế nào, chúng ta cần lập một danh sách về cậu muốn những chàng trai như thế nào. Chúng ta sẽ viết vào mặt sau của trang này. Chúng ta hãy bắt đầu với tính cách. Cậu muốn một chàng trai mà... điền vào chỗ trống đi.”

“Tớ muốn một anh chàng tự tin. Thực sự tự tin.”

“Tốt,” cậu ấy nói, viết vào giấy.

“Tớ muốn một anh chàng tốt bụng với tớ.”

Tuck tiếp tục viết. “Anh chàng tốt bụng.”

“Tớ muốn một anh chàng thông minh,” tôi thêm vào.

“Thông minh kiểu đường phố hay kiểu sách vở?”

“Cả hai chẳng?” Tôi hỏi, không biết câu trả lời như thế là đúng hay sai.

Cậu ấy vỗ nhẹ đầu tôi như thể tôi là một đứa con nít vậy. “Tốt. Chúng ta hãy chuyển sang phần kĩ năng.” Cậu ấy ngắt luôn không để tôi kịp ý kiến. Tôi thấy cũng ổn thôi. “Tớ sẽ viết phần này cho cậu. Cậu sẽ muốn một anh chàng có các kĩ năng giống cậu, và cả những kĩ năng khác nữa. Người mà cũng thích thể thao, có thể ít nhất tôn trọng sở thích sửa chữa những thứ ngớ ngẩn như con xe cũ kĩ của cậu, và...”

“Chết.” Tôi nhảy khỏi giường. “Tớ suýt quên mất. Tớ cần đi vào thị trấn và lấy mấy thứ ở xưởng sửa chữa ô tô.”

“Làm ơn đừng nói với tớ là cậu đi lấy cái xúc xắc mờ nhạt để treo lên kính chiếu hậu nhé.”

“Nó không phải là cái xúc xắc mờ nhạt. Nó là một cái radio. Và là một cái kiểu vintage.”

“Ồi lạy trời. Một cái radio vintage để hợp với cái ô tô vintage của cậu!” Tuck nói một cách mỉa mai rồi vỗ tay trong sự vui mừng giả tạo.

Tôi đảo mắt nhìn cậu ấy. “Có muốn đi với tớ không?”

“Không.” Cậu ấy đóng cuốn sổ lại và để nó lại lên bàn của tôi. “Điều cuối cùng trên đời mà tớ muốn làm là ra ngoài và nghe cậu nói về ô tô với những người thực sự quan tâm đến điều đó.”

Sau khi đưa Tuck về nhà, tôi mất thêm mười lăm phút nữa để đến xưởng sửa chữa ô tô McConnell. Tôi để ô tô ở đó và đi tìm Alex, một trong những thợ máy, đang cúi đầu vào động cơ của một con VW Beetle. Alex là một trong những học sinh của bố tôi. Năm ngoái, sau một học kì, bố tôi phát hiện ra Alex có thể sửa ô tô. Ông liền bảo anh đến số 1972 Monte Carlo nơi mà tôi sửa xe, và Alex đã giúp tôi phần nào.

“Chào Kiara.” Anh ấy lau tay vào giẻ vào bảo tôi đợi trong lúc anh đi lấy cái radio của tôi. “Nó đây,” anh nói khi mở hộp ra. Rồi anh lôi cái radio ra và bỏ đi mấy tấm xốp khí. Dây cáp đang thò ra từ đằng sau như mấy cái ống sậy, nhưng nó thật hoàn hảo. Tôi biết là mình không nên hào hứng như thế chỉ vì cái radio, nhưng cuộc đua sẽ không hoàn thành nếu thiếu nó. Cái radio có sẵn của xe tôi chẳng bao giờ hoạt động cả và lớp nhựa bên ngoài thì bị vỡ, nên Alex đã tìm trên mạng cho tôi một cái chính hãng để thay thế.

“Anh chưa kiểm tra nó được,” anh nói khi đang lắc lắc mấy cái dây để đảm bảo là các đầu nối vẫn ổn. “Anh phải ra sân bay đón cậu em trai, nên anh

không đến sớm được.”

“Cậu ấy từ Mexco đến đây du lịch à?” Tôi hỏi.

“Nó không du lịch. Nó sẽ trở thành học sinh năm ba tại Flatiron từ ngày mai,” anh ấy nói khi điền vào hóa đơn. “Em cũng học ở đây phải không?”

Tôi gật đầu.

Anh ấy để cái radio lại vào trong hộp. “Có cần anh giúp lắp nó vào không?”

Tôi không nghĩ thế trước khi tôi có thể nhìn nó thật gần, nên giờ tôi không chắc lắm.

“Có thể,” tôi nói với anh ấy. “Lần trước khi hàn, em đã khiến nó thành một mớ hỗn độn.”

“Thế thì đừng trả tiền vội,” anh nói. “Nếu mai sau khi tan học có thời gian, qua đây anh lắp cho. Làm thế thì anh cũng có thêm thời gian để kiểm tra.”

“Cám ơn anh, Alex.”

Anh ấy ngừng đầu lên khỏi tờ hóa đơn và đập đập cây bút vào quầy. “Anh biết nó nghe hơi điên rồ, nhưng em có thể chỉ cho em trai anh đường lối quanh trường được không? Anh chẳng biết ai nữa cả.”

“Chúng em có chương trình bạn hướng dẫn ở trường,” tôi nói, cảm thấy tự hào vì tôi có thể giúp. “Em có thể gặp anh ở phòng hiệu trưởng vào buổi sáng và kí xác nhận trở thành bạn hướng dẫn của cậu ấy.” Kiara của ngày xưa quá nhút nhát và không bao giờ đưa ra lời chào mời, nhưng Kiara của hôm nay thì không thế.

“Anh phải cảnh báo em trước là...”

“Cảnh báo gì cơ ạ?”

“Em trai anh không dễ đối phó đâu.”

Tôi cười toe, bởi Tuck đã chỉ ra rằng “Tôi chịu đón nhận thách thức.”

Bạn đang đọc truyện *Quy Luật Hấp Dẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Carlos

“Em không cần bạn hướng dẫn.”

Đây là những lời đầu tiên phát ra từ tôi khi thầy House, Hiệu trưởng trường cấp ba Flatiron, giới thiệu tôi với Kiara Westford.

“Chúng tôi tự hào về chương trình hướng dẫn của mình,” thầy House nói với Alex. “Chúng giúp quá trình chuyển tới ngôi trường mới được thuận lợi hơn.”

Anh trai tôi gật đầu. “Em thì không có vấn đề gì. Em cũng thích ý tưởng đó.”

“Em thì không,” tôi lầm bầm. Tôi chẳng cần bạn hướng dẫn chết tiệt gì cả vì (1) qua cái cách Alex chào Kiara vài phút trước thì rõ ràng là anh tôi biết cô ấy, và (2) cô gái này chẳng hot gì cả; cô ấy buộc tóc đuôi ngựa, đi đôi boot leo núi bằng da, mặc quần ngắn với cái lô gô Under Armour đằng sau mông, và cái áo phông của cô ý thì trùm từ cổ đến mông với từ “MOUNTAINEER” ở mặt áo, và (3) tôi không cần một người trông trẻ, đặc biệt khi đó là người mà anh trai tôi sắp xếp.

Thầy House ngồi trên chiếc ghế da to màu nâu và đưa Kiara một bản copy thời khóa biểu của tôi. Tuyệt, vậy bây giờ cô gái này biết tôi phải làm gì mỗi ngày. Nếu tình huống này không được gọi là nhục nhã, thì ít ra nó cũng thật là nhục cười.

“Đây là một ngôi trường lớn, Carlos,” thầy House nói như thể tôi sẽ không thể tự tìm được đường vậy. “Kiara là một học sinh gương mẫu. Em ấy sẽ chỉ cho em từ đựng đồ và đưa em tới từng lớp học của em trong suốt tuần đầu tiên em ở đây.”

“Bạn đã sẵn sàng chưa?” Cô nàng hỏi tôi với nụ cười toe toét. “Chuông đã kêu rồi đấy.”

Liệu tôi có thể yêu cầu một bạn hướng dẫn khác không, ai đó không tỏ ra thật vui vẻ khi phải ở trường vào lúc 7.30 sáng?

Alex vẫy tay tạm biệt tôi, và tôi cực kì muốn được握 ngón tay giữa với anh ấy, nhưng tôi không chắc là thầy hiệu trưởng sẽ đánh giá cao điều ấy.

Tôi đi theo học sinh gương mẫu vào trước tiền sảnh trống không và tôi nghĩ rằng tôi vừa tiến vào địa ngục. Tủ đựng đồ xếp thành từng dãy ở trong sảnh và các chữ kí ở trên khắp các bức tường. Chỗ này thì “ỪNG HỘ KAHN! – HÃY BẦU CHO MEGAN KAHN TRỞ THÀNH CHỦ TỊCH HỘI HỌC SINH” và chỗ khác thì “JASON TU – THỦ QUỸ HỘI HỌC SINH CỦA BẠN!” đang hiện lên với các chữ kí còn lại từ những người thực sự muốn “TẠO DỰNG NHỮNG TIÊU CHUẨN CHO BỮA TRƯA CỦA HỌC SINH CÓ ĐẦY ĐỦ DINH DƯỠNG HƠN – HÃY BẦU CHO VIỆC TẠO DỰNG TIÊU CHUẨN.”

Bữa trưa dinh dưỡng hơn á?

Hừ, ở Mexico thì học sinh phải ăn những gì mà mình mang từ nhà hoặc bất cứ cái gì được đặt trước mặt bạn. Chẳng có sự lựa chọn nào khác. Nơi mà tôi sống ở Mexico thì bạn phải ăn để sống chứ đừng nói đến chuyện còn lo lắng về calo hay carb. Người ta không sống như vua chúa ở Mexico. Nói cho cùng thì cũng như ở Mỹ, trong ba mốt bang ở Mexico cũng có những khu giàu có ở mỗi bang... nhưng gia đình tôi chỉ là không ở trong những khu đó. Tôi không thuộc về trường cấp ba Flatiron, và tôi cũng chắc rằng mình không muốn đi theo cô gái này suốt cả tuần. Tôi tự hỏi học sinh gương mẫu này có thể cố gắng nhiều thế nào trước khi quyết định bỏ cuộc và biến đi. Cô ấy chỉ tôi tủ đựng đồ của mình và tôi nhét đồ của mình vào trong. “Tủ đồ của tớ cách cậu hai tủ,” cô ấy thông báo cứ như thể đó là một điều tốt vậy. Khi tôi sẵn sàng, cùng lúc đó thì cô ấy đã nghiên cứu xong thời khóa biểu của tôi và đi về cuối sảnh. “Lốp của thầy Hennesey ở ngay đây thôi.”

"¿Dónde estás el servicio?" (Nhà vệ sinh ở đâu nhỉ?) Tôi hỏi cô ấy.

"Hả? Tớ không biết tiếng Tây Ban Nha. Je parle français - tớ nói tiếng Pháp cơ."

"Tại sao? Có rất nhiều người Pháp sống ở Colorado à?"

"Không, nhưng tớ muốn năm hai đại học mình sẽ đi du học một học kì như mẹ tớ đã làm."

Mẹ tôi thì thậm chí còn chưa tốt nghiệp trung học. Bà ấy mang thai Alex và cưới cha tôi.

"Cậu học một thứ tiếng mà cậu sẽ chỉ dùng cho một học kì thôi ư? Với tớ thì điều này nghe thật ngớ ngẩn." Tôi dừng lại khi đi tới cánh cửa có kí hiệu nam được vẽ ở trên. Tôi chỉ vào cánh cửa. "Servicio là nhà vệ sinh... Tớ muốn hỏi nhà vệ sinh ở đâu."

"Oh." Cô ấy trông hơi bối rối, như thể cô ấy không biết chính xác làm sao để xoay xở với sự chênh lệch của thời khóa biểu. "À, tớ nghĩ là tớ sẽ chờ cậu ở đây."

Đã đến lúc vui đùa một chút với cô bạn hướng dẫn của tôi. “Trừ khi cậu muốn vào bên trong và dẫn tớ đi xung quanh đây... ý tớ là, tớ không biết liệu việc của bạn hướng dẫn có bao gồm cái đó không.”

“Không bao gồm đâu.” Cô ấy bĩu môi như một cô nàng chanh chua và lắc đầu. “Đi đi. Tớ sẽ đợi.”

Trong nhà vệ sinh, tôi đặt tay mình lên bồn rửa tay và hít hột hơi sâu. Tất cả những gì tôi thấy trong tấm gương đặt trên bồn rửa là một chàng trai có một gia đình chẳng ra sao cả. Đáng lẽ ra tôi nên nói thẳng với mẹ tôi sự thật là tôi đã bị sa thải khỏi nhà máy vì bảo vệ cho cô bé Emilie Juarez mười lăm tuổi khỏi sự quấy rối từ một trong những người giám sát. Đã quá tệ cho cô bé khi phải bỏ học đi làm để nuôi sống gia đình rồi. Khi ông ta nghĩ ông ta có thể đặt bàn tay bẩn thỉu của mình lên cô bé chỉ bởi ông ta là sếp, thì tôi nổi điên lên. Ừ thì hành động đó làm tôi mất việc... nhưng nó đáng, và nếu quay ngược lại thời gian tôi vẫn sẽ làm vậy dù cho đã biết trước hậu quả.

Tiếng gõ cửa mang tôi về lại thực tế, và thực tế chính là tôi được hộ tống đến lớp bởi một cô gái ăn mặc như sắp đi leo núi. Tôi không thể tưởng tượng được rằng một cô gái như Kiara có bao giờ lại cần một chàng trai bảo vệ, bởi nếu gã nào đe dọa thì cô nàng hoàn toàn có thể làm gã ta chết ngạt với cái áo quá khổ kia.

Cánh cửa kéo kẹt hé ra một tẹo. “Cậu có ở đó không?” Giọng của Kiara vang vọng khắp nhà vệ sinh.

“Có.”

“Cậu sắp xong chưa?”

Tôi đảo mắt. Khi tôi ra khỏi nhà vệ sinh một phút sau đó và đi lên cầu thang, tôi nhận ra rằng người hộ tống của tôi không đi theo. Cô ấy đứng ở cái sảnh trống rỗng và cái nhìn chanh chua vẫn hiện hữu trên khuôn mặt. “Cậu không cần phải đi nữa đâu,” cô ấy nói, có vẻ như đang rất khó chịu. “Cậu đang cố trì hoãn.”

“Cậu đúng là thiên tài,” tôi nói thẳng, sau đó lại đi lên cầu thang. Một điểm cho Carlos Fuentes.

Tôi nghe thấy tiếng bước chân của cô ấy đằng sau tôi khi cố gắng bắt kịp. Tôi đi xuống cái sảnh thứ hai, nghĩ làm thế nào để cắt đuôi cô ấy.

“Cám ơn vì đã khiến tớ bị muộn học quá lâu mà chẳng vì lí do gì cả,” cô ấy nói khi đang bước vội vàng đằng sau tôi.

“Đừng đổ tội cho tớ. Tớ có muốn một người trông trẻ đâu. Và cậu nên nhớ là tớ có thể tự tìm đường được.”

“Thật ư?” Cô ấy hỏi. “Bởi vì cậu vừa đi qua phòng học của thầy Hennesey rồi.”

Chết tiệt.

Một điểm cho học sinh gương mẫu.

Điểm số bây giờ là 1-1. Vấn đề là tôi không muốn hòa. Tôi muốn thắng... mà phải là thắng đậm. Tôi không thể không cảm thấy khó chịu khi thấy tia vui sướng lóe lên từ đôi mắt của cô nàng hướng dẫn. Tôi bước lại gần cô ấy, cực kì gần. “Cậu đã bao giờ trốn học chưa?” Tôi hỏi cô ấy, sự tỉnh quái và ve vãn hiện lên trong giọng nói của tôi. Nếu tôi muốn thoát khỏi cô ấy, tôi cần phải giành lấy quyền kiểm soát.

“Chưa,” cô ấy nói thật chậm, trông có vẻ lo lắng.

Tốt. Tôi thậm chí tiến lại gần hơn. “Thỉnh thoảng chúng ta cũng nên thử,” Tôi nói nhỏ, sau đó mở cửa lớp học.

Tôi nghe thấy tiếng cô ấy hít vào thật sâu. Nghe này, tôi không yêu cầu có được một khuôn mặt và hình thể mà mọi cô gái đều thấy hấp dẫn. Nhưng cảm ơn sự pha trộn DNA của cha mẹ tôi, tôi có những thứ đó, và tôi không cảm thấy xấu hổ khi sử dụng chúng. Có khuôn mặt mà Adonis cũng phải ngưỡng mộ là một trong những lợi thế tôi có trong cuộc sống, và tôi tận dụng lợi thế đó bất kể khi nó là tốt hay xấu.

Kiara nhanh chóng giới thiệu tôi với thầy Hennesey, sau đó cũng lại nhanh chóng bước ra khỏi lớp. Tôi hi vọng là chiều tán tỉnh của tôi đã đuổi được cô ấy. Nếu không thì tôi sẽ phải cố gắng hơn vào lần sau vậy. Tôi ngồi trong lớp toán và nhìn một lượt qua cả phòng học. Tất cả những học sinh ở đây đều trông như thể họ đến từ những nhà ở tầng lớp thượng lưu vậy. Ngôi trường này không giống như Fairfield ở ngoại ô Chicago, nơi mà tôi đã sống trước khi chuyển đến Mexico. Ở trường Fairfield, chúng tôi có cả những đứa giàu và nghèo. Còn trường Flatiron giống như một trong những trường tư đắt tiền ở Chicago, nơi mà tất cả học sinh đều mặc đồng phục được thiết kế và lái những chiếc xe thật đẹp.

Chúng tôi đã từng đem những đứa đó ra làm trò cười. Và bây giờ thì tôi lại được bao quanh bởi những đứa như thế. Ngay khi tiết toán kết thúc. Kiara đã đứng đợi ở ngoài cửa lớp. Tôi cảm thấy không thể tin được.

“Thế nào rồi?” Cô ấy có hơi át đi tiếng ồn của những người đang vội vàng đi đến lớp học tiếp theo.

“Cậu sẽ không muốn trả lời thật đâu phải không cung?”

“Chắc chắn là không rồi. Thôi nào, chúng ta chỉ có năm phút thôi.” Cô ấy vẫy tay qua đám đông học sinh. Tôi đi theo sau, ngắm nhìn túm tóc đang đung đưa như đuôi ngựa theo mỗi bước đi của cô ấy. “Alex đã cảnh báo tớ rằng cậu là một kẻ nổi loạn.”

Cô ấy chưa được nhìn thấy đâu. “Làm thế nào mà cậu biết anh trai tớ?”

“Anh ấy là một trong những học sinh của bố tớ. Và anh ấy cũng giúp tớ với con xe tớ đang sửa nữa.”

Cô gái này lại hư cấu rồi. Sửa xe á? “Cậu biết gì về sửa xe chứ?”

“Hơn cậu đấy,” cô ấy nói vọng lại từ đằng trước.

Tôi cười. “Muốn cá không?”

“Có thể.” Cô ấy dừng trước một lớp học. “Đây là lớp sinh học của cậu.”

Một cô nàng siêu hót đi qua chúng tôi và bước vào lớp. Cô ấy mặc một cái quần jean thật bó, và cả một cái áo phông còn bó hơn. “Wow, ai thế?”

“Madison Stone,” Kiara nói khẽ.

“Giới thiệu tớ với cô ấy đi.”

“Tại sao?”

Bởi vì tôi biết điều đó sẽ làm cậu khó chịu. “Tại sao không?”

Cô ấy ghì chặt quyền sách ở trước ngực như thể chúng là chiếc khiên của tấm áo giáp. “Có năm lí do nhảy ra từ đầu tớ.”

Tôi nhún vai. “Okay, liệt kê ra đi.”

“Không có thời gian đâu, vì chuông sắp kêu rồi. Cậu có thể tự giới thiệu bản thân với cô Shevelenko được không? Tớ vừa nhớ ra là mình đã bỏ quên bài tập tiếng Pháp ở tủ đựng đồ.”

“Thế thì cậu đi nhanh đi.” Tôi nhìn vào cổ tay, mặc dù không có đồng hồ nhưng tôi không nghĩ là cô ấy sẽ để ý. “Chuông sắp kêu rồi đấy.”

“Tớ sẽ gặp cậu ở lớp học sau.” Cô ấy chạy xuống sảnh.

Trong lớp, tôi đợi cô Shevelenko ngẩng đầu lên khỏi mặt bàn và nhận ra tôi. Cô ấy đang nhìn vào laptop, trông như đang gửi email cá nhân vậy.

Tôi hắng giọng để cô ấy chú ý. Cô ấy nhìn tôi, rồi thay đổi chương trình trên laptop. “Ngồi chỗ nào cũng được. Rồi tôi sẽ điểm danh trong một phút nữa.” “Em là học sinh mới,” tôi nói. Cô ấy lễ ra nên tự phát hiện ra bởi vì tôi đầu có ở trong lớp vào hai tuần trước, nhưng thôi sao cũng được.

“Em là học sinh trao đổi từ Mexico à?”

Không hẳn. Tôi là học sinh chuyển đến, nhưng tôi không nghĩ là cô ấy quan tâm đến chi tiết đó.

“Vâng ạ.”

Tôi không thể không chú ý đến những giọt mồ hôi lấm tấm trên ria mép của cô. Tôi khá chắc chắn rằng thế nào cũng sẽ có người chú ý đến điều đó. Di Consuelo của tôi có vấn đề tương tự như thế cho đến khi mẹ tôi wax cho đi.

“Em nói tiếng Tây Ban Nha hay tiếng Anh khi ở quê nhà?” Cô Shevelenko hỏi.

Tôi thậm chí còn không chắc rằng liệu câu hỏi này có được phép không, nhưng thôi sao cũng được. “Cả hai ạ.”

Cô ấy ngẩng cổ và nhìn khắp lớp. “Ramiro, qua đây.”

Thằng nhóc Mỹ Latinh này đi đến bên bàn giáo viên. Nó là một phiên bản cao hơn của bạn thân Alex, Paco. Alex và Paco đã bị bắn, và cuộc sống của toàn bộ chúng tôi đã bị đảo lộn hết cả. Rồi Paco chết. Tôi không biết liệu có ai trong số chúng tôi biết được đầy đủ điều gì đã xảy ra. Ngay sau khi anh trai tôi ra viện, chúng tôi chuyển đến Mexico sống với gia đình. Sau phát đạn đó, không có điều gì tương tự xảy ra nữa.

“Ramio, đây là...” Cô Shevelenko nhìn qua tôi. “Tên em là gì?”

“Carlos.”

Cô ấy đảo mắt qua thằng nhóc Ramio. “Cậu ấy và em đều là người Mexico. Các em sẽ trở thành một cặp nói tiếng Tây Ban Nha.”

Tôi theo Ramiro trở lại một trong những chiếc bàn thí nghiệm. “Cô ấy nói thật à?” Tôi nghe thấy.

“Đại khái là thật. Năm ngoái tớ nghe nói Shevy Bự gọi thằng đó là Ivan.”

“Cô ấy còn mất sáu tháng để nhớ được tên của một đứa đến từ Nga.”

“Shevy Bự là sao?” Tôi hỏi.

“Đừng nhìn tớ,” Ramiro nói. “Có phải tớ đặt ra đâu. Cô ấy có biệt danh ấy từ hai mươi năm trước rồi.”

Chuông vào lớp đã kêu rồi, nhưng mọi người vẫn nói chuyện. Shevy Bự đã quay trở lại với cái máy tính của cô ấy, bận rộn với cái email.

“Tên tớ là Ramiro, nhưng nghe nó đặc sệt Mexico nên mọi người gọi tớ là Ram.”

Tên tôi cũng đặc sệt Mexico, nhưng tôi không cảm thấy là mình cần phải xem thường những gì thuộc của mình và đổi tên thành Carl để có thể hòa hợp. Mọi người nhìn vào tôi và biết tôi là người Mỹ Latinh, vậy sao phải vờ như mình không phải?

Tôi luôn luôn cho rằng Alex muốn trở thành người da trắng bởi anh ấy không để mọi người gọi bằng cái tên khai sinh, Alejandro.

“Tên tớ là Carlos. Và cậu có thể gọi tớ là Carlos.”

Bây giờ thì tôi đang chú ý tớ cậu ấy, tôi để ý rằng Ram đang mặc một cái áo phông chơi golf với một cái logo của người thiết kế. Gia đình cậu ấy có thể ở Mexico nhưng tôi dám cá là chẳng ở nơi nào gần chỗ của gia đình tôi đâu.

“Vậy ở nơi này có gì vui không?” Tôi hỏi cậu ấy.

“Đi chơi ở Trung tâm thương mại Pearl Street, đi xem phim, đi bộ đường dài, trượt tuyết, chèo thuyền, leo núi, tiệc tùng với mấy cô nàng từ Niwot và Longmont.”

Trong những thứ đó chả có thứ gì vui, ngoại trừ phần tiệc tùng. Phía chéo bàn chúng tôi là cô nàng hot girl Madison. Cùng với cái áo bó sát, cô ấy có mái tóc dài màu vàng hoe, một nụ cười rạng rỡ thậm chí có thể sánh ngang với Brittany. Không phải tôi có ý gì với bạn gái của anh trai, nhưng họ đều thuộc kiểu khó có thể quên được. Madison trườn qua bàn. “Tớ nghe nói cậu là học sinh mới,” cô ấy nói. “Tớ là Madison. Và cậu là...”

“Carlos,” Ram buột miệng trước khi tôi kịp nói bất cứ thứ gì.

“Tớ chắc rằng cậu ấy có thể tự giới thiệu bản thân mà Ram,” cô ấy xì một tiếng, sau đó vén tóc ra sau tai, để lộ ra đôi khuyên tai bằng kim cương mà thực sự có thể làm chói lòa mắt mọi người nếu ánh mặt trời chiếu đúng vào góc độ của chúng. Cô ấy trườn qua bên tôi và cắn môi dưới. “Cậu là học sinh mới từ Meh-hee-co phải không?”

Tôi luôn phát cáu khi những đứa da trắng cố gắng phát âm như thể chúng nó đến từ Mexico. Tôi tự hỏi cô ấy còn nghe được những gì về tôi nữa. “Sí,”

(Phải) tôi nói. Cô ấy nhướn miệng cười một cách gọi cảm với tôi rồi trườn người sát hơn vào. “Estas muy caliente.” (Cậu rất hot) Tôi nghĩ là cô ấy nói tôi hot. Đây không phải là cách chúng tôi nói ở Meh-hee-co, nhưng tôi biết đại ý là thế. “Tớ cần một gia sư tiếng Tây Ban Nha. Gia sư lần trước hoàn toàn là một kẻ thất bại.”

Ram háng giọng. “Qué tipa! (Thất bại gì chứ!) Cậu không cần phải đoán đâu, tớ chính là gia sư lần trước đấy.”

Tôi vẫn ngắm nhìn Madison. Cuộc sống của cô ấy thật dễ dàng, và hiển nhiên cô ấy chẳng có vấn đề gì với việc phô trương những gì mình có. Ngoài làn da bánh mật, những cô nàng Mexico ngoại lai là kiểu ưa thích của tôi, tôi đoán chẳng thằng nào có thể chống cự trước Madison. Và cô ấy cũng biết điều đó.

Khi một cô gái khác gọi cô ấy qua bàn bên, tôi quay sang Ram. “Cậu làm gia sư cho cô ấy hay hẹn hò cô ấy thế?” Tôi hỏi cậu ấy.

“Cả hai. Đôi khi là cùng một lúc. Nhưng chúng tớ đã chia tay từ hai tháng trước. Nghe lời khuyên của tớ và tránh xa cô ấy ra. Cô ta có thể cắn đấy.”

“Theo đúng nghĩa đen á?” Tôi hỏi, nhe răng cười.

“Thực sự thì cậu sẽ không muốn đến gần cô ấy để tìm ra câu trả lời cho câu hỏi đó đâu. Chỉ cần biết là cho đến lúc cuối của mối quan hệ, tớ trở thành học sinh và cô ấy trở thành gia sư. Và tớ đang không nói về tiếng Tây Ban Nha đâu.”

“Estas sabrosa. (Được đấy) Tớ sẽ nắm bắt cơ hội.”

“Cứ tự nhiên,” Ram nói với một cái nhún vai, bởi Shevy Bự đã ngồi dậy và bắt đầu bài giảng. “Nhưng đừng nói là tớ đã không cảnh báo nhé.”

Tôi không lên kế hoạch để trở thành bạn trai của ai cả, nhưng tôi không ngại mang một vài cô gái từ trường Flatiron đến chỗ của Alex chỉ để chứng minh rằng tôi hoàn toàn đôi lạp với anh ấy. Tôi nhìn sang Madison và cô ấy mỉm cười như thể hứa hẹn một điều gì đó hơn thế. Yeah, cô ấy thật hoàn hảo để mang về chỗ Alex. Cô ấy giống Brittany, nhưng không có vàng hào quang như một vị thánh trên đầu.

Sau khi chịu đựng các lớp buổi sáng, tôi đã hoàn toàn sẵn sàng cho bữa trưa. Khi chuông reo, tôi thấy mừng khi Kiara không đợi ở ngoài như cô ấy nói. Tôi thò tay vào tủ đựng đồ lấy ra bữa trưa tôi gói từ tủ lạnh của Alex.

Có thể là bạn hướng dẫn của tôi đã từ bỏ rồi. Điều đó thật tuyệt với tôi, ngoại trừ việc tôi mất tới mười phút để tìm căng tin. Khi tôi bước tới phòng ăn trưa, tôi đã chuẩn bị sẵn tinh thần là sẽ phải ngồi một mình cho đến khi tôi thấy Ram vẫy tôi qua.

“Cảm ơn vì đã bỏ rơi tớ,” một giọng nói cất lên từ sau lưng tôi.

Tôi quay lại nhìn bạn hướng dẫn của mình. “Tớ đã nghĩ là cậu bỏ rồi.”

Cô ấy lắc đầu như thể đó là điều kì cục nhất mà cô ấy đã từng nghe. “Tất nhiên là tớ không bỏ. Tớ chỉ là không ra được sớm thôi.”

“Tệ quá,” tôi nói, tỏ vẻ rất thông cảm. “Nếu biết thế thì tớ đã đợi rồi...”

“Ừ phải.” Cô ấy gật đầu với cái bàn của Ram. “Ra ngồi với Ram đi. Tớ thấy cậu ấy vẫy cậu qua.”

Tôi ném cho cô ấy một cái nhìn kinh ngạc. “Cậu thực sự cho phép tớ ngồi với cậu ấy à?”

“Cậu có thể ngồi với tớ,” cô ấy nói, như thể tôi sẽ chọn ý tưởng này vậy.

“Ồ không, cảm ơn.”

“Đó đúng là điều tớ nghĩ.”

Khi Kiara đứng trong dãy xếp hàng mua đồ ăn, tôi đi qua bàn của Ram. Tôi đứng sau lưng ghế khi Ram giới thiệu tôi với bạn bè của cậu ấy, tất cả đều là những đứa da trắng trông như bản sao của nhau vậy. Họ đang nói về các cô gái, thể thao và những đội bóng yêu thích. Tôi nghi ngờ là có người nào trong số họ có thể tồn tại dù chỉ một ngày trong nhà máy đường ở Mexico không. Một số đứa bạn của tôi kiếm ít hơn mười lăm đô mỗi ngày. Còn đồng hồ của mấy đứa ở đây chắc hẳn còn có giá trị hơn mấy năm tiền lương của bạn tôi.

Madison xuất hiện ở bàn chúng tôi khi Ram trở lại từ quầy đồ ăn. “Chào các chàng trai,” cô ấy nói.

“Bố mẹ tớ sẽ ra khỏi thị trấn vào cuối tuần này. Tớ có một bữa tiệc vào tối thứ sáu nếu các cậu muốn tới. Chỉ là đừng nói với Ram điều này.”

Madison lấy ví và rút ra một thỏi son bóng. Cô ấy nhúng đầu cọ vào nhiều lần, sau đó chu môi lại và quệt lên môi. Khi tôi nghĩ cô ấy đã quệt xong thì môi cô ấy lại mở ra thành hình chữ O và xoáy cái cọ vòng quanh. Tôi nhìn quanh xem có ai khác cũng đang theo dõi màn trình diễn son bóng gọi cảm này không. Chắc chắn là có, hai người bạn của Ram đã ngừng nói chuyện, hoàn toàn tập trung vào Madison và tài năng đặc biệt của cô ấy. Ram đã quay lại vào tập trung vào việc ăn miếng pepperoni pizza của cậu ấy.

Mùi hương từ đôi môi của Madison khiến tôi tập trung lại vào cô ấy. “Carlos, để tớ viết thông tin của tớ cho cậu,” cô ấy nói, sau đó lấy ra một cái bút và cầm lấy tay tôi. Cô ấy viết lên đó số điện thoại và địa chỉ như thể cô ấy là một nghệ sĩ. Khi hoàn thành, cô ấy vẫy theo kiểu lắc lắc mấy ngón tay, sau đó bước đi ra ngồi cùng mấy người bạn của cô ấy. Tôi cắn một miếng sandwich và nhìn khắp một lượt nhà ăn, tìm kiếm Kiara, kẻ anti-Madison. Cô ấy

đang ngồi với một gã có mái tóc bù xù rũ xuống mặt. Gã này có chiều cao và dáng người tầm tầm tôi. Đó là bạn trai cô ấy à? Nếu là vậy thì tôi thấy tiếc cho chàng trai này. Kiara là kiểu con gái mong muốn có người bạn trai phục tùng và quỳ dưới gối mình. Còn cơ thể và trí óc tôi không phục tùng ai và tôi thà chết khi phải quỳ dưới gối ai đó.

Bạn đang đọc truyện *Quy Luật Hấp Dẫn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Kiara

“Công việc hướng dẫn thế nào rồi?” Mẹ tôi hỏi trong bữa ăn tối. “Mẹ thấy con đã trông ngóng nó suốt sáng nay.”

“Không hẳn là tốt,” tôi nói trong khi đưa em trai tôi tờ khăn giấy thứ ba bởi nó lại dây sốt spaghetti ra đầy mặt.

Tôi nhớ lại về tiết học thứ tám, khi tôi có mặt ở lớp của Carlos thì cậu ta đã biến đi từ lúc nào rồi. “Carlos đã bỏ lại con hai lần liền.”

Bố tôi, một nhà tâm lý học, người mà luôn cho rằng con người là những mẫu vật để phân tích, nhăn mày lại khi ông xúc thìa đậu thứ hai.

“Bỏ lại con ư? Sao cậu ấy lại làm vậy?”

Um... “Bởi vì cậu ta nghĩ mình quá tuyệt nên không cần phải được hộ tống quanh sân trường.”

Mẹ vỗ nhẹ tay tôi. “Bỏ roi bạn hướng dẫn là không đúng tí nào, nhưng hãy kiên nhẫn với cậu ấy. Cậu ấy đã phải chuyển trường. Điều đó thật không dễ dàng gì.”

“Mẹ con nói đúng. Đừng chỉ trích thái quá thế, Kiara,” bố tôi nói.

“Cậu ấy chắc hẳn chỉ đang cố tìm một nơi phù hợp với mình. Alex đã ghé qua văn phòng bố sau khi tan học và bố với cậu ấy đã có một cuộc nói chuyện khá lâu. Đứa trẻ tội nghiệp. Cậu ấy mới hai mươi thôi và giờ đây cậu ấy còn phải phụ trách đứa em mười bảy tuổi.”

“Tại sao mai con không mời Carlos tới đây sau giờ học nhỉ?” Mẹ tôi gợi ý.

Bố tôi chỉ đĩa về phía mẹ. “Ý kiến tuyệt đấy.”

Tôi khá chắc rằng còn lâu Carlos mới muốn đến nhà tôi. Cậu ấy thể hiện rõ ràng là cậu ấy sẽ phải chịu đựng tôi cả tuần này vì cậu ấy bị buộc phải làm thế. Ngay khi công việc hướng dẫn của tôi kết thúc vào thứ sáu này, chắc là cậu ta sẽ mở tiệc ăn mừng. “Con không biết.”

“Cứ làm thế đi,” mẹ tôi nói, lờ đi sự ngập ngừng của tôi. “Mẹ sẽ làm món bánh quy từ công thức mứt cam mới mà Joanie cho mẹ.”

Tôi không chắc là Carlos sẽ biết trân trọng món bánh quy mứt cam ấy, nhưng... “Con sẽ hỏi cậu ấy. Nhưng bố mẹ cũng đừng ngạc nhiên nếu cậu ấy từ chối nhé.”

“Đừng ngạc nhiên nếu cậu ấy nhận lời con,” bố tôi nói, ông luôn lạc quan vậy đấy.

Sáng hôm sau, khi tôi đưa Carlos đến lớp giữa tiết ba và bốn, tôi cố gạt đi căng thẳng và hỏi, “Cậu có muốn qua nhà tớ sau khi tan học không?”

Cậu ấy nhướn mày lên. “Cậu đang mời tớ đi chơi à?”

Tôi nghiêng răng, “Đừng mơ mộng hão huyền như thế.”

“Tốt thôi, vì cậu không phải kiểu tớ thích. Tớ thích những cô nàng gợi cảm và thiếu chút đầu óc.”

“Cậu cũng không phải kiểu của tớ,” tôi đáp trả. “Tớ thích những anh chàng thông minh và vui tính.”

“Tớ vui tính mà.”

Tôi nhún vai. “Có thể là tớ quá thông minh để có thể hiểu sự vui tính của cậu.”

“Thế tại sao cậu lại mời tớ tới nhà?”

“Mẹ tớ... làm bánh quy.” Tôi chỉ muốn tìm cái lỗ nào để chui xuống sau khi những từ đó phát ra. Ai lại mời một đứa con trai tới nhà vì bánh quy chứ? Có thể là em trai tôi muốn, nhưng nó mới đang học mẫu giáo thôi. “Nó không phải kiểu hẹn hò hay cái gì đại loại thế,” tôi buột miệng đề phòng cậu ấy nghĩ rằng tôi đang âm thầm tán tỉnh cậu ấy. “Chỉ là vì... bánh quy thôi.”

Tôi ước cuộc hội thoại này quay lại từ đầu khi tôi chưa nói, nhưng thời gian không thể quay trở lại. Chúng tôi đã đến cửa lớp và cậu ấy vẫn chưa trả lời.

“Tớ sẽ nghĩ về lời đề nghị này,” cậu ấy nói, sau đó để tôi lại một mình. Cậu ta sẽ nghĩ ư? Nghe cứ như thể việc cậu ta đồng ý qua nhà tôi là cậu ta đang giúp tôi thay vì ngược lại vậy.

Khi đứng ở tủ đựng đồ lúc cuối ngày, lúc tôi đang hi vọng cậu ta sẽ quên mất là tôi đã mời qua nhà, thì tôi lại thấy cậu ta nghiêng người dựa vào tường, đứng bằng một chân và tay rút túi quần. “Loại bánh quy gì thế?”

Trong tất cả những câu hỏi trên thế gian này, tại sao cậu ta lại phải hỏi câu đó cơ chứ?

“Cam,” tôi nói. “Mứt cam.”

Cậu ta nghiêng gần hơn về phía tôi, như kiểu tôi nói không đủ to hay rõ ràng vậy.

“Cái gì cam cơ?”

“Mứt cam.”

“Huh?”

“Mứt cam.”

Xin lỗi nhưng chẳng còn cách nào khác để nói từ ‘mứt cam’, và hai chữ m kia quá gần nhau nên khi phát âm nghe khá ngớ ngẩn. Nhưng ít ra thì tôi đã không nói lắp.

(Giải thích chỗ này chút nhé. Nguyên văn của từ mứt cam mà Carlos hỏi là “marmalade”. Có lẽ vì từ này hơi lạ với một người từ Mexico như Carlos, với lại khi phát âm Kiara đọc là ma-mơ-lét và Carlos thấy phát âm của cô ấy nghe thế nào đó nên buồn cười.)

Cậu ấy gật đầu. Tôi có thể thấy rõ cậu ta đang cố giữ khuôn mặt bình thường, rồi như không thể nhịn được nữa, cậu ta cười phá lên.

“Cậu có thể lặp lại một lần nữa được không?”

“Để cậu đem tớ ra làm trò cười à?”

“Uh. Nó trở thành điều duy nhất mà tớ mong đợi trong cuộc đời. Và tình cờ cậu lại giúp tớ đạt được điều mong đợi ấy nữa chứ.”

Tôi đóng sầm cánh cửa tủ lại. “Cậu chính thức không được mời nữa.”

Tôi định bước đi, nhưng chợt nhớ ra là mình còn quên bài tập trong tủ đựng đồ và lại phải mở nó ra. Tôi nhanh chóng cầm lấy ba quyển sách mình cần, nhét chúng vào cặp rồi đi thẳng.

“Nếu nó là loại gấp đôi sô-cô-la chip thì tớ sẽ tới,” cậu ta gọi với sau tôi rồi lại cười.

Tuck đang đợi tôi ở chỗ đỗ xe của học sinh năm cuối. “Sao cậu lâu thế?”

“Tớ cãi nhau với Carlos.”

“Lại nữa à? Nghe này Kiara, hôm nay mới chỉ là thứ ba. Cậu còn phải chịu đựng cậu ta những ba ngày nữa. Sao cậu không bỏ cái trò hướng dẫn này và chấm dứt mọi sự khổ sở đi?”

“Bởi vì đó là những gì cậu ra vẫn muốn,” tôi nói trong khi vào trong xe và lái xe ra khỏi bãi. “Tôi không muốn để cậu ta cảm thấy thỏa mãn vì thắng được tớ. Cậu ta rất đáng ghét.”

“Cậu phải làm gì đó để cậu ta nuốt những lời nói của mình vào chứ.”

Câu nói của Tuck làm tôi lóe lên một ý tưởng. “Chính nó! Tuck, cậu là thiên tài,” tôi nói một cách hào hứng. Tôi quay đầu một cách dứt khoát.

“Chúng ta đi đâu vậy?” Tuck hỏi, rồi chỉ ra sau lưng. “Nhà cậu hướng này mà.”

Đầu tiên chúng ta sẽ tới cửa hàng tạp hóa và cửa hàng dụng cụ McGuckin. Tớ cần mua nguyên liệu cho món bánh quy gấp đôi sô-cô-la chip.”

Tôi cười một cách ranh mãnh. “Tớ sẽ dùng chúng để bắt Carlos nuốt lời nói của cậu ta vào.”

Chương 5: Carlos

Vào thứ tư, tôi ra khỏi trường và đến thẳng xưởng sửa xe để gặp Alex. Ngay khi vừa đi ngang qua con phố, một con Mustang đỏ dừng lại cạnh tôi. Madison Stone đang lái xe với ô cửa kính mở rộng. Khi tôi đến gần thì cô ấy hỏi tôi đang đi đâu.

“Xưởng McConnell – nơi anh trai mình đang làm việc,” tôi nói với cô ấy. Alex nói với tôi rằng tôi có thể phụ việc cho anh ấy để kiếm thêm chút tiền.

“Vào đi. Mình sẽ đưa cậu đến.”

Madison bảo cô bạn Lacey xuống băng ghế sau và bảo tôi lên ghế trước bên cạnh cô ấy. Tôi chưa bao giờ sống ở một nơi mà người ta không bị đánh giá bởi màu da hay bởi số tài khoản ngân hàng của bố mẹ, nên tôi hơi cảnh giác trước sự hứng thú tức thì của Madison với mình. Chắc, tôi giả bộ quyền rũ Kiara trước lớp của Shevy Bự và cô ấy còn chẳng buồn chớp mắt hay mở miệng nói câu nào. Tất cả những gì tôi nhận lại là sự chán ghét, mặc dù hôm qua cô ấy đã mời tôi đến nhà ăn bánh quy mứt cam. Ai lại mời người khác đến nhà ăn bánh quy mứt cam chứ? Điều buồn cười nhất là tôi đã nghĩ cô ấy nghiêm túc. Và hôm nay cô ấy đi với tôi từ lớp này sang lớp khác mà chẳng nói lời nào. Tôi thậm chí còn cố khiêu khích cô ấy phải mở lời bằng cách đùa cợt, nhưng cô ấy vẫn chẳng phản ứng gì. Madison ăn số địa chỉ của xưởng McConnell trên hệ thống GPS của cô ấy.

“Vây Carlos à,” Lacey nói khi đang nhào người trên băng ghế lúc Madison bắt đầu lái xe. Cô ấy cứ vỗ vai tôi như thể tôi không nghe thấy cô ấy nói gì. “Có thật là cậu bị đuổi khỏi ngôi trường trước vì đánh một ai đó không?” Tôi mới chuyển đến ngôi trường này có ba ngày, và hẳn là mọi người đã truyền tai nhau rồi.

“Thật ra thì là ba đứa và một con Pit Bull,” tôi chỉ đùa thôi, nhưng từ biểu hiện há hốc mồm vì kinh ngạc của cô ấy thì tôi nghĩ cô ấy thực sự nghĩ điều đó là thật.

“Wow!” Cô ấy lại vỗ vai tôi. “Họ cho phép chó vào trường học ở Mexico à?” Lacey trông còn ngớ ngẩn hơn cả món burrito không đậu. “À phải. Nhưng chỉ Pit Pull và Chihuahua thôi.”

“Chẳng phải sẽ rất tuyệt ư nếu tớ được mang chú cún Puddle của mình đến trường!” Cô ấy đập một phát nữa vào vai tôi. Tôi cực kì muốn đập vào vai cô nàng cả nghìn lần để cô ấy biết nó khó chịu đến mức nào. “Con cún Puddle của tớ thuộc giống Labradoodle.”

(Labradoodle là một giống chó lai giữa Labrador và Poodle.)

Labradoodle là cái gì vậy? Mà cho dù nó là cái gì, tôi dám cá con Pit Bull của chị họ tôi Lana có thể nuốt gọn nó cho bữa trưa.

“Vây anh chàng đưa cậu đến trường để đăng kí hôm thứ hai là anh trai của cậu phải không?” Madison hỏi.

“Ừ,” tôi trả lời khi chúng tôi tiến vào chỗ đỗ xe.

“Gina bạn tớ kể rằng cô ấy thấy hai người bọn cậu tiến vào văn phòng. Bố mẹ cậu không ở thị trấn này à?”

“Tớ sống với anh trai. Những người còn lại trong gia đình tớ đã trở lại Mexico rồi.”

Chắc là không cần phải đề cập đến câu chuyện cuộc đời tôi với việc bố tôi mất trong một vụ mua bán thuốc phiện khi tôi bốn tuổi và mẹ tôi đã đá tôi ra khỏi nhà để tống tôi đến đây.

Madison trông có vẻ rất sốc. “Cậu không sống với bố mẹ mà sống với anh trai á?”

“Ừ không sống với bố mẹ.”

“Cậu may mắn thật,” Lacey nói. “Bố mẹ tớ ở nhà suốt, và con em tớ thì như thần kinh, nên tớ hay trốn sang nhà Madison vì cậu ấy là con một và bố mẹ thì chả bao giờ ở nhà.”

Madison đang nhìn vào gương chiếu hậu. Khi đề cập đến bố mẹ, cô ấy sững lại một chút rồi lại mỉm cười.

“Họ đi du lịch suốt,” cô ấy giải thích trong khi thoa lại một lớp son bóng. “Nhưng tớ thích thế, bởi tớ có thể làm bất kì điều gì mình muốn với bất kì ai mà không bị cai quản gì cả.”

Với cuộc sống bị cai trị như của tôi, cuộc sống của cô ấy nghe thật hấp dẫn.

“Ôi lạy chúa, cậu với anh trai trông như sinh đôi vậy,” Lacey nói khi Alex tiến là gần xe.

“Tớ chả thấy giống gì cả,” tôi nói khi mở cửa xe.

Madison và Lacey cũng ra theo. Họ đang mong đợi một màn giới thiệu chắc? Họ đứng trước mặt tôi với làn da trắng hoàn mỹ và lớp makeup lóng lánh

dưới ánh mặt trời. “Cảm ơn vì đã cho tớ đi nhờ,” tôi nói. Cả hai quay lại ôm tôi. Madison ôm tôi khá chặt và lâu. Đó hẳn là một dấu hiệu cho thấy cô ấy hứng thú với tôi.

Tôi dám nói rằng Alex cũng không chắc là tôi đang làm gì với hai cô nàng này. Tôi quàng tay ra sau vai Madison và Lacey. “Này anh Alex, đây là Madison và Lacey. Hai cô gái hot nhất ở trường trung học Flatiron.”

Cả hai gật đầu với Alex và nở nụ cười tỏa sáng. Họ thích được khen ngợi, mặc dù tôi nghĩ họ cũng đã biết mình hot đến mức bốc khói và cũng chẳng cần được nhắc nhở điều đó.

“Cảm ơn vì đã cho em trai anh đi nhờ,” Alex nói, sau đó quay lưng lại và đi thẳng vào. Sau khi hai cô gái lái xe đi, tôi theo anh ấy vào xưởng và thấy anh đang làm việc trước cái hãm xung của một con SUV bị hư hại do tai nạn.

“Chỉ có mình anh ở đây thôi à?” Tôi hỏi.

“Ừ. Giúp anh tháo cái này ra,” anh nói rồi đưa tôi cái tua vít. Alex và tôi từng sửa ô tô với nhau ở xưởng của anh họ Enrique của chúng tôi. Đó là một trong số ít những điều chúng tôi từng làm khi phải cố để bản thân tránh xa rắc rối. Anh trai và anh họ tôi dạy tôi tất cả mọi điều mà họ biết về ô tô, và những gì mà họ không dạy thì tôi cũng tự tìm tòi ra được khi tháo rời con ô tô cũ ở sau xưởng ra. Tôi bắt đầu với ca pô của son SUV và mấy con vít bên trong. Âm thanh kim loại va chạm với nhau vang khắp xưởng và trong một khoảnh khắc, tôi cảm giác như chúng tôi đã quay lại xưởng của Enrique ở Chicago.

“Mấy cô bé đẹp đấy,” anh trai tôi nói một cách mỉa mai khi chúng tôi làm việc đối diện nhau.

“Yeah, em biết. Em đang nghĩ về việc mời cả hai về nhà.” Tôi nhét tua vít vào túi đằng sau. “À, quên không bảo anh rằng hôm qua Kiara đã mời em đến nhà ăn bánh quy.”

“Sao không đi?”

“Bên cạnh sự thật là em không muốn, thì lí do là cô ấy đã rút lại lời mời.”

Alex chuyển sự chú ý từ cái hãm xung sang tôi. “Hãy nói với anh là chú hoàn toàn không làm gì ngu ngốc với cô ấy đi.”

“Em chỉ đùa một chút thôi, tất cả chỉ có thế. Lần sau nếu anh muốn tìm người hộ tống em thì hãy nắm chắc rằng đó không phải là người mà mặc áo phong quá khổ với mấy dòng chữ ngớ ngẩn ở bên trên. Kiara làm em nhớ đến một đứa ngốc mà em biết khi ở Mexico, Alex à. Em thậm chí còn không chắc cô ấy là con gái nữa.”

“Cậu muốn tớ chứng... chứng minh điều đó à?” Giọng của cô nàng hướng dẫn vang lên từ cửa ra vào. Ôi trời.

Bạn đang đọc truyện *Quy Luật Hấp Dẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Kiara

“Yeah,” Carlos nói, vẻ thách thức và hào hứng hiện rõ khắp mặt. “Chúng mình đi.”

Alex giờ một tay lên. “Không. Đứng.” Anh ấy đẩy Carlos dựa vào xe và khẽ nói gì đó bằng tiếng Tây Ban Nha. Carlos cũng nói lại gì đó. Tôi hoàn toàn không biết họ nói gì, nhưng cả hai đều nghe như không được vui vẻ lắm. Mà tôi cũng đâu có vui về gì. Tôi không thể tin là mình vừa nói lắp. Tôi rất bức bản thân vì đã để Carlos ảnh hưởng đến cảm xúc của mình dẫn đến lỡ lời. Điều đó có nghĩa là cậu ấy có thể có ảnh hưởng tới tôi, và thực tế này khiến tôi càng tức hơn. Tôi không thể đợi được đến ngày thứ sáu, khi món bánh quy cuối cùng cũng có thể có tác dụng. Tôi phải đợi cho đến khi bánh quy đến thời kì “chuẩn” để ít nhất thì cậu ta cũng sẽ không ngờ đến.

Alex rời khỏi Carlos một cách chán nản rồi kéo một cái hộp từ sau bàn thu ngân ra. “Anh đã kiểm tra cái radio của em rồi, và anh nghĩ là có một cái lò xo bị mất. Do vậy anh nghĩ là nó sẽ không hoạt động nhưng thôi cứ thử xem sao. Đưa anh chìa khóa để anh mang xe vào cho.” Anh ấy quay sang Carlos. “Cầm nói câu nào trong lúc anh đi.”

Ngay khi Alex quay đi, Carlos đã nói, “Vậy nếu cậu vẫn muốn chứng minh rằng mình không như một thằng con trai thì tớ sẵn sàng thôi.”

“Làm những trò ngớ ngẩn giúp cậu cảm thấy khá hơn à?” Tôi nói.

“Không. Nhưng chọc tức cậu thì có lẽ. Và chọc tức cậu thì cũng chọc tức anh trai tớ. Xin lỗi vì cậu đã bị kéo vào.”

“Thế thì để tớ ra đi.”

“Tạm thời thì chưa được.” Carlos cúi xuống trước cái xe mà lúc nãy cậu ấy và Alex đang sửa và kéo cái bọc hãm xung ra.

“Cậu cần phải tháo cái kẹp ra trước,” tôi nói, cảm thấy rất vui khi có thể chứng minh rằng tôi biết về ô tô nhiều hơn cậu ấy. “Nó sẽ không rời ra nếu cậu không tháo kẹp.”

“Cậu đang nói về áo ngực hay hãm xung thế?” Cậu ta hỏi, sau đó cười một cách tự phụ và vênh vao. “Tại tớ là chuyên gia tháo cả hai.”

Đáng lẽ tôi không nên nói gì. Thật là thiếu chín chắn. Cậu nói ngớ ngẩn của Carlos cộng với việc cậu ta cười nhạo khi tôi nói từ “mút cam” càng thôi thúc tôi khiến cậu ta phải nuốt lời nói của mình vào.

Hôm nay là thứ sáu. Tuck và tôi đến trường sớm vào sáng nay để cạy tù đồ của Carlos. Ngày thứ ba sau khi tan học Tuck và tôi đã làm một trăm cái bánh quy gấp đôi số cô la chip. Sau khi chúng nguội, tôi dán một cái nam châm nhỏ vào sau mỗi cái bánh. Và giờ chúng ta có món bánh quy nam châm ôi thiêu. Khi Carlos mở tù vào sáng nay, phía bên trong sẽ có hàng trăm cái bánh quy nam châm nhỏ.

Khi cậu ta cố kéo từng cái nam châm ra, bánh quy sẽ vỡ vụn ra. Tôi đã dùng những cái nam châm nhỏ siêu khỏe cỡ đồng một hào. Chắc chắn nó sẽ trở thành một bãi chiến trường. Rồi cậu ta sẽ chỉ có hai lựa chọn: cứ để cái đồng dấy ở tù, hoặc dọn tù và được thưởng thức một đồng mảnh vụn bánh quy.

“Hãy nhắc tớ là không bao giờ được gây thù chuốc oán với cậu nhé,” Tuck nói khi cạy tù ra. Còn bốn mươi lăm phút nữa mới vào giờ, nên chỉ có một vài người qua lại trên sảnh. Tôi cảm thấy tội lỗi, nhưng không tội lỗi đến mức phải dừng hành động này lại. Tôi đặt một ít bánh quy vào, sau đó nhìn Tuck. Cậu ấy đang canh chừng đề phòng Carlos hay ai đó sẽ nghi ngờ. Mỗi khi tiếng clink của nam châm dính vào kim loại vang lên Tuck lại phì cười. Clink. Clink. Clink. Clink. Clink. Clink.

“Cậu ta sẽ bạo phát mất,” Tuck nói. “Cậu biết là cậu ta sẽ biết ngay là cậu làm mà. Khi cậu định giờ trò với ai đó thì phải làm việc đó nặc danh để không bị tóm”

“Quá muộn rồi.” Tôi dán thêm mấy cái bánh quy nam châm nữa, nhưng cũng tự hỏi bản thân làm sao để dán cả hết một trăm cái bánh vào trong. Tôi đã dán chúng vào nóc, đằng sau, các bên mặt tù. . . Chỗ để dán đã gần hết, nhưng tôi cũng gần như đã hoàn thành. Bên trong tù đựng đồ trông như đầy những nốt sỏi màu nâu. Tôi thò tay vào trong túi. “Chỉ còn lại một cái thôi.”

Tuck liếc vào bên trong. “Đây có thể là một trong những trò chơi khăm tuyệt nhất ở trung học Flatiron Kiara à. Tên cậu có thể sẽ đi vào trong những trang sử của trường. Tớ tự hào về cậu. Đặt cái cuối cùng vào đi, ngay ở giữa ấy.”

“Ý hay đấy.” Tôi đóng tù lại trước khi bất kì ai chui ra tóm cổ chúng tôi, sau đó nhìn đồng hồ. Lớp học sẽ bắt đầu trong hai mươi phút nữa. “Giờ thì đợi thôi.”

Tuck nhìn xuống sảnh. Mọi người đang dần đến. “Chúng ta có nên trốn không?”

“Có, nhưng tớ phải đợi để nhìn phản ứng của cậu ta đã,” tôi nói. “Chúng ta sẽ trốn trong phòng của cô Hadden.”

Năm phút sau, khi Tuck và tôi nhìn qua ô kính hình vuông trên cửa ra vào, Carlos bước vào sảnh.

“Cậu ra đến rồi,” tôi thì thầm. Tim tôi đập thành thịch trong lồng ngực. Lông mày cậu ta nhíu lại khi trên cửa tù có một cái bánh quy màu nâu ở giữa. Cậu ta nhìn trái rồi phải, hiển nhiên là đang tìm kiếm xem ai làm việc này. Khi cậu ta kéo cái bánh quy ra, nó vỡ vụn trong tay cậu ta nhưng cái nam châm thì vẫn dính nguyên ở tù.

“Cậu ta phản ứng thế nào?” Tôi hỏi Tuck, bởi cậu ấy cao hơn nên có tầm nhìn tốt hơn.

“Cậu ta đang mỉm cười. Và rồi lắc đầu. Giờ thì cậu ta đang ném chỗ vụn bánh quy vào thùng rác.”

Carlos sẽ không mỉm cười được nữa khi cậu ta mở tù để thấy chín mươi chín cái bánh quy nam châm nữa.

“Tớ sẽ ra khỏi đây,” tôi nói với Tuck. Tôi chuồn ra khỏi chỗ an toàn và bước đến tù đựng đồ của tôi như bình thường.

“Hey,” tôi nói với Carlos khi cậu ta nhìn thấy tù đựng đồ với tất cả chỗ bánh quy.

“Tớ sẽ cho cậu một điểm A+ vì sự độc đáo và tính phá hoại của cái trò này,” cậu ta nói.

“Cậu có khó chịu không khi tớ có thể đạt điểm tốt trong tất cả mọi thứ, kể cả những trò chơi khăm?”

“Có.” Cậu ta nhướn mày. “Tớ rất ấn tượng. “Tớ khó chịu, nhưng ấn tượng đấy.” Cậu ta đóng tù lại, chín mươi chín chiếc bánh quy vẫn dính bên trong. Như thể những chiếc bánh quy không hề tồn tại, chúng tôi bước đi cạnh nhau đến tiết học đầu tiên của cậu ấy.

Tôi không thể không mỉm cười khi chúng tôi bước xuống sảnh. Cậu ta lắc đầu vài lần, như thể không thể tin là tôi đã làm thế.

“Đình chiến chứ?” Tôi hỏi.

“Không đời nào. Cậu có thể thắng lần này, nhưng trận chiến này thì còn lâu mới kết thúc.”

Bạn đang đọc truyện *Quy Luật Hấp Dẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Carlos

Tôi không thể thoát được cái mùi bánh quy. Nó bám vào bàn tay tôi, vào sách tôi, chết tiệt, thậm chí cả cặp sách của tôi. Tôi đã cố lấy thử một vài cái ra, nhưng nó trở thành một mớ hỗn độn nên tôi đành bỏ cuộc. Tôi sẽ để chúng đó tới khi chúng mốc meo... sau đó tôi sẽ thu lại đồng vụn vào ném sang tủ đồ của Kiara. Hoặc tốt hơn hết là dán lại chúng vào bên trong đó. Ôi tôi phải dừng ngay cái suy nghĩ về mớ bánh quy và Kiara. Ngay khi về nhà tôi lấy những gì có trong nhà Alex ra và chế biến chúng thành đồ ăn Mexico chính hiệu. Nó sẽ giúp tôi ngừng nghĩ về mớ bánh quy gấp đôi số cô la chip chết tiệt này. Cái đồng đó cộng thêm thực tế là tôi đã ở đây gần một tuần rồi mà vẫn chưa được ăn đồ Mexico cay chính hiệu đang làm tôi bức bối. Alex nghiêng người ngó vào nồi thịt hầm và hít hà mùi thơm lan tỏa. Từ những biểu hiện trên gương mặt anh tôi có thể nói rằng món ăn này gọi cho anh ấy nhớ về quê nhà.

“Đây là món bò hầm. Kiểu Mexico.” Tôi nói từng từ một cách chậm rãi như thể sợ anh ấy chưa bao giờ được nghe đến.

“Anh biết nó là gì chứ, đồ khôn lỏi ả.” Anh ấy đẩy lại cái vung, dọn bàn sẵn rồi lại quay lại bàn học.

Một tiếng sau đó chúng tôi mới ngồi ăn. Tôi nhìn anh trai khi anh ấy đã chén hết đĩa thứ nhất là bắt đầu đĩa thứ hai.

“Ăn nhiều vậy?”

“Nó quá ngon.” Alex ngậm cái đĩa. “Anh không biết là chú biết nấu đấy.”

“Anh đâu có biết nhiều về em lắm.”

“Anh đã từng mà.”

Tôi xoay thức ăn vòng vòng quay đĩa ăn, đột nhiên cảm thấy hết đói. “Thời ấy đã qua lâu rồi.” Tôi vẫn tập trung nhìn vào đồ ăn. Tôi thậm chí không hiểu chút nào về anh trai mình nữa. Sau khi anh ấy bị bắn, tôi đoán tôi ngại nói chuyện với anh ấy là vì tôi sợ rằng, nói về sự việc ấy sẽ khiến nó càng trở nên chân thực hơn. Alex không bao giờ nói chính xác điều gì đã xảy ra khi anh ấy ra khỏi băng Latino Blood, và cũng bởi tôi không bao giờ hỏi. Nhưng sáng hôm qua thì tôi đã có một manh mối. “Hôm qua em thấy vết sẹo của anh khi anh bước ra khỏi phòng tắm.”

Anh ấy ngừng ăn và đặt đĩa xuống. “Anh tưởng chú đã ngủ rồi.”

“Không em không ngủ.” Hình ảnh tám lưng đầy sẹo, nhiều vết trong số đó trông như những vết đòn roi đã khắc sâu trong đầu tôi. Khi tôi chú ý đến chỗ da lồi lên giữa vai anh với chữ LB được in hằn vĩnh viễn như đóng dấu một con gia súc, tôi thấy nổi da gà với sự giận dữ đầy cảm hờn và suy nghĩ báo thù.

“Quên nó đi,” Alex nói.

“Sẽ không đâu.” Alex không phải đứa con trai duy nhất của nhà Fuentes có ham muốn bảo vệ gia đình một cách dữ dội. Nếu tôi quay lại Chicago và tìm một thằng khốn để chịu trách nhiệm về những vết hằn trên cơ thể Alex, thì thằng đó sẽ phải chết. Với gia đình thì tôi có thể là một kẻ nổi loạn, nhưng huyết thống của họ vẫn chảy trong tôi. Alex cũng không phải người duy nhất có những vết sẹo. Tôi tranh đấu còn nhiều hơn hẳn một tay đâm bóc chuyên nghiệp. Bên cạnh những vết sẹo, nếu Alex biết về những hình xăm trên lưng tôi khiến tôi trông như một chiến binh, anh ấy chắc hẳn sẽ bị sốc mất. Tôi có thể đang ở Colorado, nhưng tôi vẫn giữ được mối kết nối.

“Brittany và anh sắp đến thăm chị gái Shelley của cô ấy vào tối nay. Có muốn đi cùng không?”

Tôi biết chị gái của Brittany bị khuyết tật và đang sống trong một trung tâm bảo trợ xã hội gần trường đại học. “Em không đi đâu. Em ra ngoài đây,” tôi nói với Alex.

“Với ai?”

“Nếu em không nhầm thì bố đã mất, nên em chẳng việc gì phải trả lời câu hỏi của anh cả.”

Alex và tôi nhìn nhau một lúc. Anh ấy từng có thể đá đít tôi một thoải mái, nhưng giờ thì không còn thế nữa. Chúng tôi cứ định đứng thế, nhưng rồi cửa mở và Brittany đi vào. Cô ấy chắc hẳn đã nhận thấy bầu không khí căng thẳng, bởi nụ cười của cô ấy nhạt đi khi tiến đến gần bàn. Cô ấy đặt tay lên vai Alex. “Mọi chuyện ổn chứ?” “Mọi thứ đều hoàn hảo. Phải vậy không anh Alex?” Tôi nói, sau đó cảm đĩa của mình lên và đi vòng qua cô ấy để vào phòng bếp.

“Không. Anh hỏi nó một câu đơn giản, và nó thậm chí còn không thèm trả lời anh,” Alex nói. Tôi thề rằng những lời ấy chỉ nên phát ra từ một ông bố mà thôi.

Tôi thờ dài một cách chán nản. “Em chỉ định đến một bữa tiệc thôi Alex. Nó không phải kiểu như em sẽ đi giết người.”

“Bữa tiệc hả?” Brittany hỏi.

“Vâng. Chị đã biết nó rồi chứ?”

“Ừ. Và chị cũng biết có những gì ở trong những bữa tiệc.” Cô ấy ngồi xuống cạnh Alex. “Chúng em cũng đi dự những bữa tiệc hồi trung học, và qua đó rút được những bài học từ những sai lầm, và cậu ấy cũng sẽ như vậy thôi. Anh không thể cấm cậu ấy ra ngoài,” cô ấy nói với anh trai tôi.

Anh ấy chỉ vào tôi như thể buộc tội. “Em nên thấy mấy đứa con gái mà nó đi cùng hôm trước, Brittany. Những đứa kiểu thế có thể ngủ với cả đội bóng đá ở trường nếu điều đó có thể làm cô ta nổi tiếng hơn.”

Một lần nữa anh ấy lại chẳng giúp gì được tôi cả. Cảm ơn nhiều, anh trai.

“Ồ thì rất vinh hạnh khi được nghe anh chị thảo luận về cuộc sống của em ngay trước mặt em, nhưng em phải đi đây.”

“Mây đến đây kiểu gì?” Alex hỏi.

“Đi bộ thôi. Trừ khi...” Tôi nhìn chìa khóa xe của Brittany nằm trên ví của cô ấy.

“Cậu ấy có thể lấy xe của em mà,” cô ấy nói với anh trai tôi. Cô ấy không nói với tôi, chắc bởi chưa đã cấm một trong hai người đưa ra quyết định mà không có sự đồng ý của bên kia. “Nhưng không được uống rượu hay dùng thuốc.”

“Được thôi mẹ trẻ à,” tôi nói một cách mỉa mai.

Alex lắc đầu. “Đây không phải ý kiến hay.”

Brittany luồn ngón tay vào tóc anh ấy. “Sẽ ổn thôi Alex. Thật đấy. Còn chúng ta sẽ bắt xe buýt để đi thăm chị gái em.”

Chỉ trong một phần ti giây tôi đã cảm thấy thích bạn gái của anh trai tôi, nhưng sau tôi lại nhớ về cái cách mà cô ấy kiểm soát cuộc sống của anh ấy thì cái cảm giác ấm áp mờ nhạt ấy đã biến mất nhanh như chớp. Tôi cầm lấy chìa khóa của Brittany và xoay tròn nó trên ngón tay. “Thôi nào anh Alex. Đừng khiến cuộc sống tồi tệ của em trở nên tồi tệ hơn nó vốn thế nữa.”

“Ồn thôi,” anh ấy nói. “Nhưng nhớ phải mang chiếc xe về trong tình trạng nguyên vẹn. Không thì...”

Tôi giờ tay chào anh ấy. “Vâng, thưa ngài.”

Anh ấy lấy chiếc di động cất ở túi sau ra và ném cho tôi. “Và cầm lấy cái này nữa.”

Tôi đi thẳng ra cửa trước khi một trong hai người lại thay đổi ý kiến. Tôi đã quên không hỏi cô ấy đậu xe ở đâu, nhưng nó không quá khó để tìm. Con Beemer tỏa sáng như thiên thần ở trước căn hộ đang vắng gọi tôi.

Tôi thò tay vào túi sau và tôi ra một tờ giấy ghi địa chỉ của Madison. Tôi đã viết lại nó trước khi rửa tay. Sau khi tìm hiểu làm thế nào để vận hành mọi thứ, tôi nhập địa chỉ và GPS, hạ mui xe xuống và ra khỏi chỗ đỗ xe. Cuối cùng thì tự do đã đến.

Tôi đỗ xe trên phố và đi bộ vào nhà Madison. Tôi biết là mình đã đến đúng địa chỉ nhờ tiếng nhạc om sòm phát ra từ cửa sổ tầng hai và lũ trẻ đang ở ngoài bãi cỏ. Ngôi nhà này rất lớn. Lúc đầu tôi không chắc nó là một căn hộ hay là cả tòa nhà cho đến khi tôi lại gần hơn và nhận ra đó là một căn biệt thự lớn. Tôi bước vào và nhận ra nhiều đứa trong lớp tôi.

“Carlos đây rồi!” Một cô gái gào lên. Tôi coi như không nghe thấy những tiếng ré lên ngay sau đó. Madison, đang mặc một chiếc váy đen ngắn bó sát và cầm một lon bia Bud Light trên tay, lách qua đám đông và ôm tôi. Và tôi nghĩ là cô ấy đã làm đổ bia lên lưng tôi rồi. “Ôi trời, cậu đã tới.”

“Ừ.”

“Chúng ta phải lấy cho cậu chút gì đó. Đi theo tớ.”

Tôi đi theo cô ấy vào trong một phòng bếp trông như được lấy ra từ một quyển tạp chí vậy. Tất cả dụng cụ đều được làm từ thép không rỉ. Những tấm đá gran-nit lớn được ốp phía trên quầy bếp. Bên cạnh bồn rửa là một thùng lớn đựng đầy áp những đá lạnh và bia lon. Tôi tiến đến đó và lấy một lon.

“Kiara có ở đây không?”

Madison khịt mũi tỏ vẻ coi thường. “Cậu cứ làm như cậu ta sẽ đến ý.”

Tôi cũng đã đoán thế.

Madison khoác lấy tay tôi, kéo tôi xuống tiền sảnh và lên cầu thang. “Tớ muốn cậu gặp một người.” Cô ấy dừng lại khi chúng tôi đến một căn phòng chất đầy năm loại máy chơi game bằng xèng kiểu vintage, một bàn bóng đá và một bàn khúc côn cầu. Đây đúng là giấc mơ của mấy thằng con trai tuổi teen.

Nhưng căn phòng này có mùi gì đó. Tôi nghĩ tôi đang thấy hưng phấn hơn vì hít thở không khí chỗ này. “Đây là phòng giải trí,” Madison giải thích.

Có một đứa da trắng đang ngồi trên một cái ghế bành bằng da màu nâu, cậu ta ườn người ra như thể định ngồi đó mãi mãi. Cậu ta mặc một cái áo phông trắng trơn, quần bò đen và đi một đôi boots. Tôi có thể nói rằng nó cũng là một đứa sành điệu. Ở trên cái bàn nhỏ trước mặt cậu ta là một cái điều hút thuốc.

“Carlos, đây là Nick,” Madison nói.

Nick gật đầu với tôi.

Tôi cũng gật đầu lại. “Chào.”

Madison ngồi xuống cạnh Nick, cầm điều lên là hơi ngả người ra, rồi hít một hơi thật dài. Khi thật, cô nàng này lại chơi thuốc. “Nick muốn gặp cậu,” cô ấy nói với tôi. Tôi để ý thấy mắt cô ấy đỏ ngầu. Tôi tự hỏi là cô ấy đã hút bao nhiêu trước khi tới tới rồi. Đột nhiên Lacey thò đầu vào. “Madison, tớ cần cậu!” Cô ấy gào lên. “Qua đây!”

Madison bảo chúng tôi là cô ấy sẽ quay lại ngay rồi ra khỏi phòng.

Nick vẫy tôi qua cái ghế bên cạnh cậu ta. “Ngồi đi.”

Gã này quá gian xảo, ra-đa của tôi tự động xuất hiện. Tôi biết trò này của cậu ta, bởi tôi đã nhìn thấy cả trăm Nick như thế trong đời rồi. Chết tiệt, và tôi cũng từng là một Nick như thế khi ở Mexico.

“Cậu bán mấy thứ này à?” Tôi hỏi.

Cậu ta cười lạng lẽ. “Nếu cậu muốn mua thì tôi bán nó.” Cậu ta cầm cái điều lên. “Muốn thử một hơi không?”

Tôi giờ lon bĩa trong tay lên. “Để sau đi.”

Cậu ta nhún mày nhìn tôi. “Cậu không phải là một mật thám chứ?”

“Trông tôi giống mật thám lắm à?”

Cậu ta nhún vai. “Cậu không biết đâu. Lũ mật thám ngày nay thay đổi hình dạng liên tục.”

Tôi ngay lập tức nghĩ tới Kiara. Không nghĩ ngờ gì cô ấy đã trở thành trò giải trí mỗi ngày của tôi. Tôi nhớ mỗi phản ứng của cô ấy mỗi khi bị tôi chọc tức. Đôi môi hồng lúc ấy mím chặt thành một đường thẳng mỗi khi tôi đưa ra một lời bình luận xúc phạm hay tán tỉnh cô gái khác. Cho dù bình thường tôi nói cô ấy thế nào hay đồng vụn bánh quy đang tràn đầy trong tủ đồ của tôi ra sao thì cũng phải thừa nhận rằng, tôi có hơi nhớ cô nàng hướng dẫn của tôi rồi đây.

Tôi vẫn chưa quyết định xem mình sẽ làm gì để trả đũa vụ bánh quy, nhưng dù sao thì, cô ấy cũng sẽ không bao giờ được thấy nữa.

“Tôi nghe nói là Madison muốn ngủ với cậu,” Nick nói nói khi cậu ta lôi một bọc thuốc từ túi ra rồi vứt nó lên trên bàn.

“Thế á?” tôi hỏi. “Cậu nghe thấy ở đâu thế?”

“Từ Madison. Và cậu biết gì không?”

“Biết gì cơ?”

Cậu ta bóp một viên thuốc vào mồm và và nhai nó. “Thường thì khi Madison muốn gì thì cô ấy sẽ đạt được điều đó.”

Bạn đang đọc truyện *Quy Luật Hấp Dẫn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 8: Kiara

“Tôi bị mù màu,” ông Whittaker phàn nàn với chất giọng quàu quàu rín rít khi ông ấy nhúng cọ vẽ vào chỗ để màu nâu và quét nó lên bức tranh sơn dầu. “Đây có phải màu xanh không? Thế quái nào mà tôi có thể vẽ được mọi thứ khi mà các màu không được dán nhãn?”

Không bao giờ có những giây phút đều đều tê nhạt ở Trung tâm chăm sóc sức khỏe dài hạn Highlands, hay còn gọi là trung tâm bảo trợ xã hội. Giáo viên mỹ thuật mọi khi đã nghỉ nên khi tôi tình nguyện hỗ trợ các giờ mỹ thuật thì gần như là tôi đã tiếp quản lớp này luôn. Người quản lý đưa màu vẽ, và tôi đến để giúp đỡ những người muốn có một chút hoạt động nghệ thuật sau bữa tối thứ sáu. Khi tôi đi qua ông Whittaker, bà Sylvia với mái tóc bạc cứng đờ đột nhiên đi qua chỗ tôi. “Ông ta không bị mù màu,” bà Sylvia ngồi xuống chỗ cái giá vẽ trống. “Ông ta đơn giản là mù mọi thứ thôi.”

Ông Whittaker nhìn tôi với khuôn mặt gầy gò tàn tạ khi tôi cúi xuống để dán những cái nhãn lên từng màu. “Bà ấy chỉ đang điên tiết vì ông không chịu nhảy với bà trong buổi sinh hoạt tuần trước,” ông nói.

“Tôi điên tiết vì ông đã quên không đeo răng giả trong bữa tối hôm qua.” Bà ấy lắc lắc tay. “Ông đúng là một kẻ lẳng nhăng,” bà ấy nói trong cơn giận dữ.

“Bà già không biết xấu hổ,” ông Whittaker cắn nhai.

“Lần sau chắc là ông nên nhảy với bà trong buổi sinh hoạt,” tôi nói. “Điều đó làm bà cảm thấy mình như được trẻ lại.”

Ông ấy vờn những ngón tay chai sạn ra và kéo tôi lại gần.

“Ông không biết nhảy. Nhưng đừng nói với Sylvia điều này, bởi vì bà ấy sẽ khiến ông khốn khổ cho mà xem.”

“Ở đây không có lớp dạy nhảy à?” Tôi thì thầm vào tai ông ấy để ông ấy vẫn nghe được mà không bị cả lớp phát hiện.

“Ông chưa bao giờ nhảy, chưa bao giờ là một Fred Astaire cả. nhưng giờ thì nếu cháu là giáo viên thay cho con dơi già Frieda Filzgibbons kia thì chắc hẳn ông sẽ đến học.” Ông ấy nháy nháy đôi lông mày màu bạc mọc dài quá mức và vỗ vỗ mông tôi.

(Fred Astaire là một trong những vũ công vĩ đại nhất thế kỉ XX)

Tôi chỉ ngón tay vào thẳng ông ấy. “Không ai nói với ông đây được coi là quấy rối tình dục ư?” Tôi đã thực sự bị chọc tức.

“Ta là một lão già bản thủ cung à. Thời của ta không có thứ gọi là quấy rối tình dục và phụ nữ để đàn ông mua sô đa cho mình rồi để họ mở cửa cho mình vào và đề... nhéo mông mình.”

“Còn cháu sẽ để mấy đứa con trai mở cửa cho cháu, nhưng với điều kiện là họ đừng có ngóng trông gì từ cháu. Cháu sẽ làm thế và tất nhiên không có trò vỗ mông hay... nhéo mông gì cả.”

Ông ta xua đuôi tôi ra chỗ khác.”Aizzz, mấy đứa con gái bây giờ luôn muốn mọi thứ..”

“Đừng nghe ông ta nói, Kiara,” bà Sylvia nói, vẫy tôi qua chỗ bà. “Những gì cháu cần là một anh chàng tử tế... một quý ông thực sự.”

“Chẳng có thứ như thế đâu,” bà Mildred ngồi bên cạnh nói.

Một anh chàng tử tế ư? Tôi đã nghĩ rằng Michael là một anh chàng tử tế, và kết cục là anh ta thậm chí còn chẳng bao giờ đối xử với tôi như một quý ông.

“Có thể là cháu sẽ sống độc thân suốt cuộc đời còn lại.”

Cả bà Mildred và Sylvia lập tức lắc đầu một cách mạnh mẽ, tóc họ bay từ bên này qua bên kia. “Không!” Họ đồng thanh.

“Cháu sẽ không muốn thế đâu,” bà Sylvia nói.

“Cháu không muốn ư?”

“Uh.” Bà ấy nhìn qua phía ông Whittaker. “Bởi vì chúng ta cần họ... cho dù học có là hiện thân của mấy con quỷ.” Bà ấy kéo tôi lại gần. “Bà sẽ không ngại nếu như ông ấy vỗ mông bà.”

“Lạy chúa vì điều đó, chị à,” bà Mildred nói khi quệt cọ lên bức sơn dầu. Bà ấy đang vẽ một cái bóng đen trông như là một người đàn ông khỏa thân. “Tại sao cháu không bảo cái cậu Tuck tốt bụng đến đây và làm mẫu cho chúng ta nhỉ? Cháu đã nói là chúng ta có thể vẽ mẫu thật mà.”

“Thật ra thì khi ấy cháu đã nghĩ đến một chú chó,” tôi nói.

“Không. Hãy mang cho chúng ta một người mẫu nam ấy”

“Ta sẽ không vẽ mấy thằng con trai đâu,” ông Whittaker hét lên từ phía đối diện căn phòng. “Kiara cũng phải làm mẫu chứ.”

“Cháu sẽ không thất hứa đâu,” tôi nói với cả lớp. Tôi nghĩ nếu tôi gọi thì Tuck sẽ đồng ý thôi.

Bạn đang đọc truyện *Quy Luật Hấp Dẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Carlos

“Heeeey,” Madison hát. “Tớ trở lại rồi đây.”

Và cô nàng mang theo khoảng mười người nữa đến. Bọn họ tất cả đều vây quanh cái ống hút và chuyền tay nhau, mỗi người một hơi. Tôi đang tự hỏi Kiara và đám bạn bè của cô ấy đang làm gì tối nay. Dám cá là cô ấy đang học chuẩn bị cho kì thi SAT hay cái gì đấy đại loại thế, để sau này cô ấy có thể vào đại học, trong khi tôi sẽ ngồi đây, trong cái bữa tiệc hút hít cần thuốc này.

Nick ném mấy viên thuốc lên một cái khay. Nó làm tôi nhớ đến cái mà Alex gọi là pu-pu-platter. Khi Madison tươi cười chuyền cái điều hút cho tôi, tôi đã muốn quên đi Kiara, mớ SAT, mấy trường đại học và việc trở nên tốt đẹp hơn. Tôi là một đứa du côn, nên tốt hơn hết là tôi nên cư xử đúng với chất một thằng du côn. Tôi hít một hơi, tiếp nhận những làn khói ngọt ngào vào trong phổi. Cái thứ này hiển nhiên có tác dụng ngay lập tức, bởi vì tôi đã cảm nhận được hiệu lực của nó ngay cả trước khi đưa cái điều cho người bên cạnh. Khi lại đến lượt tôi, lần này tôi hít một hơi chậm và dài. Đến lần thứ tư, tôi đã phê thuốc đến mức không còn quan tâm về Kiara, mớ bánh quy của cô ấy và việc Alex luôn xen vào việc của tôi, hoặc là việc tôi đã nói dối Brittany về lời hứa không uống rượu hay hút thuốc...

Ngay bây giờ điều duy nhất tôi muốn nghĩ về là những câu hỏi bùng cháy, kiểu như...

“Tại sao cô Shevy Bự không cạo ria mép?”

“Có thể cô ta là một người đàn ông cải trang chăng?” Nick nói.

“Nhưng tại sao lại chọn một người phụ nữ xấu xí để cải trang chứ?” Tôi hỏi. Một cách nghiêm túc.

“Có thể vì cô ta là một người đàn ông xấu xí và không còn sự lựa chọn nào khác.”

“Cũng có lí đấy.” Tôi nhìn Madison lại hít thêm một lần nữa. Cô ấy đã nhìn thấy tôi nhìn cô, nên cô ấy nở nụ cười, cầm lấy mái tóc tôi rồi đặt lưỡi lên đó. Qua độ dài và độ nhọn của đầu lưỡi, tôi nghĩ có thể cô ấy và dòng họ có lần gen của con cự đà. Cô ấy nhào lên phía trước nên cả bộ ngực dán lên mặt tôi.

“Nick có những loại thuốc tốt nhất,” cô ấy thì thầm, trườn lên người tôi như một con mèo vờn tấm chăn, và tất nhiên tấm chăn đó là tôi. Cô ấy uốn éo tiến lại, dặng chân ngồi lên người tôi rồi quàng tay qua cổ tôi. Đôi mắt cô ấy hơi rù xuồng. “Cậu thật quyến rũ.”

“Cậu cũng vậy mà.”

“Chúng ta là một cặp hoàn hảo.” Cô ấy nắm lấy cằm tôi và tôi cảm giác cơ thể cô ấy quằn quại trên tôi. Rồi đầu lưỡi cô ấy đã tiếp xúc với cằm tôi, và tôi phải thú nhận là chưa từng có cô gái nào từng làm thế với mình, nhưng tôi nghĩ mình sẽ không hứng thú với việc sẽ có một đứa con gái làm lại hành động này lần thứ hai đâu.

Chúng tôi làm trò đấy trước mặt tất cả mọi người. Tôi nghĩ Madison thích được nổi bật như thế, bởi khi một trong số những cô nàng ở đây buông lời bình luận với một gã khác cũng đang chứng kiến thì Madison đã ngồi lại và bắt đầu cời áo như một vũ nữ ở quán bar đang chuẩn bị một điệu múa thoát y cho tôi. Rõ ràng là Madison muốn được nhìn ngắm và ngưỡng mộ bởi tất cả những đứa con trai và đồ kị bởi những đứa con gái. Chấn chấn cô nàng này là một kẻ thích phô bày, nhưng khi tôi nhìn sang trái thì thấy Nick thì thấy anh ta đang mon trón Lacey lúc này cũng đã trút bỏ áo, và tôi bắt đầu tự hỏi có ai lại mong được phô diễn tài năng tình dục của mình tại đây cơ chứ. Chắc chắn không phải tôi. “Chúng ta hãy ra một chỗ riêng tư đi,” tôi nói với Madison khi cô nàng bắt đầu tấn công dưới quần tôi.

Cô ấy hơi trễ môi ra trong phút chốc, sau đó rời khỏi người tôi và chìa tay về phía tôi. Đem đang trôi rất nhanh. Tôi hơi rùng mình, và sâu trong tâm trí tôi đang nhớ lại những lời Ram cảnh báo tôi về Madison, nhưng cô ấy đã nắm lấy tay tôi và kéo tôi đi.

“Vui vẻ nhé hai đứa,” Nick gọi với theo.

Hai phút sau chúng tôi đã tiến vào một căn phòng rộng lớn với chiếc giường king-size đặt sát tường.

“Phòng cậu à?” Tôi hỏi.

Madison lắc đầu. “Phòng của bố mẹ tớ đấy, nhưng họ hiếm khi ở nhà. Chắc bây giờ họ đang ở Phoenix.” Tôi có thể nhận thấy sự cay đắng trong giọng nói của cô ấy, và tôi dám chắc rằng lẫn lộn cùng tôi trên chiếc giường này là một sự trả thù của Madison. Tôi có nên nói thẳng là tôi thà làm dưới đất còn hơn là ở trên chiếc giường của bố mẹ cô ấy không nhỉ?

“Sang phòng của cậu đi,” tôi nói.

Cô lấy lắc đầu và kéo tôi lại gần giường.

“Ram đã nói gì về tớ thế?” Cô ấy hỏi.

“Bây giờ rất khó để nhớ được,” tôi nói. “Tớ muốn lẩm rồi.”

“Hãy cố nhớ đi. Cậu ấy có đề cập đến chuyện chia tay không? Bởi vì nếu cậu ấy làm thế thì đó cũng không phải là lỗi của tớ. Ý tớ là, nó không phải kiểu

tớ biết những gì cậu ấy biết và tớ không biết những gì tớ đang làm. Và cả khi tớ biết thì đó cũng không phải vì tớ biết là cậu ấy biết. Nó không phải kiểu mẹ cậu ấy đã nhìn thấy và bọn tớ bị tóm.”

Đầu tôi hơi đau khi nghe cô ấy nói. “Okay,” tôi nói. Tôi chả hiểu cô ấy nói gì, nhưng tôi vừa phát hiện ra là một câu “Okay” có thể bao hàm mọi thứ.

“Thật chứ? Cô ấy nói và mỉm cười.

Hả? Tôi cũng chả hiểu mình hay cô ấy vừa nói gì. Cô ấy ôm tôi thật chặt, bộ ngực cô ấy ép chặt vào ngực tôi. Hi vọng là chúng không nổ tung dưới áp lực của việc áp vào tôi.

Cái suy nghĩ về bộ ngực nổ tung khiến tôi hơi rợn người. Đầu óc tôi lại thơ thẩn nghĩ đến Kiara và việc trông cô ấy sẽ thế nào bên dưới chiếc áo phông rộng thùng thình. Trong một chốc lát, tôi đã nghĩ rằng cơ thể được giấu kín của cô ấy còn gợi cảm hơn là sự phô bày mỗi ngày của Madison.

Tôi đột ngột nhắm mắt vào. Tôi đang nghĩ gì thế cơ chứ? Kiara không gợi cảm chút nào. Cô ấy làm khó tôi còn hơn cả gia đình tôi.

“Tớ đã kể cho cậu Kiara đã làm gì với tủ đựng đồ của tớ chưa?” Tôi hỏi.

Cô ấy đẩy tôi xuống giường. “Tớ thực sự không quan tâm về Kiara. Đừng có nhắc đến đứa con gái khác khi cậu đang ở cạnh tớ.” Cô ấy nói đúng. Tôi luôn thích những thứ đến với mình một cách dễ dàng. Kiara thì không như vậy. Nhưng Madison thì có.

Trước khi tôi nhận ra thì chúng tôi đã nằm trên giường của bố mẹ cô ấy. Cô ấy ngồi lên người tôi và tóc cô ấy đang xoa trên mặt tôi. Tôi nghĩ một vài sợi tóc của cô ấy đã lọt vào miệng tôi khi chúng tôi hôn, nhưng có vẻ như cô ấy chẳng hề để ý. Nhưng mà tôi thì có. Cô ấy ngồi dậy. “Muốn không?” Cô ấy nói nhỏ.

Tất nhiên là tôi muốn. Nhưng khi tôi nhìn sang cái kệ bên giường thì bức ảnh bố mẹ cô ấy đang mỉm cười đập vào mắt tôi. Cô ấy không muốn tôi vì chính tôi-cô ấy muốn tôi chỉ vì tôi là một gã chơi thuốc, trái ngược lại với loại người mà bố mẹ cô ấy muốn con mình ở cùng. Tuy thế, nói bản thân là một kẻ chơi thuốc là một chuyện, nhưng có làm thế hay không lại là một chuyện khác. “Tớ phải đi đây,” tôi nói với cô ấy.

“Đợi đã. Ôi không. Tớ không ồ ồ. Tớ nghĩ tớ ốm mất rồi.” Cô ấy chồm người dậy chạy vào nhà tắm và khóa mình trong đó. Rồi tiếng nôn ọe vang khắp căn phòng vài giây sau đó.

Tôi gõ cửa. “Cần tớ giúp không?”

“Không.”

“Mở cửa ra đi, Madison.”

“Không. Gọi Lacey lại đây.”

Khi Lacey và vài cô gái khác đến để giúp, tôi đứng ở phía cửa, nhìn họ chăm sóc Madison như thể cô ấy bị ốm thay vì say rượu và thuốc vậy. Sau hai mươi phút bàng quan đứng nhìn, và sau khi đảm bảo Madison đã được chăm sóc tử tế, tôi phát hiện ra là mình đã dự tiệc đủ rồi. Ra bên ngoài, tôi lôi cái móc khóa hình trái tim hồng của Brittany ra, khởi động xe và định lái đi. Nhưng khi tôi nhìn vào đường đi thì chỉ thấy con đường mịt mờ. Tôi bị say thuốc hay say rượu gì đó rồi, mà cũng có thể là cả hai.

Chết tiệt thật. Tôi có hai sự lựa chọn. Quay lại nhà Madison và tìm một nơi để trốn vào, hoặc là ngủ trong xe luôn.

Đây không phải là một bài kiểm tra.

Tôi nhún nút để hạ ghế xuống rồi nhắm mắt lại, hi vọng rằng sáng mai tôi sẽ hiểu được chuyện gì đã xảy ra tối nay.

Sáng. Sáng quá. Tôi mở mắt ra vì ánh mặt trời đang rọi thẳng vào mắt tôi. Tôi vẫn đang ở trong xe của Brittany với mui xe đang mở. Khi tôi quay trở lại nhà Alex, tôi thấy anh ấy đang ngồi ở bàn với một cốc cà phê trong tay.

Anh ấy đứng bật dậy khi tôi ném chìa khóa của Brittany lên bàn.

“Mày đã bảo là mấy tiếng sau sẽ về cơ mà. Mày có biết là chín giờ rồi không? Giờ sáng ý.”

Tôi xoa tay lên mắt. “Làm ơn đi Alex,” tôi rên rỉ. “Anh có thể đợi đến chiều rồi hăng gào vào mặt em được không?”

“Tao sẽ không gào vào mặt mày. Tao sẽ chỉ không cho mày mượn xe của Brittany một lần nữa thôi.”

“Tốt thôi.” Tôi nằm xuống nệm và nhắm mắt lại.

Alex kéo gối ra khỏi đầu tôi. “Mày đang say thuốc à?”

“Rất tiếc là hết rồi.” Tôi giằng lại chiếc gối.

Tôi nghe tiếng anh ấy ngồi lên giường của anh và thở ra một tiếng nặng nề. Anh chàng tội nghiệp hẳn là cần hít một vài hơi để thư giãn. Tôi thì là tôi đã

cảm nhận được đôi mắt anh ấy liếc qua đầu tôi như hai tia laser.

“Anh muốn gì nào?” Tôi lăm bằm bên trong gối.

“Chú có bao giờ quan tâm đến ai khác ngoài bản thân mình không?”

“Chắc là không.”

“Chú không nhận ra là anh quan tâm đến chú à?”

“Không. Trong đầu em chưa bao giờ có suy nghĩ đó cả.”

May mà có ai đó gõ cửa làm Alex không thể hỏi được nữa.

Đề tôi đoán-Brittany.

“Carlos quên không đóng mui xe lại,” cô ấy nói với Alex. “Mà trời thì đang mưa. Cậu ấy còn để quên điện thoại ở băng ghế sau nữa. Em hi vọng nó vẫn chưa hỏng.”

Nếu họ kết hôn, tôi thấy thật đáng tiếc cho những đứa trẻ. Tôi nghĩ điều đó đừng bao giờ xảy ra... bởi Brittany và Alex đều đang nhìn tôi như thể họ muốn trừng phạt tôi cả đời vậy. Nhưng tiếc quá, họ lại chẳng phải bố mẹ tôi.

Bạn đang đọc truyện *Quy Luật Hấp Dẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Kiara

Ngày thứ hai đầu tuần, cả trường tràn ngập những lời đồn đại về bữa tiệc của Madison Stone, mà phần lớn những tin đồn ấy xoay quanh việc Madison và Carlos đã “làm” trên giường bố mẹ cô ấy.

Đến thứ ba và tư, tôi để ý thấy Madison và Carlos đang ngồi ăn trưa với nhau. Còn thứ năm thì Carlos không ăn trưa, và Madison cũng vậy. Cặp đôi hạnh phúc chắc hẳn đang ở một mình nơi nào đấy. Còn sáng thứ sáu, tôi thấy Carlos ở chỗ tủ đựng đồ với chỗ bánh quy vẫn kẹt bên trong “Hey”, cậu ấy nói.

“Hey,” tôi trả lời.

Tôi nhấn mặt khẩu nhưng cái tủ không chịu mở ra.

Tôi thử lại lần nữa. Tôi biết chắc rằng các con số đều đúng, nhưng khi kéo thì cửa tủ không thể mở được. Tôi lại thử.

Carlos nhìn qua vai tôi. “Cậu gặp rắc rối à?”

“Không.”

Tôi thử tiếp. Lần này, tôi kéo cửa tủ mạnh hơn và lắc lắc, và nó vẫn không chịu mở. Cậu ấy gõ gõ ngón tay trên tủ. “Có thể cậu đã quên mặt khẩu chẳng?”

“Tất nhiên là tớ nhớ mặt khẩu của mình. Tớ có bị ngớ ngẩn đâu.”

“Chắc không? Vì đây mới gọi là mở này.”

Tôi chợt nghĩ đến những tin đồn về cậu ấy và Madison mà không biết tại sao những tin tức về họ lại khiến tôi điên lên được. “Hãy biến đi.”

Cậu ấy nhún vai. “Được thôi nếu cậu đã nói thế.” Rồi hỏi chuông đầu tiên đã reo. “Ồ chúc may mắn nhé. Nếu cậu hỏi tớ thì tớ sẽ trả lời là có vẻ như một ai đó đã làm một điều gì đó với cái tủ đồ của cậu.” Nói rồi cậu ta lờ quyền sách ra khỏi tủ và khệnh khạng bước xuống sảnh.

Tôi chạy theo và tóm lấy vai cậu ta. “Cậu đã làm gì với tủ của tớ?”

Cậu ấy dừng lại. “Chà, có thể là tớ đã thay đổi mặt khẩu.”

“Mặt khẩu là gì?”

Cậu ta cười một cách thích thú. “Nếu để cậu biết thì tớ sẽ buộc phải thủ tiêu cậu.”

“Hài nhì. Nói cho tớ mau cậu đã đổi nó thành cái gì.”

“Tớ sẽ tiết lộ cho cậu...” Cậu ấy búng mũi tôi. “Khi đồng bánh quy không còn ở trong tủ của tớ nữa. Tất nhiên là bao gồm cả đồng mảnh vụn của chúng. Thế nhè hẹn gặp lại,” cậu ta nói, rồi đi vào lớp học, bỏ lại tôi đứng một mình trong sảnh để nghĩ xem mình sẽ làm gì... để chuẩn bị cho bước tiếp theo.

Trong lớp tiếng Anh, thầy Furie trả bài luận tiếng Anh cho mọi người. Thầy gọi đến tên ai thì người đó phải lên bàn thầy để nhận bài.

“Kiara,” Đến lượt tôi.

Tôi đi lên để nhận bài. Khi đưa bài cho tôi, thầy ấy không hề mỉm cười. “Em có thể làm tốt hơn nhiều, Kiara. Tôi biết là em có thể. Hãy nghĩ khai thác vấn đề sâu hơn vào lần sau, và đừng có đưa ra những câu trả lời mà em nghĩ là tôi muốn.”

Tôi đi qua bàn của Madison khi quay lại bàn của mình. “Carlos thế nào rồi?” Cô ấy hỏi.

“Chắc ổn.”

“Cậu nên biết là cậu ấy chỉ chú ý đến cậu vì cậu ấy cảm thấy thương hại cậu thôi. Và điều đó thật đáng buồn đấy, tốt nhất là cậu nên hiểu như thế.”

Tôi mặc xác cô ta và ngồi về bàn của mình. Một con C to dùng đồ chót lù lù trên bài văn thầy Furie đưa tôi. Điều này chẳng tốt tạo nào, đặc biệt khi tôi đang chuẩn bị xin học bổng.

“Trong mười lăm phút tới, chúng ta sẽ học cách viết một bài văn thuyết phục,” thầy Furie nói.

“Thuyết phục gì ạ?” Nick Glass hỏi.

“Chủ đề là...” Thầy Furie dừng lại, hiển nhiên là thầy đang cố giành lấy sự chú ý của học sinh. Thầy ấy ngồi lên mép bàn giáo viên và nói, “Có nên coi những người tham gia các show truyền hình thực tế là người nổi tiếng không?”

Cả lớp bắt đầu rì rầm bàn tán về chủ đề này.

“Chú ý đừng ồn ào quá nào các em.”

“Làm sao chúng em có thể viết được một bài văn thuyết phục khi mà không có thời gian làm bài điều tra về vấn đề này ạ?” Ai đó ở cuối lớp hỏi.

“Thầy cần em phải suy nghĩ chứ không phải điều tra; bởi khi em nói chuyện với bạn và em muốn thuyết phục cậu ấy làm gì, hay muốn cậu ấy thay đổi suy nghĩ như thế nào, thì em không thể nói là ‘Đợi tạo đề tớ làm một bài điều tra hay viết số liệu thống kê đã. Em phải nghĩ ra những lời tranh luận ở trong đầu. Đó là những gì tôi yêu cầu các em thực hiện.’”

Thầy Furie đi quanh lớp khi chúng tôi viết. “Nếu các em muốn được điểm thưởng thì hãy đọc to bài của mình trước lớp.”

Điều này thật tốt bởi tôi cần điểm thưởng, và tôi biết là mình có thể đọc bài một mạch mà không bị nói lắp. Đại khái là tôi biết mình có thể.

“Hạ bút xuống,” Thầy Furie nói khi mười lăm phút kết thúc. Thầy ấy chấp hai tay vào nhau. “Okay, ai xung phong đầu tiên nào?”

Tôi bèn giơ tay.

“Em Westford, lên đây và chia sẻ những suy nghĩ của mình nào.”

“Ồi không, không phải cậu ta chứ,” tôi nghe Madison rên rỉ bên tai, còn Lacey thì cười cùng với đám bạn của họ.

“Em có vấn đề gì à Madison?”

“Không ạ, em chỉ là bị gãy một cái móng tay thôi!” Cô ta giơ ngón tay đó trước mặt thầy.

“Hãy để vấn đề móng tay của em cho lớp sau đi. Kiara lên đây nào.”

Tôi cảm tờ giấy của mình và tiến lên trước lớp. Tôi hít một hơi thật sâu và nghĩ về những gì mình sắp nói. Khi ra đến giữa lớp, tôi nhìn thẳng vào giáo viên. Thầy ấy đang mỉm cười một cách ấm áp. “Nào bắt đầu đi.”

Tôi háng giọng. Và nuốt nước bọt, nhưng tôi có cảm giác lưỡi mình trở nên dày hơn trước khi tôi bắt đầu nói, lí do là bởi Madison. Cậu ấy cố dìm tôi, nhưng tôi có thể vượt qua được điều đó. Tôi sẽ không để cậu ta có cơ hội si nhục tôi vì tật nói lắp. Thưa gì nào. Nghĩ về những gì định nói. Đừng quên hít thở. “Em nghĩ... nghĩ...” Tôi nhìn chằm chằm vào tờ giấy. Tôi có thể cảm nhận được tất cả ánh mắt đang đổ dồn về phía mình. Một số thì nhìn tôi với ánh mắt đáng tiếc. Còn số khác, như Madison và Lacey, thì hoàn toàn vui mừng. “Em nghĩ nghĩ mọi người... người ở chương trình thực... thực... thực tế...”

Một đứa con gái trong lớp cười phá lên. Khỏi cần nhìn thì tôi cũng biết là ai rồi.

“Madison, đây không phải là trò cười. Hãy tôn trọng bạn mình đi,” Thầy Furie nói, sau đó thêm vào, “Và đó không phải lời đề nghị mà là một yêu cầu.”

Madison lấy tay che miệng. “Em sẽ cố,” cô ấy nói qua những kẽ ngón tay.

“Tốt nhất là em nên thế,” Thầy Furie nói với giọng điệu nghiêm khắc. “Tiếp tục đi Kiara.”

Okay. Tôi có thể làm được. Nếu tôi có thể nói chuyện với Tuck mà không bị nói lắp, thì có lẽ là tôi nên giả bộ mình đang nói chuyện với Tuck. Tôi nhìn quanh để tìm cậu ấy. Cậu ấy mỉm cười và vẫy nhẹ tay tỏ sự khích lệ từ hàng phía cuối lớp học.

“... mọi người ở các chương trình truyền hình thực tế là những người nổi tiếng...” Tôi dừng lại và hít một hơi sâu, sau đó tiếp tục. Tôi có thể làm được. Tôi có thể làm được. “... bởi vì họ khiến truyền... truyền thông—”

Một tràng cười nửa vang lên trong lớp học, và lần này là cả Madison lẫn Lacey.

“Cô Stone và cô Goebbert!” Thầy Furie chỉ về phía cửa. “Đi ra khỏi lớp.”

“Thầy đang đùa à,” Madison cãi.

“Tôi đang chưa bao giờ nghiêm túc hơn lúc này. Và tôi sẽ cho em và cô Goebbert đây ba ngày phạt ở lại trường sau giờ học bắt đầu từ hôm nay.”

“Đừng làm thế,” Tôi thì thầm với thầy Furie với hi vọng là không ai khác sẽ nghe được. “Xin thầy đừng làm thế.”

Madison hiện rõ vẻ bị sốc trên khuôn mặt. “Thầy phạt bọn em chỉ vì bọn em cười? Thôi nào thầy Furie, điều này là không công bằng.”

“Cứ nói với thầy hiệu trưởng nếu em có vấn đề gì với hình phạt của tôi.” Thầy Furie mở ngăn kéo bàn giáo viên lôi ra hai tờ giấy phạt màu xanh và điền vào đấy, rồi thầy ra hiệu cho Madison và Lacey lên nhận lấy.

Cả hai người họ ném cho tôi những cái nhìn đầy nguy hiểm. Ôi không tệ thật. Giờ thì tôi lại vào tầm ngắm của Madison, và tôi không biết làm sao để thoát khỏi nó. “Em sẽ không ở lại trường sau giờ học được, vì em phải đến phụ giúp tại tiệm quần áo của mẹ em.”

“Em nên nghĩ về điều đó trước khi quấy phá lớp học của tôi. Giờ thì cả hai xin lỗi Kiara đi,” thầy yêu cầu.

“Không sao đâu,” tôi lí nhí. “Các cậu không không... không... cần phải làm thế.”

“Ồ nhưng tớ muốn làm thế đấy. Chúng tớ xin... xin... xin... xin... lỗi,” Madison nói, và đột nhiên cả Madison và Lacey lại bắt đầu cười khúc khích. Thậm chí sau khi họ ra khỏi lớp rồi, tôi vẫn có thể nghe được những tiếng cười vang lên từ chỗ sảnh đi xuống.

“Thay mặt họ tôi xin lỗi em vì những hành vi không thích hợp ấy,” thầy Furie nói. “Em vẫn muốn chia sẻ bài làm của mình chứ?”

Tôi lắc đầu và thầy ấy thở dài, nhưng không hề ý kiến gì khi tôi trở lại bàn mình. Tôi chỉ ước chuông mau reo để có thể trốn vào nhà vệ sinh nữ. Tôi cực kì tức giận bản thân vì đã để họ ảnh hưởng đến mình. Trong hai mươi phút tiếp theo, thầy Furie gọi các học sinh khác lên đọc bài, còn tôi chỉ nhìn vào cái đồng hồ và cầu nguyện cho thời gian trôi đi nhanh hơn. Thật khó để ngăn được dòng nước mắt đang chực trào ra bất cứ lúc nào. Ngay khi chuông reo, tôi thu dọn sách và chạy hết sức ra khỏi lớp. Thầy Furie gọi nhưng tôi coi như không nghe thấy gì.

“Kiara!” Tuck gọi, cậu ấy tóm lấy cánh tay tôi và kéo tôi lại. Những giọt nước mắt ngu ngốc chảy dài trên gương mặt tôi. “Tớ muốn ở một mình,” giọng tôi như nghẹn lại, rồi tôi chạy xuống sảnh. Phía cuối hành lang có một cái cầu thang dẫn tới một phòng chứa tủ đồ trống dành cho các đội đến thi đấu trong vòng loại nên bây giờ thì không ai đến đó cả, vì thế nơi đó như thiên đường của tôi lúc này, nơi tôi không cần phải trưng ra nụ cười giả tạo nào. Tôi ý thức được rằng mình sẽ bị muộn tiết học tiếp theo, nhưng cô Hadden thường không điểm danh, mà nếu có thì tôi cũng không quan tâm. Tôi chỉ không muốn ai chứng kiến những giây phút tệ hại này thôi.

Tôi đẩy cửa phòng và ngồi vào trong một băng ghế. Tất cả những năng lượng tôi đã dùng trong nửa tiết cuối môn tiếng Anh để ngăn bản thân mình thất thố đang dần kiệt quệ. Tôi ước mình có thể mạnh mẽ hơn và không quan tâm đến những gì mọi người nghĩ, nhưng không thể. Tôi không mạnh mẽ như Tuck. Và càng không thể mạnh mẽ như Madison.

Tôi ước tôi có thể là chính mình, một Kiara Westford không có vấn đề gì về nói lắp hai đại loại thế. Mười lăm phút trôi qua, tôi tiến lên phía bồn rửa và nhìn hình ảnh phản chiếu của mình trong gương. Tôi nhìn như vừa khóc xong vậy. Kiểu thế, hoặc kiểu như tôi vừa bị cảm lạnh nặng. Tôi làm ướt khăn giấy và đắp lên mắt cho nó đỡ sưng. Sau vài phút, tôi nghĩ là mình cũng khá tươm tất. Hi vọng là sẽ không ai để ý rằng tôi vừa khóc xong.

Cánh cửa phòng đột nhiên mở ra làm tôi khá ngạc nhiên

“Có ai ở đây không?” Giọng của một trong những người bảo vệ của trường vang lên.

“Vâng.”

“Cháu tốt nhất nên quay lại lớp học vì cảnh sát đang ở đây. Họ đang thực hiện một cuộc điều tra về thuốc cấm.”

Bạn đang đọc truyện *Quy Luật Hấp Dẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Carlos

Dịch: Dzungnguyen1102

Trong giờ sinh học, sau khi hoàn thành bài giảng về gen trội và lặn, cô Shevelenko bắt chúng tôi vẽ những ô vuông và viết vào đó những trường hợp khác nhau về màu mắt ở trẻ con mới sinh.

“Tớ định rủ mấy đứa con trai đến nhà chơi qua đêm,” Ram nói khi chúng tôi làm bài, “Cậu có muốn đến không?”

Dù Ram là một đứa khá giả thì cậu ta cũng chơi khá đẹp. Tuần trước cậu ấy đã đưa tôi tờ giấy ghi những điều cần chú ý trong hai tuần đầu tiên ở trường, và còn kể cho tôi câu chuyện vui nhộn về chuyến đi trượt tuyết vào mùa đông năm ngoái của cậu ta.

“Mấy giờ?” Tôi hỏi cậu ấy.

“Khoảng sáu giờ gì đó.” Cậu ấy xé một miếng giấy từ vở và bắt đầu hí hoáy viết lên.

“Đây là địa chỉ nhà tớ.”

“Nhưng tớ không có xe. Nhà cậu có xa lắm không?”

Cậu ấy lật mặt sau của tờ giấy và đưa tôi cái bút. “Chả sao cả, tớ sẽ qua đón cậu. Cậu sống ở đâu?”

Ngay khi tôi vừa viết xong địa chỉ của Alex thì cô Shevelenko đi đến bàn chúng tôi.

“Carlos, em đã nhận được lời nhắn từ bạn Ramiro chưa?”

“Rồi ạ.”

“Tốt, vì tuần sau đã kiểm tra rồi.” Khi cô ấy đang phát tờ bài tập thì năm tiếng bíp vang lên vừa loa trường.

Cả lớp học có vẻ như đều rất kinh ngạc.

“Chuyện gì vậy?” Tôi hỏi.

Ram nhìn trông có vẻ bị sốc. “Chết tiệt thật, chúng ta bị kiểm tra đột xuất.”

“Kiểm tra cái gì?”

“Nếu đó là mồi bẫy tâm thần với khẩu súng trên tay thì tớ sẽ trốn ra ngoài từ cửa sổ,” một đứa học sinh khác tên John nói, “Các cậu đi với tớ không?”

Ram đảo tròn mắt. “Không có kẻ nào với súng ở đây cả anh bạn à. Nếu là thế thì phải là ba tiếng bíp dài chứ không phải năm tiếng bíp ngắn như thế này. Đây là một cuộc kiểm tra về thuốc cấm và nó có vẻ là không theo lịch cố định, vì tớ chưa nghe nói gì về nó cả.”

John trông có vẻ hào hứng. “Gọi hỏi mẹ cậu đi Ram, biết đâu bà ấy lại biết thì sao.”

Kiểm tra thuốc cấm ư? Tôi hi vọng là Nick Glass không mang mấy thứ đấy đến trường. Khi tôi nhìn qua Madison, người đến muộn sáng nay, thì cô ấy đang lấy điện thoại ra từ ví và lên lút nhắn tin cho ai đó dưới ngăn bàn.

“Mọi người trật tự nào,” cô Shevelenko nói. “Phần lớn các em đã biết đến việc này từ trước đó rồi. Mà trong trường hợp những ai không biết, thì đây là một cuộc kiểm tra, nên không ai được rời khỏi chỗ.”

Madison liếc giờ tay. “Thưa cô em muốn đến nhà vệ sinh.”

“Xin lỗi, Madison. Em không thể.”

“Nhưng em thực sự cần! Em hứa là sẽ quay trở lại sớm.”

“Luật của cuộc kiểm tra này là không được lảng vảng trong sảnh.” Cô Shevelenko vẫn nhìn chăm chú vào máy tính. “Các em hãy tranh thủ học cho bài kiểm tra thứ tư tuần tới này đi.”

Mười lăm phút sau tiếng giầy lộp cộp vang lên ngoài cửa phòng học.

“Cậu nghĩ đứa nào sẽ bị tóm?” Một đứa tên Frank thì thầm khi cô Shevelenko ra gặp người kiểm tra ở ngoài cửa.

Ram giờ hai tay. “Đừng nhìn tớ thế người anh em, tớ sẽ không mạo hiểm thế để rồi bị đuổi ra khỏi đội bóng đá. Và bên cạnh đó thì mẹ tớ sẽ bắt nhốt tớ trước tiên nếu bà ấy phát hiện tớ làm mấy trò phi pháp.”

Cô Shevelenko bước vào phòng học. “Carlos Fuentes,” cô ấy gọi thật to và rõ ràng.

“Carlos!” Cô ấy gọi lại lần nữa. “Dạ?”

“Qua đây.”

“Anh bạn à cậu bị bắt rồi,” Frank nói.

Tôi bước đến chỗ cô Shevelenko, và tất cả những gì tôi chú ý là hàng ria mép di chuyển lên xuống mỗi khi cô ấy nói, “Có một số người muốn nói chuyện với em. Đi theo tôi.”

Tôi biết là mọi người trong lớp sinh học đều biết tại sao tôi lại bị gọi ra, nhưng vấn đề là tôi không hề để bất kì loại thuốc cấm nào trong tủ của mình cả. Có thể là vì họ biết tôi đến từ Mexico và muốn trục xuất tôi, cho dù tôi được sinh ra tại Illinois và là một công dân Mỹ. Trên đường đi hai cảnh sát lại gần tôi. “Cháu có phải là Carlos Fuentes không?” Một trong số họ hỏi.

“Vâng.”

“Có thể cho chúng tôi xem tủ đựng đồ của cháu được không?”

Tủ của tôi ư? Tôi nhún vai. “Chắc chắn ạ.”

Khi tôi bước đến chỗ tủ đựng đồ, họ bước theo tôi gần đến nỗi tôi có thể cảm nhận được hơi thở của họ ngay sau cổ mình. Bước đến sảnh J tôi thấy một con chó nghiệp vụ K9 đang sủa ầm ĩ ở tủ của tôi. Cái khi gì thế này?

Con chó được người dắt yêu cầu ngồi xuống.

Thầy House cũng đang đứng cạnh tủ của tôi.

“Carlos, đây có phải tủ mà em được phân không?” Thầy ấy hỏi.

“Vâng ạ.”

Thầy ấy dừng lại một chút trước khi nói, “Tôi sẽ hỏi nốt điều này thôi. Trong tủ em có tàng trữ thuốc cấm không?”

“Không ạ.”

“Vì thế em không ngại mở nó ra chứ?”

“Vâng.” Tôi nhấp mã và mở cửa tủ.

“Đây là cái gì?” Một trong những cảnh sát ở đó chỉ vào những cái bánh quy nam châm của Kiara và hỏi. Ông ấy chọc chọc vào một cái, “Chúng là bánh quy thôi,” và nói kiểu rất ngớ ngẩn như thế đấy.

“Cháu nghĩ là con chó của chú đang đói,” tôi bảo ông ấy.

Người cảnh sát thứ hai liếc tôi một cái. “Yêu cầu cháu im lặng. Những cái bánh quy này hẳn là được tẩm thuốc và cháu đang bán chúng.”

Bánh tẩm thuốc á? Đùa nhau à? Chúng chỉ là mấy cái bánh quy có dính nam châm thôi, vì thế tôi bắt đầu cười to.

“Cháu nghĩ điều này buồn cười lắm à?”

Tôi háng giọng và cố làm mặt nghiêm túc. “Không ạ thưa ngài.”

“Cháu đã làm mấy cái bánh này à?”

“Vâng thưa ngài,” tôi nói dối bởi vì việc ai làm ra nó không quan trọng.

“Nhưng tốt nhất là chú không nên lời chúng ra.”

“Tại sao không? Nếu chú tìm ra thứ gì trong đó thì sao?”

Tôi lắc đầu. “Không có đâu, tin cháu đi, chúng không bị tẩm thuốc.”

“Cố nguy biện giải đấy,” cảnh sát nói.

Thầy hiệu trưởng chọn cách phớt lờ tôi và cố lờ một trong những cái bánh quy nam châm ra, và tất nhiên là cái bánh vỡ vụn trong tay thầy ấy. Tôi giả vờ ho lần nữa, cố nhịn cười khi thầy ấy nắm đầy vụn bánh trong tay và hít hít nó. Tôi tự hỏi Kiara sẽ nghĩ sao nếu cô ấy biết những cái bánh quy của mình bị kiểm tra như thế này.

Một trong hai người cảnh sát bóp nát một cái bánh quy khác và cắn một miếng nhỏ để thử xem có thuốc cấm ở trong đấy không. Người đó nhún vai. “Tôi không thấy có gì cả.” Rồi ông ta đưa chỗ còn lại xuống mũi con K9 và con chó bắt động. “Mấy cái bánh quy này sạch sẽ,” ông ta nói. “Nhưng vẫn có thứ gì đó trong cái tù này. Lờ hết mọi thứ ra,” ông ta yêu cầu, sau đó khoanh tay trước ngực. Tôi lấy ra mấy cuốn sách ở ngăn trên cùng và đặt chúng xuống sàn. Tôi lại lờ ra mấy quyển nữa từ ngăn dưới. Khi tôi lờ ra cái ba lô thì con chó lại bắt đầu sủa ầm ĩ. Con chó này điên rồi. Nếu theo dõi nó thêm một lúc nữa, tôi dám chắc rằng đầu nó sẽ xoay vòng và đôi mắt sẽ chuyển ra sau đầu mắt.

“Lấy tất cả mọi thứ trong đó ra và đặt trên sàn nhà,” thầy House nói.

“Em không hiểu tại sao con chó lại cố tấn công ba lô của em, nhưng em không tàng trữ thuốc trong đó. Có thể con chó có vấn đề rồi.”

“Con chó chẳng có vấn đề nào cả, con trai ạ,” người dắt con K9 nói.

Mạch tôi như trật một nhịp khi ông ta gọi tôi là “con trai”. Tôi chỉ muốn sút cho ông một phát nhưng ông ta lại có một con chó điên có thể tấn công tôi bất cứ lúc nào.

Tôi lần lượt lờ từng thứ ra khỏi ba lô và đặt chúng thành một đường thẳng. Một cái bút chì, Hai cái bút mực. Một quyển vở. Một quyển sách tiếng Tây Ban Nha. Một lon Coke.

Và con chó lại sủa. Mà đợi đã, tôi đâu có để lon Coke nào vào đây! Thầy hiệu trưởng cầm cái lon lên, mở nó ra và ôi chết tiệt thật. Đây là một lon Coke giả vờ. . .

Một túi cần sa. Một túi to. Và. . .

Là một cái túi đầy những viên thuốc màu xanh và trắng bên trong.

“Đó không phải của em,” tôi nói với họ.

“Vậy thì của ai đây?” Thầy hiệu trưởng hỏi. “Đưa cho tôi một cái tên nào.”

Tôi khá chắc rằng nó là của Nick, nhưng tôi không muốn khai ra anh ta. Nếu có điều gì mà tôi đã học được ở Mexico, thì đó là bạn không bao giờ được mở miệng. Mãi mãi. Kể cả tôi có khai ra Nick hay không thì tôi vẫn sẽ có tội thôi. “Cháu không có cái tên nào cả. Cháu mới ở đây một tuần thôi, hãy thả cháu đi.”

“Chúng ta sẽ không thả cháu trong khuôn viên trường, vì điều đó là phạm pháp,” một người cảnh sát nói khi liếc mắt nhìn hình xăm của tôi. Ông ấy cầm cái ba lô từ tay thầy hiệu trưởng và mở cái túi chứa thuốc ra. “Đây là Oxy-Contin. Và cái này,” ông ấy nói, mở tiếp túi cần sa, “là đủ chứng cứ cho chúng tôi kết luận rằng cháu không chỉ hút, mà còn buôn bán chúng.”

“Em có hiểu điều này có nghĩa là gì không Carlos?” Thầy hiệu trưởng hỏi.

Có chứ, tất nhiên là tôi hiểu. Điều này có nghĩa là Alex sẽ giết tôi mất.

Bạn đang đọc truyện *Quy Luật Hấp Dẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Kiara

Khi nghe tin Carlos bị bắt, ngay lập tức theo bản năng tôi gọi ngay cho bố. Ông ấy nói ông sẽ gọi cho Alex và tìm hiểu xem chuyện gì đang xảy ra và Carlos bị bắt ở đâu. Khi về nhà, mẹ tôi đã đứng sẵn ở cửa. “Bố con nói ông ấy sẽ về ngay bây giờ cùng với tin tức của Carlos.”

“Thế mẹ có biết chuyện gì xảy ra không?”

Bà gật đầu. “Alex nói với bố con là Carlos khẳng định cho rằng chỗ thuốc cấm ấy không phải của cậu ta.”

“Alex có tin cậu ấy không ạ?”

Mẹ tôi thờ dài. “Cậu ấy không tin cho lắm.”

Bố tôi về nhà với mái tóc như bị vò đi vò lại nhiều lần trong ngày.

“Họp gia đình nào,” ông nói.

Khi cả gia đình đã ở trong phòng khách, bố tôi hắng giọng. “Mọi người cảm thấy sao nếu Carlos sẽ ở đây cho đến khi kết thúc chương trình học phổ thông?”

“Carlos là ai ạ?” Brandon hỏi, hoàn toàn mù mờ.

“Là em trai của một trong những học sinh cũ của bố. Và cũng là một trong những người bạn của Kiara.” Bố tôi nhìn từ phía tôi sang phía mẹ. “Hóa ra chỗ cậu ấy vẫn hay ở là khu nhà trọ cấp cho sinh viên. Vì Carlos không phải là sinh viên của trường nên người ta nói rằng cho cậu ấy ở đó là sai luật.”

“Con sẽ có một ông anh? Tuyệt!” Brandon hét lên. “Anh ấy có thể ở cùng phòng với con được không? Bố mẹ có thể mua cho chúng con một cái giường tầng và mọi thứ.”

“Đừng quá hào hứng, Bran. Cậu ấy sẽ ở trong căn phòng vàng,” bố tôi nói với em trai.

“Sau đợt này cậu ấy sẽ thế nào?” Mẹ tôi hỏi.

“Anh không biết. Nhưng trên tất cả, anh nghĩ cậu ta sẽ là một đứa trẻ ngoan nếu được lớn lên trong một môi trường tích cực và không có thuốc cấm. Anh sẽ cố giúp nếu tất cả mọi người đều đồng ý vì cậu ấy sẽ buộc phải ở nhà chúng ta hoặc quay lại Mexico. Alex nói cậu ấy có thể làm tất cả để Carlos được ở đây.”

“Con thấy ổn với việc cậu ấy ở đây,” tôi nói và nhận ra rằng mình thực sẽ nghĩ như vậy. Suy cho cùng thì mọi người đều nên được trao một cơ hội thứ hai mà.

Bố quay sang nhìn mẹ, và mẹ vươn tay ra kéo bố lại gần. “Lần này chồng em định giúp đỡ thằng nhóc này thật sự ư?”

Bố mỉm cười với mẹ. “Đó là điều nên làm mà.”

Mẹ tôi hôn bố. “Em nhớ là có mấy tấm ga trải giường sạch cho giường của phòng khách rồi.”

“Tôi đã cưới được người phụ nữ tuyệt nhất trên đời,” bố bảo mẹ. “Anh sẽ gọi báo Alex,” ông thêm vào một cách hào hứng. “Thứ hai tới chúng ta sẽ đến gặp tòa lần nữa. Chúng ta sẽ giúp cậu nhóc hòa nhập một cách thực sự vào trường Flatiron thay vì bị đuổi học.”

Tôi nhìn theo bố tôi khi ông ấy rời phòng khách và đi đến phòng làm việc. “Ông ấy đang nhận nhiệm vụ,” mẹ nói. “Có ánh sáng trong mắt bố con khi ông ấy đứng trước bất cứ thử thách nào.”

Tôi chỉ hi vọng là bố tôi có thể giữ được ánh sáng ấy, bởi tôi có cảm giác là sự kiên nhẫn của bố tôi, vốn đã ở bậc thánh thần, sẽ bị thử thách trong thời gian dài tới.

Bạn đang đọc truyện *Quy Luật Hấp Dẫn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13

“Cứ gửi trả em về Mexico thôi và anh sẽ hết trách nhiệm với em ngay lập tức,” tôi nói với Alex vào sáng chủ nhật khi tôi đi ra ngoài với mẹ. Alex buộc tôi phải kể cho bà về mọi việc xảy ra. Khi cảnh sát áp tải tôi lên xe với đôi tay bị còng, tôi cũng chấp nhận thôi. Thậm chí về sụp đổ và tuyệt vọng trên mặt anh trai khi đến đồn cảnh sát cũng chẳng làm tôi bối rối. Nhưng nói chuyện trực tiếp với mẹ ngay lúc này và nghe bà khóc lóc hỏi tôi chuyện gì xảy ra thì tôi thực sự không chịu được.

Bà ấy cũng nói là tôi không nên trở lại Mexico vì “Sẽ không an toàn cho con,” bà ấy nói vậy.

“Tránh xa ra Carlos, hãy tránh xa nơi đó ra.” Tôi cũng chẳng ngạc nhiên cho lắm. Cả cuộc đời này đã quá nhiều người bỏ lại tôi hoặc bảo tôi hãy tránh xa họ - bố tôi, Alex, và rồi giờ đến mẹ tôi.

Alex đang nằm trên giường gác tay che hai mắt. “Mày sẽ không trở lại Mexico. Giáo sư Westford và vợ ông sẽ để mày ở nhà họ. Mọi việc đã thỏa thuận xong rồi.”

Sống cùng với ông giáo sư đồng nghĩa với việc sống cùng nhà với Kiara. Đó thực sự là một bước chuyển rất rất tệ. “Em không được phép ý kiến gì về việc này phải không?”

“Ừ.”

“@#%\$^#&#@%^@&^!”

“Chính mày tạo ra đồng hồ điện này và giờ mày phải sống chung với nó,” anh trai tôi nói.

“Em đã nói là chỗ thuốc đó không phải của em!”

Anh ấy ngồi dậy. “Carlos, từ khi mày đến đây chúng ta đều đã nói về chuyện thuốc cấm. Giờ thì vì họ thấy nó ở trong tủ của mày, cộng thêm đồng hồ OC nữa, nên kể cả khi chúng không phải của mày, thì mày cũng phải nhận tội thay cho kẻ khác.”

“Điều này thực sự là khốn nạn.”

Nửa tiếng sau, khi tôi bước ra khỏi nhà tắm, Brittany đã quay trở lại. Cô ấy ngồi cạnh bàn, mặc một chiếc áo len dài bằng nhung màu hồng bó sát những đường cong của mình. Tôi thề rằng cô ấy chắc hẳn sống ở gần đây... vì cô ấy qua đây suốt ngày.

Tôi bước về phía giường mình và chợt ước rằng mình đang không ở đây. Giờ tôi như một gã xin đang say trong sự khát khao trả thù. Tôi sẽ không buông lỏng bản thân cho đến khi biết được kẻ đã để thuốc cấm vào tủ đồ của tôi. Là bất kì ai thì kẻ đó cũng sẽ phải trả giá.

“Chị hi vọng là em không bị đuổi học,” Brittany nói với giọng buồn bã. “Nhưng chị biết là Alex và giáo sư Westford sẽ làm hết sức để giúp em.”

“Ồi đừng tỏ vẻ buồn bã thế,” tôi nói với cô ấy. “Khi em rời đi thì chị có thể đến đây bất cứ khi nào chị muốn mà. May cho chị đấy.”

“Carlos, biến về ỏ đi,” Alex nói một cách thô lỗ.

Sao tôi lại phải biến về cơ chứ. Đó đều là sự thật mà.

“Tin hay không thì tùy em, Carlos, nhưng chị thực sự hi vọng em có thể sống vui vẻ ở đây.” Brittany đẩy một cái di động mới cóng về phía tôi. “Chị mua cho em cái này.”

“Để làm gì? Để chị và Alex có thể kiểm tra em cho tiện à?”

Cô ấy lắc đầu. “Không. Chị chỉ nghĩ là em sẽ cần một cái để gọi cho bọn chị khi em cần.”

Tôi cầm cái điện thoại lên. “Ai trả tiền cho nó thế?”

“Việc này quan trọng à?” Cô ấy hỏi.

Hiển nhiên là gia đình tôi không thể đủ tiền mua nó rồi. Tôi trả nó lại cho Brittany. “Em không cần nó,” tôi nói với cô ấy. “Hãy tiết kiệm tiền của chị đi.”

Ba chúng tôi chui vào con Beemer của Brittany vài giờ sau. Đáng lẽ ra tôi nên hiểu là Brittany ghé qua để đưa tôi sang nhà ông giáo sư, và để chắc ăn rằng về sau tôi biến khỏi tầm mắt cô ấy và anh trai tôi.

Alex rẽ vào con đường đầy gió dẫn đến chỗ những dãy núi. Khi tôi nhìn thấy những ngôi nhà to lớn bên đường, tôi biết là mình đã tiến vào khu giàu có của thị trấn này. Người nghèo sẽ không để những tấm biển kiểu như “CẤM XÂM NHẬP, ĐÂY LÀ ĐƯỜNG TƯ NHÂN, TÀI SẢN TƯ NHÂN, ĐƯỢC THEO DÕI BỞI CAMERA SURVEILLANCE.” Tôi biết điều này bởi tôi là một người nghèo, và người duy nhất từng trưng ra tấm biển này mà tôi biết là bạn tôi Pedro, và cậu ta thực chất là trộm nó từ sân của một gã giàu có nào đó. Chúng tôi đi vào một con đường lát gạch dẫn tới một ngôi nhà hai tầng ngay dưới chân núi. Tôi chưa bao giờ được sống trong một căn nhà mà mình không thể dễ dàng ném một hòn đá vào cửa sổ nhà hàng xóm như thế này cả.

Người khác có thể nghĩ rằng tôi chắc sẽ rất sung sướng khi có cơ hội được sống trong ngôi nhà tuyệt vời này, nhưng thật sự thì nó chỉ nhắc nhở tôi rằng tôi chỉ là một người ngoài. Tôi không phải một thằng thiếu năng; tôi tự biết là ngay khi tôi ra khỏi căn nhà này thì tôi vẫn là một gã nghèo như tôi vẫn luôn thế - hoặc tệ hơn là một gã nghèo ở trong tù. Nơi này như một sự mỉa mai đối với tôi, và tôi chỉ muốn thoát khỏi đây. Ngay khi vừa đỗ xe, giáo sư Westford đã đón chúng tôi ở cửa. Ông ấy là một người đàn ông cao gầy với mái tóc bạc và rất nhiều nếp nhăn quanh mắt như thể ông đã cười quá nhiều trong nhiều năm qua. Trước khi tôi bước ra khỏi xe, ba người nữa đã bước ra như thể một cuộc diễu hành chết tiệt của người da trắng, người sau lại trắng hơn người trước.

Khi Kiara bước ra, khuôn mặt quen thuộc của cô ấy như một sự nhắc nhở đầy khó chịu đối với tôi. Buổi sáng sau khi khóa tủ đồ của cô ấy lại thì tôi bị còng tay và bị tống vào tù. Cuộc đời tôi từ sung sướng vì trả thù được đã rơi thẳng xuống nhục nhã chỉ trong vài giờ.

Kiara buộc túm mái tóc nâu nhạt của cô ấy lên, mặc quần jeans và một cái áo phông màu xanh lá rộng thùng thình. Rõ ràng là cô ấy không có ý định ăn mặc tử tế một chút để đón tôi. Cô ấy thậm chí còn dính mấy vết bẩn màu nâu hay vết dầu mỡ gì đó trên má và bàn tay.

Đứng cạnh Kiara là em trai cô ấy. Cậu nhóc chắc là một sự nhỡ nhằng hoặc một quyết định muộn của bố mẹ, bởi cậu ta trông như mới học mẫu giáo. Thằng nhóc trông thật nhếch nhếch với cái cằm dính đầy sô cô la.

Đây là vợ chú, Colleen,” ông nói, ra hiệu về phía người phụ nữ gầy đứng cạnh ông. “Và đây là con trai chú, Brandon. Và tất nhiên cháu đã biết con gái chú, Kiara.”

Ngài giáo sư và vợ đang mặc một đôi áo phông đánh gôn màu trắng. Tôi đoán rằng họ thường chơi gôn ở một câu lạc bộ đồng quê nào đó vào cuối tuần. Còn Brandon thì có thể ngồi xem phim hay quảng cáo gì đấy – cậu nhóc nghịch một cách phiền phức làm người ta muốn cho cậu phim Z-Tabs để tống cậu ra ngoài.

Khi Brittany và Alex bắt tay với vợ ông Westford và đứa bé, Kiara tiến lại gần tôi.

“Cậu ổn chứ?” Cô ấy hỏi thật nhỏ đến nỗi tôi suýt không nghe thấy.

“Ừ ổn,” tôi thì thầm. Tôi không muốn nói thêm chút nào về việc bị bắt và áp giải ra sau xe cảnh sát cả.

Chết tiệt, thật đáng xấu hổ. Cậu nhóc Brandon đang nín ửng quần tôi. Mấy ngón tay nó đẩy những lá sô cô la nhoe nhoét. “Anh có biết chơi bóng đá không?”

“Không.” Tôi nhìn qua Alex, người có vẻ như không thêm để ý hay quan tâm là thằng nhỏ này đang làm bẩn quần tôi.

Cô Westford mỉm cười và kéo Brandon ra khỏi tôi. “Carlos, cháu hãy dành vài phút để ổn định rồi ra sân sau ăn trưa nhé. Dick, anh hãy dẫn Carlos lên gác và chỉ cho cậu ấy mọi thứ.”

Dick á? Tôi lắc lắc đầu. Chả lẽ ông giáo sư vẫn bị gọi là Dick? Nếu tên tôi là Richard, Tôi sẽ bảo mọi người gọi nguyên là Richard hay Rich thôi, chứ... không phải là Dick. Mà chết tiệt, tôi nghĩ vẫn nên gọi là Chard thì hơn.

Tôi cảm túi đồ của mình lên.

“Carlos, đi theo chú,” giáo sư Westford nói, “Chú sẽ giới thiệu ngôi nhà cho cháu. Kiara, sao con không cho Alex và Brittany xem con ô tô của con nhì.”

Tất cả mọi người đi theo Kiara trong khi tôi đi theo giáo sư Dick. “Đây là nhà chúng ta,” giáo sư Westford nói. Đúng như tôi dự đoán, bên trong ngôi nhà cũng rộng như bề ngoài của nó vậy. Nó không rộng hơn nhà của Madison, nhưng nó rộng hơn bất cứ nơi nào mà tôi từng ở. Có những bức tranh lớn treo ở sảnh. Cũng có một cái ti vi màn hình phẳng lớn treo ở tường trên cái bình cứu hỏa. “Hãy tự nhiên như ở nhà nhé.”

Ừ phải rồi. Tự nhiên như ở Nhà Trắng vậy. “Đây là bếp,” ông nói, dẫn tôi vào một căn phòng khổng lồ với một cái tủ lạnh quá khổ và các dụng cụ làm bếp bằng thép không gỉ khác. Bàn bếp màu đen đính những viên nhỏ nhìn như kim cương vậy. “Nếu cháu muốn lấy thứ gì từ tủ lạnh hay chạn bếp thì hãy cứ tự nhiên không cần phải hỏi đầu nhé.”

Tiếp theo, tôi đi theo ông ấy tới một cái cầu thang được trải thảm. “Cháu có gì muốn hỏi không?” Ông hỏi.

“Nơi này có bán đồ không ạ?” Tôi hỏi.

Ông ấy cười. “Cháu sẽ quen trong vài ngày tới thôi.”

Dám cá không?

Tôi cảm giác được một con đầu đầu dữ dội ập tới và tôi không phải sống ở nơi mà mình phải giả vờ như một đứa trẻ biết hối cải sống cùng với một cô nàng dính bánh quy nam châm vào túi đồ của mình và một thằng quỷ nghĩ rằng người Mexico chơi bóng đá. Khi lên cầu thang, ở cuối tầng là phòng của hai vợ chồng giáo sư. Tôi quay ra góc và ông Westford chỉ vào một căn phòng. “Kia là phòng của Kiara. Căn phòng chỗ chèo kia, nơi bên cạnh phòng của Brandon là phòng tắm cháu sẽ dùng chung với thằng bé.” Tôi bước vào phòng tắm, trong này có hai cái bồn rửa đối diện nhau.

Ông mở cánh cửa căn phòng bên cạnh phòng của Kiara vào vẫy tôi vào. “Còn đây là phòng cháu.”

Tôi nhìn qua một lượt phòng của tôi. Tường nhà được sơn vàng, với tấm rèm chàm bi bên cửa sổ. Nó nhìn như phòng của con gái vậy nên tôi tự hỏi là sau một thời gian sống ở đây liệu tôi có phải cầm trong tay một cái thẻ chứng nhận đàn ông không. Có một cái bàn ở một bên phòng, và bên cạnh là cái tủ quần áo, còn móc treo quần áo thì ở bên còn lại của phòng. Chiếc giường với tấm ga màu vàng nằm bên cạnh cửa sổ.

“Chú biết là nó không được nam tính cho lắm, vì thật ra vợ chú mới trang trí lại nó một thời gian trước...” giáo sư Westford nói, trông đầy vẻ xin lỗi. “... để trưng bày búp bê sứ của bà ấy.”

Đùa nhau à? Phòng trưng bày búp bê sứ á? Búp bê sứ là cái của nợ gì vậy, và tại sao một người trưởng thành lại muốn một phòng đầy những thứ ấy? À có thể đó là những gì những người da trắng giàu có hay làm, bởi tôi không thể hiểu được một gia đình Mexico nào lại dành hẳn một phòng cho mấy con búp bê vớ vẩn ấy.

“Chú nghĩ là chúng ta có thể sơn lại để căn phòng trông nam tính hơn,” ông nói. Mắt tôi chú ý tới tấm rèm chàm bi tròn. “Nó sẽ cần nhiều thứ hơn là chỉ sơn lại,” tôi lầm bầm. “Nhưng không sao đâu, vì cháu đầu có định ở đây nhiều.”

“Chà, chú đoán giờ là lúc tốt nhất để nói qua về luật lệ ở đây.” Người giám hộ tạm thời của tôi ngồi vào một cái ghế cạnh bàn.

“Luật lệ ă?” Một nỗi khiếp sợ chạy dọc khắp cơ thể tôi.

“Đừng lo, chỉ có một vài luật thôi. Nhưng chú hi vọng là cháu sẽ tuân theo. Đầu tiên, không thuốc cấm hay bia rượu. Như cháu đã biết thì cần sa không hề khó để tìm thấy ở cái thành phố này, nhưng cháu sẽ phải giữ mình trong sạch trong mỗi phiên tòa. Thứ hai, không nói tục chửi bậy. Chú có một đứa

nhóc sáu tuổi rất dễ bị ảnh hưởng, vì thế chú không muốn nó nghe thấy những từ như thế. Thứ ba, giờ giới nghiêm các ngày trong tuần là nửa đêm, còn cuối tuần là hai giờ sáng. Thứ tư, cháu phải tự dọn dẹp vệ sinh cá nhân cũng như giúp việc nhà khi được yêu cầu giống hai đứa trẻ nhà chú. Thứ năm, không được xem ti vi nếu chưa xong bài tập. Thứ sáu, nếu cháu đưa một cô gái về nhà thì cháu phải mở cửa phòng. . . lí do của cái này thì quá hiển nhiên rồi.” Ông ấy sờ sờ cằm như thể đang tìm thêm nhiều luật khác. “Chú nghĩ tạm thế đã. Cháu có câu hỏi nào không?” “Dạ có một câu ạ.” Tôi cho tay vào túi áo, tự hỏi sẽ mất bao lâu để giáo sư Dick nhận ra tôi là một kẻ chống lại luật lệ nhĩ. Hay kể gì đấy đại loại thế. “Chuyện gì sẽ xảy ra nếu cháu không tuân theo một trong những luật trên?”

Bạn đang đọc truyện *Quy Luật Hấp Dẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14

Tôi không biết những người khác trong gia đình có để ý không, chứ tôi thấy Carlos nhìn cả gia đình tôi như thể chúng tôi là những người ngoài hành tinh đáp xuống trái đất để hủy diệt cậu ấy. Chắc chắn là cậu ấy chẳng vui về gì khi phải sống cùng gia đình tôi cả.

Tôi tự hỏi là cậu ấy sẽ phản ứng ra sao khi biết được mình sẽ bị buộc hoặc thôi học hoặc tham gia chương trình HÒA NHẬP sau giờ học. HÒA NHẬP là chương trình dành cho những thanh thiếu niên đang gặp rắc rối, họ phải ở lại trường sau giờ học khi đang ở trong thời gian bị quản chế. Bố tôi bảo là Carlos không biết rằng chương trình này là sự lựa chọn duy nhất của cậu ấy. Tôi không muốn ở nhà khi Alex và bố tôi thông báo cho cậu ấy biết điều này. Alex đang kiểm tra cái gương chiếu hậu tôi mới lắp. Như không thể kiềm chế được nữa, anh ấy mở mui xe lên và xem xét động cơ xe.

“Đó là loại V8 chuẩn,” tôi nói với Brittany, người đang đứng ngay sau Alex. Nghe thấy thế Alex bèn cười. “Điều đó không có ý nghĩa gì với bạn gái của anh đâu. Brittany còn không biết bơm ga mà.”

Brittany đắm nhẹ vào tay anh ấy. “Anh đùa em à? Tại mỗi lần em định thử thì anh đã làm hết rồi đó chứ. Thú thật đi, Alex.”

“Ồi mẹ ơi, không có ý gì đâu, nhưng em còn không biết đến cái gioăng của máy phát điện mà.”

“Còn anh thì cũng đâu có biết về đắp bột với đắp gel,” Brittany chống tay vào hông và nói một cách đầy tự hào.

“Chúng ta vẫn đang nói về ô tô đấy à?” Anh ấy hỏi.

Brittany lắc đầu. “Em đang nói về móng tay.”

“Anh cũng nghĩ thế. Vậy thì em chuyên về móng tay, còn anh chuyên về ô tô thôi.”

Khóe miệng Alex cong lên thành một nụ cười khi anh kéo bạn gái lại gần.

“Chú nghĩ là bữa trưa đã sẵn sàng rồi,” bố tôi hét lên từ cửa ra vào.

Mẹ tôi vẫy cậu em tôi lại. “Brandon, con yêu à, con hãy dẫn Alex và Brittany vào sân sau đi.”

Khi Brandon chạy ra sân sau thì tôi giúp mẹ ở trong bếp.

“Con dính dầu nhớt ở cằm kìa,” mẹ tôi nói. Tôi sờ cằm và nhận ra là nó không phải dầu nhớt mà là sơn chống gỉ epoxy màu đen.

“Giờ thì con lại bôi nó ra rộng hơn rồi. Đây—” Nói rồi mẹ đưa tôi một cái khăn ở bếp.

“Con xin.” Sau khi lau sạch cằm, tôi rửa tay rồi bắt đầu trộn món sa lát hồ đào đặc biệt của mình.

Ở sân sau, mẹ tôi đã trải lên bàn tấm khăn hoa màu hồng và bộ bát đĩa sứ yêu thích được trang trí bằng những đàn bướm đầy sắc màu bên trên, khiến cho chúng rất hợp với bộ tách. Một vài năm trước bà mở một cửa tiệm bán trà hữu cơ gọi là Trà Hospitali. Nếu bạn sống ở Boulder, dám cá là bạn sẽ thích hoạt động ngoài trời và có lối sống năng động. Và cá luôn là bạn sẽ uống trà thay vì cà phê. Cửa tiệm của mẹ tôi rất nổi tiếng ở khu này. Tôi ở đó vào cuối tuần để đóng gói lá trà, nhập trà mới và định giá các loại ẩm trà bằng sứ. Tôi cũng giúp mẹ tôi việc kiểm toán, đặc biệt khi bà cần ai đó xem xem mình tính sai ở đâu. Tôi là kẻ bói lỗi trong gia đình, ít nhất thì là khi liên quan đến số sách. Tôi bung sa lát ra. Công thức này do tôi tự nghĩ ra và tôi giữ bí mật về nước sốt nên ngay cả bố mẹ tôi cũng không biết làm món này. Món này bao gồm rau chân vịt, quả hồ đào, pho mát xanh, quả việt quất... và “món sốt đặc biệt và bí mật của Kiara” như mẹ tôi vẫn hay gọi. Khi ra bên ngoài, tôi đưa cái âu đựng sa lát cho Carlos.

Cậu ấy ngó vào âu. “Cái gì vậy?”

“Sa lát.”

Cậu ấy ngó vào lần nữa. “Nhưng đây có phải rau xà lách đâu.”

“Đó là ra chân-chân vịt.” Tôi dừng nói khi cảm giác được lưỡi mình như bị dày hơn.

“Ném thử đi.” Alex nói với cậu ấy.

“Em không cần bị chỉ bảo phải làm cái gì,” Carlos đáp trả.

“Carlos, cô còn ít xà lách trong tủ lạnh,” mẹ tôi xen vào. “Cô có thể trộn thêm ít xà lách vào nữa nếu cháu muốn.”

“Dạ thôi cháu cảm ơn,” Carlos lầm bầm.

“Chị rất thích sa lát,” Brittany nói, ra hiệu cho tôi đưa cô ấy cái âu. Tôi không biết là liệu cô ấy có thực sự thích sa lát rau chân vịt không, nhưng chắc hẳn cô ấy đang cố chuyển sự chú ý của tôi khỏi Alex và Carlos. Tôi nhìn qua bờ vai cô ấy đang nhìn Carlos. Chắc ông đang tự hỏi sẽ mất bao lâu để Carlos buông lỏng bản thân và tin tưởng chúng tôi. Nhưng vấn đề là, tôi không biết có khi nào Carlos sẽ thôi xù lông với tất cả mọi người, nhất là khi cậu ấy mới bị cảnh sát bắt xong.

“Cô biết cháu ở đây được là nhờ có những tình tiết giảm nhẹ cho tội của cháu,” mẹ tôi nói với Carlos khi bà đưa đĩa burger cá hồi cho mọi người. “Nhưng mọi người đều rất vui khi được ở chung và kết bạn với cháu.”

Bố tôi lấy đĩa chọc cái burger. “Kiara có thể chỉ cho cháu quanh khu Boulder vào cuối tuần này, cũng như giới thiệu cháu với bạn con bé. Phải vậy không con yêu?”

“Chắc chắn rồi,” tôi nói, mặc dù “bạn của tôi” chỉ bao gồm có Tuck. Tôi không thuộc kiểu đi chơi với cả một đám đông. Tuck là con trai, nhưng cậu ấy là bạn thân nhất của tôi từ hồi năm nhất khi Heather Harte và Madison Stone cười nhạo tôi lúc tôi bị gọi lên đọc “Chuyện hai thành phố” trước lớp. Không chỉ tôi mới thấy xấu hổ, mà chắc ông tác giả Dickens cũng sẽ muốn đội mồ sống dậy khi tôi phá hoại những câu chữ của ông một cách kinh dị. Tôi đã ngừng đọc ngay lập tức khi nghe họ cười, chạy về nhà và không hề ra khỏi phòng cho đến khi Tuck qua và thuyết phục tôi hãy đối mặt với thế giới. Tiết học của thầy Furie hôm thứ sáu đã làm tôi nhớ lại ngày hôm ấy.

“Cháu nghĩ là cái burger của cháu chưa chín, vì nhìn nó hồng lắm,” Carlos nói và nhìn chăm chăm vào bữa tiệc cá hồi của mẹ tôi.

“Đó là cá mà,” tôi bảo cậu ấy. “Cá hồi.”

“Có xương trong đấy không?”

Tôi lắc đầu.

Cậu ấy lại cầm một cái bánh bao từ giỏ lên, nghiền cứu nó rồi hơi nhún vai. Tôi đoán là cậu ấy không quen với các loại ngũ cốc trừ cái burger của cậu ấy ra.

“Cô phải đi làm, nhưng mai Kiara có thể dẫn cháu ra cửa hàng tạp hóa mua đồ,” mẹ tôi nói. “Cháu có thể chọn những gì cháu thích.”

“Anh có thích thể thao không Carlos?” Brandon hỏi cậu ấy.

“Cũng còn tùy.”

“Tùy gì?”

“Tùy vào ai là người chơi. Anh cũng không xem tennis hay gôn, nếu đó là điều em muốn hỏi.”

“Em không nói đến xem thể thao anh gốc ạ,” Brandon nói, cười vào mặt cậu ấy. “Em đang nói đến chơi cơ. Bạn thân Max của em đã biết chặn bóng rồi đấy, mà cậu ấy cũng chỉ bằng tuổi em thôi.”

“Tốt đấy,” Carlos vừa nói vừa ăn burger cá hồi của cậu ấy.

“Anh có chơi bóng đá không?” Brandon hỏi.

“Không.”

“Còn bóng rổ?”

“Không.”

Brandon đang trên đà và thẳng nhóc sẽ không dừng lại cho đến khi nó có được cậu trả lời như nó mong muốn. “Tennis thì sao?”

“Cũng tương tự.”

“Thế anh chơi môn thể thao nào?”

Carlos đặt đồ ăn xuống. Ôi không. Ánh mắt cậu ấy lóe ra tia phản loạn khi nói “Môn horizontal tango.”

(Tango là một điệu nhảy, nhưng horizontal tango ở đây Carlos muốn ám chỉ đến sex.)

Mẹ tôi và Brittany bị ghen ngay lập tức, còn bố tôi nói “Carlos...” với giọng cảnh cáo ông thường dùng trong những trường hợp nghiêm trọng.

“Nhảy nhót đâu phải một môn thể thao,” Brandon nói với Carlos, hiển nhiên nó không đề ý đến cơn sốc của tất cả mọi người trong bàn ăn.

“Nhưng khi anh làm thế thì nó là thể thao đấy.” Carlos nói.

Alex đứng dậy và nói qua hàm răng nghiến chặt, “Carlos, đi nói chuyện. Riêng tư. Ngay bây giờ.”

Alex bước vào nhà nhưng tôi không chắc là Carlos sẽ đi theo. Cậu ấy hơi do dự, sau đó tiếng ghế ma sát với nền sân ken két vang lên và cậu ấy cầm đầu đi vào. Ôi chuyện này không hay chút nào. Brittany úp mặt vào hai bàn tay. “Làm ơn hãy bảo chị khi họ kết thúc nhé.”

Brandon quay sang bố tôi với đôi mắt mở to vô tội. “Bố ơi, làm thế nào để chơi horizontal tango ạ?”

Bạn đang đọc truyện *Quy Luật Hấp Dẫn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15

“Đến bao giờ thì mày mới dừng việc cư xử ngu ngốc như thế hả?” Anh trai tôi hỏi khi chúng tôi đã vào hẻm bếp, ngoài tầm nghe được của mấy người da trắng.

“Chà, vâng... Tại em có một giáo viên dạy giỏi quá mà. Phải vậy không Alex?”

Kể từ khi bố qua đời khi tôi lên bốn thì Alex trở thành nam giới duy nhất trong nhà, lúc đó anh ấy mới sáu tuổi. Anh ấy lớn hơn tôi, vì thế cũng trở thành tấm gương cho tôi noi theo.

Anh trai tôi đứng dựa vào quầy bếp và khoanh tay trước ngực. “Thế này nhé: mày bị bắt với đồng thuốc cấm. Tao không quan tâm đồng đó là của mày hay không, quan trọng là mày đã bị tóm. Vì vậy nên dừng ngay việc gây sự lại và và sống ở đây một cách tử tế, không thì mày sẽ bị tổng vào một cái trại cải tạo nào đấy cho thanh thiếu niên với những người giám sát trông chừng từng bước chân của mày. Chọn cái nào?”

“Tại sao em không thể quay lại Mexico? Gia đình ở đó và bạn bè của em cũng vậy.”

“Đây không phải một trong các sự lựa chọn.” Trước khi tôi kịp đáp lời, Alex đã nói, “Tao không muốn mày lại dính dáng gì đến băng Latino Blood. Bên cạnh đó thì Destiny không còn đợi mày đâu, nếu đó là những gì mày đang nghĩ tới.”

Destiny và tôi đã chia tay vào cái ngày cả gia đình tôi dọn đồ rời khỏi Mexico. Cô ấy nói chẳng ích gì khi cố níu giữ một mối quan hệ từ xa và nhất là khi chúng tôi có khi chẳng bao giờ được gặp lại nhau. Và nếu chúng tôi không bao giờ rời Chicago thì Destiny và tôi đã được ở cùng nhau, và tôi sẽ không bị mắc kẹt ở đây trong một căn phòng màu vàng với tấm rèm chắn bí. Tôi nghĩ tất cả mọi người trong cuộc đời tôi đều rời bỏ tôi khi đến một thời điểm nào đó. Từ sau Destiny, tôi không cho phép bản thân được có cảm xúc gì khi tiếp xúc với mọi người. Nếu tôi lại để bản thân mình quan tâm đến ai đó, thì cuối cùng họ cũng sẽ bỏ tôi, đẩy tôi ra xa hoặc thậm chí chết. Cuộc đời tôi là như thế và sẽ vĩnh viễn như vậy.

“Bây giờ thì em sẽ ở đây, nhưng một ngày nào đó em sẽ quay trở lại Chicago cho dù anh có ủng hộ hay không. Còn giờ thì hãy quay lại chỗ của anh và biến khỏi cuộc đời em đi.” Tôi chạy lướt qua anh tôi và lao vào phòng mình, đóng sầm cánh cửa lại. Nhưng tấm chắn màu vàng lại làm tôi nhớ lại đây đâu phải phòng tôi. Khốn thật!

Dù sao tôi cũng mừng là Alex không đi theo tôi. Tôi cần ở một mình và nghĩ xem chuyện gì đã xảy ra vào thứ sáu ấy. Ai đã bỏ đồng thuốc vào ngăn tủ của tôi? Liệu đó có phải Nick không? Hay là Madison, người đến tiết sinh học muộn? Hay đó là dấu hiệu từ băng Guerreros cho tôi biết là họ luôn biết tôi ở đâu cho dù tôi đã đi xa thế nào?

Nhìn xuống túi đồ đặt dưới đất, tôi mở nó và lôi quần áo ra. Thực ra là tôi chỉ tổng chúng vào tủ thôi chứ chẳng buồn treo lên, bỏ dù sao thì tôi cũng đâu cần mặc quần áo được treo phăng phiu trên móc. Tôi lấy ra bàn chải, dao cạo râu rồi vào phòng tắm giữa tầng. Mặc định rằng bên bồn rửa có cái ghế đứng lên của của Brandon, tôi quyết định dùng chung với thằng nhóc. Tôi cực kì không muốn mở một cái tủ ra thấy một đồng tampon, đồ makeup hay mấy thứ tầm phào ấy nên tôi để bàn chải và dao cạo vào một cái ngăn tủ trống không có hình nhân vật hoạt hình ở trên. Ở trên tấm gương trên bồn rửa dán một mẫu giấy nhỏ.

“THỜI GIAN TẮM SÁNG MỖI NGÀY

Thứ hai, tư, sáu: Kiara 6:25-6:35

Thứ hai, tư, sáu: Carlos 6:40-6:50

Thứ ba, năm Kiara 6:40-6:50

Thứ ba, năm Carlos 6:25-6:35”

Khi nào thì tôi nên thông báo cho Kiara biết rằng sẽ không ai có thể bảo tôi phải tắm trong bao lâu nhỉ? Tôi sẽ tắm trong một lúc lâu khi tôi nóng, nhóp nhép hoặc điên tiết. Như bây giờ chẳng hạn. Chỉ vì tôi không đủ xấu xa và tôi bị bắt vì những điều mình không làm mà giờ đây tôi phải sống chung với một đám người lạ làm sa lạt từ rau chân vịt.

Khi tôi định quay lại phòng thì thấy cửa phòng Kiara không đóng chặt nên con tò mò của tôi nổi lên. Biết chắc rằng cô ấy vẫn đang ăn trưa, tôi lên vào bên trong. Bàn của cô ấy chất đầy sách và một đồng giấy tờ. Có một cái bảng phía trên bàn đính những câu nói khuyến khích bản thân kiểu như: “Đừng ngại trở nên khác biệt”, “Hãy yêu bản thân trước khi yêu người khác” khiến tôi không thể mê mẩn. Cô nàng đọc mấy cái ngớ ngẩn này mỗi tối trước khi đi ngủ à?

Có một vài bức ảnh chụp Kiara và anh chàng ngồi cùng cô ấy mỗi bữa trưa ở trường được dính trên bảng. Một tấm chụp lúc hai người họ đang leo núi hay đại khái làm gì đó trên núi, một tấm là cảnh hai người họ trượt tuyết. Trong các bức ảnh, Kiara đều cười rất tươi. Tôi cầm lên một quyển sổ được vớt trên bàn và giờ qua vài trang. Tôi dừng lại khi thấy dòng chữ “QUY LUẬT HẤP DẪN” dính ở đầu một trang giấy. Mắt tôi ngay lập tức tập trung vào dòng chữ “ngực đầy đặn” được liệt kê trong mục ngoại hình của Kiara. Tôi bật cười, đọc lướt qua các cột tiếp theo... cô ấy đang tìm kiếm một gã tự tin, tốt bụng, biết sửa ô tô và thích thể thao. Ai mà lại viết ra mấy cái linh tinh này chứ? Tôi ngạc nhiên là sao cô ấy lại không viết là tôi đang tìm kiếm một anh chàng biết quý dưới gối và hôn chân tôi cơ chứ. Trang tiếp theo là bản vẽ chiếc xe của cô ấy bằng bút chì. Tôi đột nhiên nghe thấy tiếng cửa phòng kéo kẹt. Ôi chết thật, có người vào.

Kiara đứng ngay ở cửa với vẻ mặt rất sốc. Đằng sau cô ấy là cái ghế trong bức ảnh. Kiara nhìn trông rất kinh ngạc khi thấy tôi ở trong phòng cô ấy với quyển sổ của cô ấy trong tay.

“Tôi đang cần ít giấy,” tôi nói, cố giữ giọng thật bình thường và đặt quyển sổ xuống bàn.

Cái ghế đó bước lên. “Yo, yo, xin chào bạn đồng hương!” Cậu ta nói. Tôi tự hỏi giáo sư Dick sẽ nói sao nếu tôi đã bắt bạn trai Kiara ngay trong ngày đầu tiên tôi ở đây. Trong số các luật ông ấy nói đâu có luật cấm đánh nhau. Tôi hí hóp mắt lại nhìn cậu ta và bước lên phía trước.

Kiara tìm nhanh trên bàn cô ấy, lôi ra một quyển sổ khác và dúi vào tay tôi. “Đây,” cô ấy nói với giọng đầy cảnh giác.

Tôi nhìn xuống cuốn sổ mà tôi cũng không cần cho lắm, cảm thấy bản thân như một trái ổi xiêm kẹt trong cái âu chứa đầy quả hạch... nơi mà tôi không thuộc về và chắc chắn là đó cũng không phải sự kết hợp hay ho gì. Tôi nói nhỏ, “Hẹn gặp lại sau... bạn đồng hương,” và quay trở lại căn phòng vàng khè đã chính thức được phân cho tôi, chết tiệt thật.

Nhìn ra từ cửa sổ, tôi ánh ửng nó cách mặt đất bao xa để thỉnh thoảng tôi có thể trốn ra tận hưởng một chút tự do. Rồi một ngày tôi sẽ thoát khỏi đây và không bao giờ nhìn lại nơi này nữa.

“Carlos, chị có thể vào chứ?” Tôi nghe tiếng Brittany vọng vào từ bên ngoài cửa phòng.

Khi tôi mở cửa, tôi thấy mỗi bạn gái của anh trai tôi. “Nếu chị định dạy dỗ em thì hãy tự tiết kiệm sức lực của mình đi,” tôi nói với cô ấy.

“Chị không ở đây để dạy dỗ em,” cô ấy nói, và đôi mắt xanh nhạt ánh lên lòng trắc ẩn. Cô ấy nghiêng người lướt qua tôi và tiến vào bên trong. “Và mặc dù chị chắc là bạn em ở nhà có thể đánh giá cao năng lực tình dục của em, nhưng mang chuyện đó ra nói trước mặt một đứa trẻ sáu tuổi và bố mẹ nó thì không phải là ý hay cho lắm.”

Tôi giờ tay lên, chặn ngang lời cô ấy định nói tiếp. “Trước khi chị tiếp tục thì em phải nói thật là nó hơi giống dạy dỗ rồi đấy.” Cô ấy bật cười. “Em nói đúng. Chị xin lỗi. Thực ra là chị đến đây để đưa em cái di động. Chị biết em và Alex như nước với lửa, nên chị muốn nói là nếu lúc nào em muốn nói chuyện với ai đó ít ngang ngạnh hơn một chút thì có thể gọi chị. Chị đã lưu cả số của anh trai em và chị vào danh bạ rồi.”

Rồi cô ấy đặt chiếc di động lên bàn.

Ôi không. Tôi có cảm giác cô ấy đang cố giấu tôi như một người chị gái mà tôi chưa từng có, nhưng điều đó sẽ không xảy ra đâu. Tôi không muốn được giấu, nên tôi quyết định tỏ ra thật khôn ngoan. Những lời nói cứ tuôn ra thật tự nhiên, như thể tôi không hề cố tỏ ra như thế vậy. “Chị đang tán tỉnh em à? Em cứ tưởng chị đang hẹn hò với anh trai em chứ. Thật ra thì Brittany à, em không hẹn hò với mấy ả da trắng, đặc biệt những ả tóc vàng hoe và da trắng như hồ nước. Chị có bao giờ nghĩ đến việc nhuộm da chưa?”

Okay, mấy lời đó có chút hơi quá. Brittany không đến nỗi như thế nhưng si nhục cô ấy có thể làm cô ấy tránh xa tôi. Tôi đã làm thế với mẹ tôi, Louis, Alex, và chưa bao giờ thất bại.

Tôi kéo rộng cái ngăn bàn ra và vớt cái di động vào đó.

“Em sẽ cần nó một ngày nào đấy,” cô ấy nói. “Chị không nghi ngờ gì là rồi em sẽ gọi cho chị.”

Tôi cười nhạt. “Chị chẳng có cơ sở gì để khẳng định em là ai hay em sẽ làm gì cả.”

“Muốn cá không?”

Tôi bước lên, thu hẹp khoảng cách giữa tôi với cô ấy để khiến cô ấy phải lùi lại và tự hiểu rằng tôi đang nói nghiêm túc.

“Đừng có chọc đến tôi, đồ lẳng lơ. Ở Mexico tôi ở trong băng đảng đấy.”

Nhưng cô ấy không hề lùi lại. Thay vào đó, cô ấy nói, “Bạn trai chị cũng từng là một gã trong băng đảng, Carlos. Và chị chẳng sợ ai trong hai người cả.”

“Đã ai bảo rằng chị là một mình chứng hoàn hảo cho thuyết những cô nàng tóc vàng hoe ngu ngốc chưa?”

Thay vì sợ hãi hay giận dữ, cô ấy lại bước về phía trước và hôn má tôi. “Chị tha thứ cho em,” cô ấy nói, rồi quay lưng lại bước ra khỏi phòng, bỏ tôi đứng đó một mình.

“Em đâu có hỏi xin sự tha thứ, hay cần nó,” Tôi nói vọng theo, nhưng cô ấy đã đi mất rồi.

Bạn đang đọc truyện *Quy Luật Hấp Dẫn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Kiara

“Tớ không nghĩ là cậu ta lại cần giấy thật,” Tuck nói khi ngồi dạng chân trên cái ghế cạnh bàn. “Cậu ta đang rình mò. Tin tớ đi, từ lúc mới nhìn thấy tớ đã biết đó là rình mò rồi.” Tôi thời dãi và ngồi lên giường. “Cậu đang thả câu cậu ấy với cái kiểu ‘Yo, yo, bạn đồng hương’ đấy à?”

Thỉnh thoảng Tuck nói để tự tiêu khiển cho bản thân cậu ấy, chứ tôi không nghĩ là Carlos sẽ trân trọng cái khiếu hài hước của Tuck.

“Xin lỗi, tớ không thể kiểm chế được. Cậu ta nghĩ mình khó nhằn lắm nên tớ muốn kiểm chế cậu ta lại.” Tuck hếch mặt lên. “Tớ có ý này. Chúng ta rình lại cậu ta đi.”

Tôi lắc đầu. “Không đời nào. Với lại cậu ấy cũng đang ở trong phòng nữa.”

“Cũng có thể cậu ta đã xuống nhà với gia đình cậu rồi. Chúng ta không thể biết được nếu không kiểm tra.”

“Đó là một ý kiến tồi.”

“Ôi thôi nào,” cậu ấy van vì như em trai tôi mỗi khi tôi không chiều theo ý nó. “Chỉ là vui đùa một chút thôi mà. Tớ đang rất chán và tớ sắp phải về rồi.”

Trước khi tôi kịp tiêu hóa những gì Tuck nói, cậu ấy đã linh mất. Tôi nghe tiếng cọt két mỗi khi cậu ấy bước lên một bước về phía phòng của Carlos. Ôi không. Điều này không tốt rồi. Không một chút nào luôn. Tôi túm lấy tay Tuck vào cổ kéo cậu ấy lại nhưng không thể nào lung lạc được cậu ấy. Tôi nên biết trước điều này, khi Tuck đã quyết thì không gì có thể ngăn cậu ấy lại. Về điểm này thì cậu ấy khá giống bố tôi. Cửa phòng Carlos đang hé mở. Tuck ngo vào bên trong. “Tớ không thấy cậu ta đâu cả,” Tuck nói.

“Đó là vì tớ vừa ra ngoài đi vệ sinh,” Carlos nói từ sau lưng tôi. Ôi. Không. Chúng tôi. Bị tóm rồi.

Tôi hít một ngụm không khí và véo Tuck một cái. Cái trò này thực sự không phải ý tưởng sáng sủa gì. Tôi tự hỏi liệu Carlos có trả đũa lại bằng cái trò bánh quy không.

“Chúng tớ chỉ, ờ, đang tự hỏi không biết cuốn sổ của Kiara giúp ích gì cho cậu không,” Tuck bịa ngay ra một cái cớ mà không chút ngại ngùng vì bị tóm.

“Hay cậu có cần ít giấy rồi không? Vì bọn tớ có thể đưa luôn nếu cậu cần.”

“Uh huh,” Carlos nói.

Tuck chìa tay ra. “Nhân tiện thì tớ nghĩ chúng ta vẫn chưa có màn giới thiệu chính thức. Tớ là Tuck, như cậu biết thì nó cùng vần với luck.”

“Và fuck nữa,” Carlos thêm vào.

“À, thì ừ.” Tuck nói một cách lúng túng. Cậu ấy lại chỉ tay về phía Carlos và nở một nụ cười hết cỡ. “Cậu đối đáp nhanh thật đấy bạn thân à.”

Carlos gạt ngón tay của Tuck đi. “Tớ không phải bạn thân cậu, đồ dở người.”

Đúng lúc đó điện thoại của Tuck vang lên. Cậu ấy lôi điện thoại ra và nói, “Con nghe đây,” sau đó quay sang nói với tôi, “Chắc, tớ phải về đây. Bố dưỡng tớ, Rick lại mang tớ với mẹ đến một lớp học bện thùng gỗ ngắn nào đấy. Hẹn cậu ngày mai ở trường nhé Kiara.” Rồi cậu quay sang Carlos. “Cả cậu nữa, bạn thân.”

Tuck biến mất khỏi tầm nhìn của chúng tôi ngay lập tức, bỏ lại tôi đứng một mình với Carlos ở hành lang. Cậu ấy bước lên đứng trước mặt tôi. Khi Carlos tập trung nhìn tôi, nó rất kiểu khủng bố cho dù cậu ấy có cố tình làm như thế hay không. Cậu ấy như một con báo đen đã sẵn sàng vồ mồi, hoặc một con ma cà rồng đã chuẩn bị sẵn để hút cạn khô máu của bất kì ai đứng đây.

“Nhân tiện thì tớ thật ra không cần giấy, và cậu Tuck của cậu đã nói đúng, tớ đã rình mò.” Cậu ấy trở về phòng, nhưng đột nhiên lại quay mặt lại với tôi trước khi đóng cửa. “Những bức tường này rất mỏng, hãy nhớ lấy điều đó nếu lần sau cậu và bạn trai định nói chuyện về tớ,” cậu ấy nói, rồi đóng sầm cánh cửa trước mặt tôi.

Bạn đang đọc truyện *Quy Luật Hấp Dẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Carlos

Tối hôm đó, tôi được gọi vào phòng làm việc tại nhà của ông giáo sư. Tôi đang mong chờ con giận dữ của ông, thực sự đấy. Nếu ông ấy hoặc quan tòa ở tòa án nghĩ rằng mang tôi tới đây có thể cải tạo hay thay đổi tôi, thì đoán thử xem kết quả sẽ thế nào. Nó gần như là bản năng thuần túy trong tôi đã thôi thúc tôi nổi loạn mỗi khi có người cố kiểm soát đời tôi và bắt tôi theo luật của họ. Giáo sư Westford đan những ngón tay của ông vào nhau và dựa lưng ngã ra sau trên cái ghế đối diện với cái băng ghế nhỏ tôi đang ngồi. “Cháu muốn gì nào, Carlos?” ông hỏi.

Hả? Tôi bị gọi đến đây mà, nên tôi không ngờ ông lại hỏi như vậy. Tôi muốn quay lại Mexico và tiếp tục sống cuộc sống của tôi theo kiểu của tôi. Hoặc có thể quay về Chicago, nơi bạn bè và những anh chị em họ lớn lên cùng tôi đang ở đó... Nhưng tôi chắc chắn rằng mình không thể bảo ông là mình muốn mang bố trở lại từ cõi chết.

Ông thờ dài khi tôi không nói lời nào. “Chú biết cháu là một đứa cứng đầu,” ông nói. “Alex cũng đã bảo là cháu bị vướng vào mấy vụ lộn xộn ở Mexico.”

“Thì sao ạ?”

“Thì chú chỉ muốn nói là cháu có thể tạo dựng một cuộc sống mới ở đây, Carlos. Khi bắt đầu cháu đã đi nhầm đường, nhưng cháu hoàn toàn có thể quay đầu lại và bắt đầu một con đường mới. Alex và mẹ cháu cũng chỉ muốn những điều tốt đẹp nhất cho cháu.”

“Nghe này chú Dick. Alex không hề hiểu cháu.”

“Anh trai cháu hiểu cháu hơn là cháu nghĩ, và hai cháu giống nhau hơn những gì cháu vẫn tưởng đấy.”

“Chú chỉ vừa mới gặp cháu và chú cũng chẳng hiểu gì về cháu cả. Và chân thành mà nói thì cháu cũng chẳng cảm thấy kính trọng chú lắm khi chú cho một thằng bị bắt vì thuốc cấm vào trong nhà. Thế quái nào mà chú lại không thấy e ngại khi cháu ở đây cơ chứ?”

“Cháu không phải đứa trẻ đầu tiên mà chú giúp đỡ, và sẽ không phải đứa cuối cùng,” ông quả quyết. “Và cháu nên biết rằng trước khi lấy được học vị giáo sư ngành tâm lý chú đã ở trong quân đội, nên chú thấy những cái chết, súng ống và những kẻ xấu xa nhiều hơn hết thấy những gì cháu đã từng chứng kiến trong cuộc đời cháu. Có thể chú đã già, nhưng những lúc cần thì chú cũng cứng đầu không kém cháu đâu nên. Vì thế chú nghĩ chúng ta có thể hòa hợp được. Giờ thì hãy quay lại việc vì sao chú lại gọi cháu đến đây. Điều cháu muốn là gì?”

Có lẽ tôi nên nói gì đó để có thể ngăn sự phiền phức của ông lại. “Quay trở lại Chicago.”

Giáo sư Westford dựa lưng trở lại ghế. “Được thôi.”

“Được thôi là sao ạ?”

Ông ấy giờ hai tay lên. “Thì ý chú là được thôi. Cháu sẽ phải tuân theo mọi luật lệ chú đề ra cho đến kì nghỉ đông, và sau đó chú sẽ đưa cháu trở lại Chicago. Chú hứa đấy.”

“Cháu không tin vào những lời hứa.”

“Chà, nhưng chú thì tin, và chú không bao giờ không giữ lời cả. Giờ thì nói chuyện nghiêm túc đủ rồi đấy. Hãy thư giãn như ở nhà đi và cháu có thể xem ti vi nếu muốn.”

Thay vì xem ti vi như ông bảo, tôi quay lại cái địa ngục chằm bi vàng ngay lập tức. Khi đi qua phòng của Brandon, tôi thấy thằng bé đang ngồi trên sàn nhà, mặc đồ ngủ với đủ thứ bóng chày loại nhỏ, găng bắt bóng và gậy đập bóng rơi vãi xung quanh. Thằng nhóc đang chơi với chú lính băng nhựa, nó trông thật ngây thơ và hạnh phúc. Cuộc sống thật dễ dàng với nó, bởi nó còn chưa phải tiếp xúc với thế giới thực.

Cái thế giới thực khôn nạn.

Ngay khi nhìn thấy tôi, nó mỉm cười. “Này, anh Carlos, anh có muốn chơi trò lính không?”

“Không phải tối nay.”

“Thế còn mai được phải không?” Nó hỏi với giọng đầy hi vọng.

“Anh không biết.”

“Nghĩa là sao ạ?”

“Nghĩa là hãy hỏi anh vào ngày mai và có thể anh sẽ có câu trả lời khác.”

Suy nghĩ lại thì tôi nói thêm. “Rủ chị em chơi cùng đi.”

“Chị ấy vừa chơi rồi. Bây giờ đến lượt anh.”

Lượt tôi ư? Thằng nhóc này bị hoang tưởng nặng rồi nên mới nghĩ rằng tôi muốn một lượt chơi với nó. “Anh bảo này. Sau giờ học ngày mai anh sẽ chơi bóng đá với nhóc, và nếu em có thể ghi được một bàn vào lưới của anh thì anh sẽ chơi trò lính với em.”

Thằng bé trông hơi bối rối. “Em tưởng anh không biết chơi bóng đá.”

“Anh đã nói dối đấy.”

“Nhưng nói dối là sai.”

“À ừ, nhưng khi em trưởng thành em sẽ làm thế thường xuyên đấy.”

Nó lắc đầu. “Em sẽ không làm thế.”

Tôi cười thầm. “Hãy gọi anh khi em đã mười sáu. Anh đảm bảo khi đó em sẽ nghĩ khác.” Tôi nói rồi định quay về phòng mình thì thấy Kiara đang đứng ở hành lang. Túm tóc đuôi ngựa của cô ấy đang bị lỏng ra, và các sợi tóc đang thi nhau thoát ra khỏi dây buộc. Tôi chưa bao giờ gặp cô gái nào ít quan tâm về bề ngoài như cô ấy.

“Cậu đi đâu đấy?” Tôi hỏi.

Cô ấy hắng giọng, nghe như đang đánh trống lảng. “Đi bộ,” cô ấy nói.

“Đi đâu cơ?”

“Tập thể dục. Cậu... có thể đi cùng tớ.”

“Không.” Tôi luôn quan niệm rằng mấy người đi tập thể dục là mấy người da trắng cứng nhắc, bởi cả ngày họ chỉ ngồi ị ra đó. Cô ấy bắt đầu bước đi thì tôi gọi cô ấy lại.

“Kiara, đợi đã.” Cô ấy quay lại. “Bảo Tuck tránh xa tớ ra. Và còn cái thời khóa biểu tám của cậu nữa...”

Tôi sẽ để cô ấy biết điều này, biết ai mới là người quyết định ở đây. Bỏ cô ấy có thể ra lệnh bắt tôi làm theo những luật lệ mà tôi không hề có ý định làm theo, nhưng không một ai, đặc biệt là không một đứa con gái nào có thể ra lệnh cho tôi khi nào thì được tám. Tôi vất tay ngang trước ngực và nói luôn vào vấn đề. “Tớ sẽ không theo cái thời khóa biểu của cậu.”

“Còn tớ thì theo... theo, nên cậu hãy quen dần... dần đi,” cô ấy nói rồi quay lưng lại và đi thẳng xuống cầu thang.

Tôi ở yên trong căn phòng cho đến lúc trời sáng, khi giọng của ông giáo sư vang lên từ ngoài cửa.

“Carlos, mau dậy đi. Nửa tiếng nữa chúng ta sẽ xuất phát.”

Khi nghe thấy tiếng ông bước đi, tôi bò khỏi giường và chui vào nhà vệ sinh. Khi mở cửa tôi thấy Brandon đang đánh răng, nhưng kem đánh răng nhoe nhoét ra bồn rửa và mặt thẳng nhóc, nó trông như một thẳng nhóc không được bình thường vậy.

“Nhanh lên, cachorro. Anh cần vào bây giờ.”

“Em không hiểu cha-cha-cho-ro-ro nghĩa là gì.”

(Cachorro: tiếng Tây Ban Nha, chỉ những người rất ngây thơ chưa rành sự đời.)

Chắc chắn là thằng nhóc không biết tiếng Tây Ban Nha rồi. “Tốt thôi,” tôi nói, “Em cũng không cần hiểu đâu.”

Cuối cùng thì Brandon cũng xong trong lúc tôi quay trở lại hành lang. Tôi nghe thấy tiếng cánh cửa phòng Kiara mở ra. Cô ấy bước ra khỏi phòng trong trang phục chỉnh tề. Chắc, thật ra thì cũng không hẳn là chỉnh tề cho lắm. Cô ấy vẫn buộc kiểu tóc đuôi ngựa như thể đó là dấu hiệu đặc trưng của cô ấy,

và mặc cái áo phông màu vàng có dòng chữ “ADVENTURELAND” với quần soóc rộng màu nâu và đôi boots leo núi.

Vừa nhìn thấy tôi cô ấy mở to đôi mắt và đỏ mặt. Rồi cô nàng nhìn sang chỗ khác.

“Ha, ha, ha!” Brandon cười lớn, chỉ vào cái quần đùi của tôi. Tôi nhìn xuống để chắc chắn là không có thứ gì riêng tư lộ ra. “Kiara nhìn thấy quần lót của anh rồi! Kiara nhìn thấy quần lót của anh rồi!” Nó hát.

Cô ấy bước xuống cầu thang và biến mất khỏi tầm mắt tôi ngay lập tức.

Tôi hí hóp nhìn Brandon. “Đã có ai bảo rằng thỉnh thoảng em đúng là một cục *út nhỏ bé phiền phức chưa?”

Brandon vội lấy tay che miệng và hít lấy một hơi dài. “Anh vừa nói vậy.”

Tôi lên lút đảo tròn mắt. Chắc là từ giờ tôi phải nói tiếng Tây Ban Nha để thằng nhóc này không biết tôi đang nói gì quá. À, hoặc là đánh lừa nó. “Anh đâu có nói vậy, anh chỉ nói là em là một cục *út nhỏ bé phiền phức mà.”

“Không. Rõ ràng anh đã nói *út.”

Tôi lấy tay bịt miệng và thở gấp. Tôi chỉ tay vào nó và run run ngón tay như một thằng nhóc hai tuổi và nói. “Em vừa nói vậy.”

“Nhưng anh nói trước mà Carlos,” nó cãi. “Em chỉ nhắc lại những gì anh vừa nói thôi.”

“Anh nói *út, còn em thì nói cái từ cùng vần với nó. Anh sẽ mách bố em.” Tôi nói dối. Tất nhiên là tôi sẽ không làm thế thật, nhưng vấn đề là thằng nhóc đâu biết điều này.

“Đừng mà, em xin đấy.”

“Được thôi. Anh sẽ tha cho em, nhưng chỉ lần này thôi. Thấy chưa, bây giờ chúng ta cùng hội cùng thuyền nhé.”

Nó nhú mày lại. “Em chẳng hiểu anh nói gì cả.”

“Nghĩa là từ giờ chúng ta sẽ không mách leo nhau.”

“Nhưng nếu anh làm chuyện xấu thì sao?”

“Thì em nhớ giữ kín miệng vào.”

“Thế nếu em làm chuyện xấu?”

“Thì tất nhiên anh cũng sẽ không nói ra rồi.”

Thằng nhóc có vẻ như đang lưỡng lự. “Vậy nếu anh thấy em ăn hết chỗ bánh quy trong tủ thì sao?”

“Anh sẽ không hé nửa lời.”

“Và nếu như em không đánh răng?”

“Thì chắc là em sẽ đến trường với hơi thở hôi thối và mấy lỗ sâu răng, đó là tất cả những gì anh quan tâm.”

Brandon mỉm cười và chìa tay ra. “Thỏa thuận anh đưa ra đã được chấp nhận, chàng trai.”

Chàng trai ư? Khi nhìn theo bóng Brandon quay về phòng nó, tôi tự hỏi liệu rằng tôi vừa lừa nó hay là nó vừa lừa tôi đây.

Bạn đang đọc truyện *Quy Luật Hấp Dẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Kiara

Thế là việc Carlos mặc gì khi đi ngủ đã không còn là bí mật nữa. Cậu ấy mặc một chiếc quần đùi nên tôi phải quay đi lúc đứng ở hành lang ngay sau khi nhận ra bản thân đang nhìn chằm chằm vào nó. Hình xăm trên người cậu ấy còn nhiều hơn ở trên bắp tay và cẳng tay. Có một hình nhỏ trên ngực cậu ấy, trông như hình dạng một con rắn, và khi tầm mắt tôi dịch chuyển xuống, tôi bất chợt thấy lướt qua một dòng chữ đỏ đen lộ ra bên ngoài quần đùi của

cậu ấy. Tôi rất muốn biết chúng có nghĩa là gì và tại sao cậu ấy lại xăm chúng, nhưng rốt cục thì tôi sẽ chẳng bao giờ mở lời hỏi.

Mẹ tôi đã đi từ một tiếng trước để ra mở cửa hàng nên hôm nay đến lượt tôi làm bữa sáng cho mọi người. Bố tôi đang ngấu nghiêng chỗ trứng và thịt hun khói tôi cho đặt vào đĩa ông. Tôi biết là ông đang đợi anh Alex sẽ đến trong vài phút nữa, và rõ ràng là cả hai đã thảo luận xong về cuộc nói chuyện dành cho Carlos sáng nay.

Chắc chắn là tôi không muốn ở đây để nghe ngóng cuộc trò chuyện này, và bên cạnh đó tôi cũng thấy khá là tội lỗi vì thử thách mà cậu ấy bị đưa ra tôi qua. Điều cậu ấy không muốn nhất bây giờ là lại có thêm một người nữa đối đầu với cậu ấy.

“Bố,” tôi nói và ngồi xuống chỗ bàn ăn sáng cạnh ông.

“Bố định nói chuyện gì với cậu ấy thế?”

“Bố chỉ định nói sự thật là sau khi tòa án chấp nhận quyền giám hộ tạm thời của bố thì họ sẽ để cậu ấy được gia nhập chương trình HÒA NHẬP thay vì phải ngồi tù.”

“Cậu ấy sẽ không đồng ý đâu.”

“Nó không còn lựa chọn nào khác.” Bố vỗ nhẹ lên tay tôi. “Đừng lo, sẽ ổn cả thôi.”

“Sao bố biết?” Tôi hỏi.

“Bởi vì từ sâu bên trong bố biết cậu ấy muốn làm lại cuộc đời mình, và các thẩm phán cũng muốn những đứa trẻ đều được đến trường. Mà thực ra thì bố cũng không chắc là Carlos biết được bản thân nó cũng khao khát được thành công đến đâu nữa.

“Cậu ấy là một kẻ ngốc.”

“Ngốc nghếch đôi khi là cách để che giấu điều gì đó ở sâu hơn trong chính cậu ấy. Bố đã biết cậu ấy sẽ là một thách thức mà.” Ông chột ngắc đầu lên và ném về phía tôi một cái nhìn thâm thúy. “Con có chắc là con vẫn ổn với việc cậu ấy ở lại đây chứ?”

Tôi tự đặt bản thân vào tình huống của cậu ấy và tự hỏi liệu có ai dang tay giúp đỡ mình không. Chẳng phải chúng ta tồn tại để giúp đỡ lẫn nhau, để trái đất này trở thành một nơi tốt đẹp hơn ư? Đây không phải một câu hỏi về tín ngưỡng, nó chỉ là về khía cạnh nhân đạo. Nếu Carlos không ở đây thì ai biết rồi cậu ấy sẽ đi về đâu chứ. “Con hoàn toàn ổn về việc này,” tôi nói. “Thật đấy ạ.” Bố tôi, với kinh nghiệm về tâm lý học và sự kiên nhẫn không giới hạn, sẽ giúp đỡ Carlos. Và mẹ tôi thì... ờ thì nếu có thể bỏ qua một số thói quen kì quặc của bà, thì bà cũng là một người rất tuyệt.

“Brandon, Carlos đâu rồi?” Bố tôi hỏi khi em trai tôi đang xuống cầu thang.

“Con không biết. Con nghĩ anh ấy đang tắm.”

“Được rồi, xuống ăn sáng đi. Mười phút nữa xe buýt sẽ đến đây.”

Khi tiếng nước ở trên tầng ngừng, cho thấy Carlos đã tắm xong, bố tôi nhắc. “Bran, đi lấy cặp của con đi, xe buýt sắp tới rồi.”

Khi bố tôi giục Brandon ra khỏi nhà để bắt xe buýt, tôi làm hai quả trứng cho Carlos.

Tôi nghe thấy tiếng cậu ấy bước xuống trước khi thấy mặt cậu ấy. Carlos đang mặc một cái quần jeans xanh đậm rách ở đầu gối với một cái áo phông đen trông đã cũ kĩ vì bị giặt quá nhiều lần... nhưng tôi lại có thể tưởng tượng ra là nó hoàn toàn mềm mại và thoải mái.

“Đây,” tôi nói nhỏ, đặt trứng, thịt muối và một cốc nước ép quả tươi mới mát lạnh lên cho cậu ấy.

“Gracias.” (Cảm ơn). Cậu ấy ngồi xuống một cách chậm rãi, hiển nhiên là đang ngạc nhiên khi thấy tôi làm bữa sáng. Khi cậu ấy ăn, tôi cho bát đĩa vào máy rửa và mang ra những túi đồ ăn trưa mẹ đã gói sẵn cho chúng tôi. Thế rồi bố tôi quay trở lại sau một vài phút cùng với Alex.

“Chào buổi sáng em trai,” Alex nói và ngồi xuống bên cạnh Carlos. “Sẵn sàng cho phiên tòa chưa?”

“Chưa.”

Tôi với lấy chìa khóa xe và ba lô, để bọn họ lại một mình. Khi tôi lái xe tới trường, tôi tự hỏi mình có nên ở lại đó như một tấm đệm chắn không, bởi vì khi ba người đàn ông ở cùng một chỗ, và đặc biệt khi trong đó có hai kẻ cứng đầu là anh em nhà Fuentes, thì đó đúng là một tổ hợp nguy hiểm. Nhất là khi một trong số họ còn bị buộc phải tham gia vào một chương trình sau giờ học để chuộc lại lỗi lầm nữa. Tôi đảm bảo là khi họ nói với Carlos, cậu ấy sẽ nổi khùng lên cho xem.

Bố tôi rồi sẽ phát hiện ra rằng mọi việc thật là vô vọng.

Trả lời Báo cáo

thichancariga 50# Đăng lúc 6-11-2015 16:33:42 Từ di động | Chi xem của tác giả Trả lời thường +3 Gracias bạn chủ ! Kiểu như là beauty and the beast ấy nhè ??? Carlos xăm trở đây mình ý . Hô hô không biết là khi couple này gần nhau sẽ như thế nào đây ? Cho mình hỏi khi nào họ nhận ra tc của nhau ấy

nhỉ, hay là vào lúc kết là hết lun.

Bạn đang đọc truyện *Quy Luật Hấp Dẫn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Carlos

“Anh làm gì ở đây vào giờ này thế?” Tôi hỏi anh trai, rồi nhìn sang giáo sư Westford đang cầm cốc cà phê trên tay. Chắc chắn có chuyện gì đó đang diễn ra.

“Alex ở đây để chúng ta có thể cùng thảo luận về những gì sắp sửa diễn ra vào hôm nay. Chúng ta sẽ yêu cầu tòa trao quyền giám hộ cháu cho chú, và đổi lại cháu phải có thái độ hợp tác và chấp nhận tham gia vào một chương trình đặc biệt sau giờ học.”

Tôi nhìn vào đĩa thức ăn vẫn còn một nửa và buông đĩa xuống. “Cháu tưởng chúng ta chỉ phải đi tới tòa vì chuyện quyền giám hộ chứ. Giờ thì cháu cảm giác như phạm nhân đang bị bịt mắt áp giải ra pháp trường và được cho một liều thuốc cuối cùng.”

“Nó không phải là gì to tát cả,” Alex nói. “Chương trình đó được gọi là chương trình HÒA NHẬP.”

Giáo sư Westford ngồi phía bên kia bàn thêm vào. “Đó là một chương trình đặc biệt dành cho những thanh thiếu niên gặp rắc rối.”

Tôi nhìn sang Alex để được giải thích rõ hơn.

Alex hắng giọng. “Đó là một chương trình cho những đứa dính dáng đến pháp luật, Carlos. Mà sẽ ở đó mỗi ngày sau giờ học.” Anh nói. Họ đang đùa tôi à? “Em đã bảo anh rồi chỗ thuốc đó không phải của em.”

Giáo sư Westford đặt cốc xuống bàn. “Thế hãy cho chú biết nó là của ai.”

“Cháu không biết.”

“Thế thì không được rồi,” giáo sư nói.

“Đó là luật im lặng,” Alex nói.

Giáo sư Westford không hiểu. “Là sao?”

Alex ngược nhìn lên. “Cháu biết một thành viên của băng Guerreros Del Barrio,” anh ấy nói. “Luật im lặng bảo vệ tất cả các thành viên, vì thế cậu ta sẽ không hé miệng, kể cả khi biết việc đó là ai làm.”

Giáo sư Westford thời dãi. “Luật im lặng chẳng giúp gì cho em trai cháu được, nhưng chú hiểu rồi. Và điều đó khiến chúng ta không có lựa chọn nào khác ngoài yêu cầu tòa cho Carlos tham gia vào chương trình HÒA NHẬP. Đó là một chương trình rất hay Carlos. Nó dành cho những đứa trẻ bị đuổi học hoặc trẻ vị thành niên phạm tội. Với chương trình này, cháu có thể lấy được bằng trung học và xin vào đại học sau này.”

“Cháu sẽ không học đại học.”

“Thế thì cháu định làm gì sau khi tốt nghiệp trung học?” Giáo sư Westford hỏi. “Đừng nói với chú là đi bán thuốc cấm nhé, vì cuối cùng thế nào cháu cũng bị tóm thôi.”

“Chú thì biết gì chứ chú Dick? Ngồi trong một căn biệt thự ăn thứ thức ăn hữu cơ vớ vẩn và phán thì dễ lắm. Chỉ khi chú từng ở trong trường hợp của cháu thì chú mới có quyền phán xét. Còn không thì cháu sẽ không nghe một lời nào đâu.”

“Mẹ muốn chúng ta có một cuộc sống tốt đẹp hơn bà,” Alex nói. “Hãy làm thế vì bà đi.”

“Sao cũng được,” tôi nói khi bỏ cái đĩa vào bồn rửa vì tôi hoàn toàn không còn khẩu vị để ăn thêm bất cứ thứ gì. “Được thôi, chúng ta hãy đi kết thúc điều khốn nạn này đi.”

Giáo sư Westford cảm cấp táp lên và thở ra một hơi nhẹ nhõm. “Sẵn sàng chưa chàng trai?”

Tôi nhắm mắt lại và úp lòng bàn tay lên hai mắt. Tôi chỉ hi vọng là khi mở mắt ra tôi đã trở lại Chicago. “Chú đâu thực sự muốn cháu trả lời phải không?”

Nụ cười nửa miệng hiện ra trên gương mặt ông. “Ừ không hẳn. Và cháu nói đúng, chú không ở trong hoàn cảnh của cháu, nhưng cháu cũng đâu ở trong hoàn cảnh của chú mà, phải không?”

“Thôi nào giáo sư. Cháu dám cá là vấn đề to nhất mà chú phải đối mặt là không biết nên lựa chọn câu lạc bộ nhạc đồng quê nào để tham gia.”

“Còn chú thì sẽ không cả thế nếu chú là cháu đầu,” ông nói khi chúng tôi cùng bước ra khỏi nhà. “Chú không tham gia vào câu lạc bộ nhạc đồng quê nào cả.”

Khi chúng tôi bước đến chỗ cái xe của ông, hoặc chính xác hơn là cái mà tôi nghĩ là cái xe của ông, tôi lùi lại.

“Cái gì đây ạ?”

“Một chiếc xe thông minh.”

Nó trông như một con SUV được cải tạo một cách ngu ngốc và trở thành một chiếc xe thông minh. Tôi sẽ không ngạc nhiên nếu giáo sư Westford nói rằng nó là một chiếc xe đồ chơi mà bọn trẻ hay lái lòng vòng.

“Nó là chiếc xe tiết kiệm nhiên liệu. Vợ chú hay lái chiếc xe này, và vì chú cũng chỉ lái xe đi làm và về nhà nên nó đúng là một sự lựa chọn hoàn hảo. Nếu cháu muốn lái nó thì lên thử đi.”

“Chúng ta cũng có thể dùng xe của cháu,” Alex nói.

“Thôi cảm ơn anh,” tôi nói và mở cửa chiếc xe thông minh rồi chui vào băng ghế bé tí đằng sau. Thật ra thì nó không nhỏ như tôi thấy bên ngoài, nhưng ở trong này làm tôi cảm giác như đang ở trong một con tàu vũ trụ thu nhỏ. Mất khoảng một tiếng đồng hồ thì thẩm phán mới chấp nhận quyền giám hộ tạm thời của giáo sư và chấp nhận cho tôi tham gia chương trình HÒA NHẬP thay vì bị bỏ tù hay là phải đi lao động công ích. Alex đã rời đi vì anh ấy có bài kiểm tra, nên tôi đi theo người giám hộ mới để đăng ký chương trình HÒA NHẬP và sau đó đến trường.

Chương trình ấy được tổ chức trong một tòa cao ốc gạch nâu cách trường trung học vài tòa nhà. Sau một lúc đợi bên ngoài, chúng tôi được đưa vào phòng của giám đốc.

Một người đàn ông da trắng cao, to, nặng phải đến gần ba trăm pound đón chào chúng tôi. “Tôi là Ted Morrissey, giám đốc của chương trình HÒA NHẬP. Và chắc cháu là Carlos.” Ông ta lật ra một tập hồ sơ và nói, “Hãy nói cho chú vì sao cháu lại ở đây.”

“Vì yêu cầu của tòa,” Tôi nói với ông ta.

“Trong này nói rằng cháu bị bắt vào thứ sáu tuần trước vì tội tàng trữ thuốc cấm trong trường học.” Ông ấy ngẩng lên. “Đây là một tội khá nghiêm trọng.”

Ờ, bởi vì tôi bị bắt. Vấn đề còn ở chỗ, tôi là một thằng Mẽ dính dáng tới băng đảng, nên không bao giờ có chuyện ông ta sẽ tin là tôi đã bị hãm hại. Dám cá là ông ta đã nghe cậu “Cháu không làm việc đó” từ phần lớn những đứa phải vào đây. Tôi sẽ tìm ra đứa nào hãm hại tôi... và đến cuối cùng tôi sẽ trả thù. Trong nửa tiếng tiếp theo, ông chú Morrissey đọc thuộc lòng bài giảng đại khái về việc tôi phải kiểm soát được tương lai và số phận tôi thế nào. Kiểu đây là cơ hội cuối cùng của tôi, nếu tôi muốn thành công, chương trình HÒA NHẬP sẽ giúp tôi có được công cụ để vượt tới ước mơ bla bla... Khi tốt nghiệp, có vấn đề nghiệp sẽ giúp mọi học viên có được một công việc hoặc là được học cao hơn. Tôi phải cố lắm mới ngăn bản thân phát ra tiếng ngáy ngủ, và tôi tự hỏi là sao giáo sư Westford có thể ngồi đó và lắng nghe mớ nhảm nhí này của ông Morrissey với khuôn mặt nghiêm túc nhỉ?

“Và cháu nên ý thức được rằng,” ông Morrissey nói và lấy ra một quyển sổ hướng dẫn và lật giở từng trang, “Chúng ta sẽ có những lần kiểm tra thuốc cấm ngẫu nhiên đối với các học viên trong suốt năm học. Nếu chúng tôi tìm thấy bất kì loại thuốc bất hợp pháp nào trên đồ dùng hay trong người học viên vào bất cứ thời điểm nào, người giám hộ của học viên ấy sẽ được thông báo và cậu ta sẽ bị loại khỏi chương trình HÒA NHẬP và bị đuổi học, vĩnh viễn. Tuy nhiên cũng phải nói rằng phần lớn học viên ở đây bị đuổi vì lí do bạo lực.” Ông Morrissey đưa tôi và giáo sư Westford mỗi người một bản phô tô nội quy tại đây. Sau đó ông ấy đặt tay lên cái bụng bự và mỉm cười, nhưng nụ cười đó không thể lừa tôi được. Ông ta là một tên quân ngục dữ dằn. “Mọi người có câu hỏi nào không?” Ông ấy hỏi, giọng đều đều, nhưng tôi không chút nghi ngờ là giọng ông ta hoàn toàn có thể to hơn hẳn khẩu lệnh của các sĩ quan quân đội.

Giáo sư nhìn tôi rồi nói, “Tôi nghĩ là không.” “Tốt. Sau đây chúng ta xử lí nốt việc này rồi cháu có thể quay về trường.” Ông ta lại đưa một tờ giấy cho chúng tôi. “Đây là một bản cam kết, nội dung bao gồm tôi đã nói về tất cả luật lệ của chương trình để cháu hiểu và cháu đồng ý làm theo.”

Tôi thấy có ba ô chữ kí trên tờ giấy, một cho tôi, một cho bố mẹ hoặc người giám hộ, và một cho một nhân viên tại đây. Tờ giấy ghi:

“Tôi, _____, cam kết là sau khi kí tôi sẽ tuân theo những quy định trong bảng nội quy của chương trình HÒA NHẬP. Tôi hiểu tất cả các quy định mà người quản lí đã giải thích. Tôi cũng biết rằng nếu tôi vi phạm vì bất cứ lí do nào thì tôi sẽ phải chịu các hình thức kỉ luật bao gồm cấm túc tại nhà, đi đến các buổi tư vấn, và/hoặc bị trục xuất khỏi chương trình HÒA NHẬP.”

Thực chất ý của nó là:

“Tôi, _____, trao sự tự do của mình cho quản lý của HÒA NHẬP. Khi kí giấy cam kết này, tôi xác nhận cuộc đời tôi sẽ bị người khác dắt mũi và tôi sẽ tồn tại một cách khổ sở tại Colorado.”

Tôi không nghĩ quá nhiều về nó khi tôi kí tên mình lên đó và đưa cho giáo sư Westford kí. Tôi đơn giản chỉ muốn kết thúc để đi về. Chẳng ích gì khi có tranh cãi cả. Sau khi tờ giấy được kí và nhét vào cuộc đời tôi, hai chúng tôi rời khỏi và tôi được yêu cầu phải có mặt ở đây trước ba giờ từ thứ hai đến thứ sáu, sai lệch được coi là phạm luật. Tôi phát hiện ra rằng tôi có quá nhiều điều luật chồng chất lên nhau, và chỉ là vấn đề thời gian trước khi tôi phá vỡ đồng luật đó.

Chương 20: Kiara

Tôi không thấy bóng dáng Carlos đâu khi giờ học đã bắt đầu. Mọi người trong trường học đang bàn tán về vụ bắt thuốc cấm hôm thứ sáu, và đều tự hỏi chuyện gì sẽ xảy ra với học sinh mới chuyển đến của trường. Tôi nghe thấy có người ở đại sảnh nói rằng Carlos đã bị giam trong suốt mấy ngày cuối tuần, còn người khác lại bảo rằng cậu ấy đã bị trục xuất vì nhập cư bất hợp pháp. Tôi không nói gì về việc cậu ấy đến ở với gia đình tôi, tuy vậy tôi vẫn bảo mọi người dừng ngay việc tung tin đồn thất thiệt đó lại. Ở bữa trưa, tôi và Tuck ngồi cùng nhau ở cái bàn quen thuộc.

“Tớ không thể làm mẫu nam cho cậu vào thứ sáu được,” cậu ấy nói với tôi.

“Tại sao không?”

“Mẹ tớ muốn tớ phụ giúp nhóm thám hiểm mà bà hướng dẫn vào cuối tuần này. Họ không có đủ người hướng dẫn.”

“Các bà ở trung tâm Highlands sẽ thất vọng lắm đấy,” tôi nói với cậu ấy. Khi tôi nói với họ là tuần này sẽ có hai mẫu là người thật ở lớp học vẽ, họ đã rất hào hứng, thậm chí kể cả sau khi tôi bảo rằng người mẫu chỉ là tôi và cậu bạn Tuck, và chúng tôi sẽ không khóa thân.

“Cậu tìm người khác đi.”

“Tìm ai bây giờ?”

“Nghĩ ra rồi!” Cậu ấy nói. “Bảo Carlos đi cùng ấy.”

Tôi lắc đầu. “Không đời nào. Cậu ấy đã điên lắm về việc bị bắt hôm thứ sáu rồi, tớ không nghĩ cậu ấy sẽ có tâm trạng giúp đỡ mọi người đâu. Hơn nữa mỗi lần cậu ấy gây sự tớ lại cảm giác như mình sắp bị nói lắp đến nơi.”

Tuck cười hóm hờ. “Nếu không nói nên lời thì cậu cứ giữ ngón giữa với cậu ta đi, mấy đứa như Carlos sẽ biết phải làm gì tiếp.”

Tuck vừa dứt lời thì Carlos đã bước vào căng tin và mọi con mắt đổ dồn vào cậu ấy. Nếu tôi là Carlos thì tôi sẽ không bước chân vào căng tin trong ít nhất một tháng. Nhưng tôi không phải cậu ấy. Tưởng tượng được không khi cậu ấy chẳng hề để ý đến những ánh mắt nhìn chằm chằm vào mình và những lời thì thầm đồn thổi về câu chuyện của chính cậu ấy. Cậu ấy đi thẳng ra chỗ bàn hay ngồi mà không nói một lời nào. Tôi thật hâm mộ sự tự tin ấy.

Không đứa con trai nào tỏ ra là biết Carlos cho đến khi Ram đi qua và rủ Carlos ngồi cạnh. Sau đó, có vẻ như màn kịch bất thường kết thúc. Ram cũng là một anh chàng nổi tiếng ở trường, và nếu cậu ấy công nhận Carlos thì vụ bị bắt đột ngột sẽ không khiến Carlos bị cô lập.

Sau giờ ăn trưa khi Carlos đứng ở chỗ tủ đựng đồ, tôi vỗ vào vai cậu ấy.

“Cảm ơn vì đã đòi lại mã tủ đồ cho tớ.”

“Tớ không làm thế vì tốt bụng,” cậu ấy nói. “Tớ làm thế chỉ để không bị tóm cổ và tống ra khỏi trường thôi.”

Khi Carlos bắt đầu học ở đây một tuần trước, cậu ấy chẳng buồn quan tâm liệu mình có đi học hay bị đuổi học không. Giờ đây khi việc bị đuổi đã trở thành nguy cơ thực sự, cậu ấy lại có gắng để bám trụ tại đây. Tôi tự hỏi liệu có khi nào việc có thể bị đuổi lại càng khiến cậu ấy muốn ở đây hơn không.

Chương 21

Ông Kinney, nhân viên xã hội được chỉ định cho tôi, chào đón tôi ở bên ngoài hành lang của HÒA NHẬP sau khi tôi đi vào. Bên trong văn phòng, ông đưa một miếng giấy màu vàng ra trước mặt tôi. Tên tôi được ghi ở đầu mảnh giấy và có bốn chỗ trống ở bên dưới.

“Cái gì đây ạ?” Tôi hỏi. Tôi đã hoàn toàn tuân theo rồi, họ còn muốn khi gì nữa đây?

“Một tờ giấy ghi mục tiêu.”

“Một cái gì cơ à?”

“Giấy ghi mục tiêu.” Ông Kinney đưa tôi một cây bút chì. “Ta muốn cháu viết ra bốn mục tiêu của cháu. Cháu không cần phải làm luôn vào lúc này, để tôi về suy nghĩ cũng được, và nộp nó lại vào ngày mai.”

Tôi đưa tờ giấy lại cho ông ta. “Cháu không có mục tiêu nào cả.”

“Mọi người đều có những mục tiêu riêng,” ông ấy bảo tôi. “Còn nếu cháu không có, thì bây giờ cháu nên có đấy. Những mục tiêu rõ ràng sẽ chỉ hướng và cho cháu mục đích để hành động.”

“Chắc, kể cả nếu có thì cháu cũng không định chia sẻ cho chú biết đâu.”

“Thái độ đó sẽ chẳng đưa cháu đến đâu cả,” ông ấy nói.

“Tốt thôi, vì chẳng nào cháu cũng đâu định đi đâu.”

“Tại sao không?”

“Cháu chỉ cần biết đến hiện tại thôi, thưa ngài.”

“Biết đến hiện tại liệu có bao gồm việc bị tống vào tù hay bị bắt vì thuốc cấm không?”

Tôi lắc đầu. “Không ạ.”

“Nghe này Carlos. Mọi học viên tại chương trình HÒA NHẬP đều dính phải rắc rối,” ông Kinney nói.

“Rắc rối vì gì cơ?”

“Những hành vi tự hủy hoại bản thân.”

“Thế điều gì khiến chú nghĩ rằng chú có thể thay đổi cháu?”

Ông Kinney ném cho tôi một cái nhìn cực kì nghiêm túc. “Mục tiêu của chúng tôi không phải là thay đổi cháu, Carlos. Chúng tôi sẽ cung cấp cho cháu những công cụ để cháu sử dụng được hết tiềm năng của mình, nhưng phần còn lại vẫn phụ thuộc vào cháu. Chín mươi phần trăm học viên ở đây đã tốt nghiệp mà không dính vào hành vi bạo lực nào. Chúng tôi rất tự hào về điều đó.”

“Họ chỉ tốt nghiệp vì bị buộc làm điều đó.”

“Không. Tin hay không tùy cháu, nhưng một trong những bản năng của con người là khao khát thành công. Có một số đứa trẻ ở đây cũng giống cháu. Chúng bị dính dáng đến băng đảng, thuốc cấm và chúng cần một môi trường lành mạnh sau giờ học để sinh hoạt. Và đôi lúc, chỉ đôi lúc thôi, chúng như thể là bởi vì không có đủ công cụ để đối phó với sự khủng hoảng tuổi vị thành niên. Chúng tôi cho chúng một nơi mà tất cả có thể thành công và sử dụng được hết tiềm năng của mình.”

Không nghi ngờ gì nữa, Alex chắc chắn rất hào hứng khi tôi ở đây. Anh ấy luôn muốn tôi làm theo đúng trình tự, tốt nghiệp trung học, lên đại học, có một công việc được mọi người kính trọng, kết hôn, và rồi có con. Nhưng tôi không phải là anh ấy. Tôi chỉ ước là mọi người dừng ngay việc đối xử với tôi như thể mục tiêu của tôi là noi theo Alex vậy.

Ông Kinney dẫn tôi vào một căn phòng có sáu người chẳng ăn nhập gì với nhau đang ngồi thành một vòng tròn. Một người phụ nữ mặc áo phông dài với hoa hoét sắc sỡ làm tôi nhớ tới bà Westford. Bà đang ngồi với sáu người này với quyền sở đặt trên vạt áo.

“Đây là một kiểu nhóm trị liệu tâm lí à?” tôi lặng lẽ hỏi ông Kinney.

“Cô Berger, đây là Carlos,” ông Kinney nói. “Cậu ấy vừa đăng kí chương trình vào sáng nay.”

Bà Berfer mỉm cười y như ông Morrissey sáng nay. “Ngồi xuống đi Carlos,” bà ấy nói. “Trong suốt buổi trị liệu em có thể nói về bất cứ thứ gì em đang nghĩ. Ngồi xuống đi nào.”

Ồi lạy chúa! Nhóm trị liệu! Tôi không tin được!

Tôi sắp ới mưa thật đấy.

Khi ông Kinney rời đi, bà Berger yêu cầu mọi người giới thiệu bản thân với tôi. Ồ, cứ như thể tôi quan tâm xem tên họ là gì ấy.

“Tớ là Justin,” thằng nhóc bên phải nói.

Justin có phần tóc mái dài trước mặt được nhuộm màu xanh lá. Nó thực sự rất dài, nên trông cậu ta như có một tấm rèm trước mắt vậy.

“Hey, man,” Tôi nói. “Tại sao cậu lại phải vào đây? Vì thuốc cấm, ăn trộm, ăn cắp vặt hay là giết người?” Tôi nói kiểu như các tội có thể chọn lựa như

món ăn ở nhà hàng vậy.

Bà Berger giờ một bàn tay lên. “Carlos, nội quy không cho phép hỏi những câu đó.”

Oops, chắc tôi vừa mơ mộng giữa ban ngày trong suốt buổi rồi. “Tại sao không ạ?” Tôi hỏi. “Chỉ là nói ra những sự thật thôi mà.”

“Trộm cắp ô tô,” Justin thốt ra trong sự ngỡ ngàng của chúng tôi. Tôi nghĩ thậm chí chính cậu ấy cũng ngạc nhiên khi bản thân chịu tiết lộ bí mật nhỏ này.

Sau khi mọi người tự giới thiệu bản thân, tôi đi đến kết luận là tôi đã bị nhét vào một cái nhóm dở hơi. Bên trái tôi là một á da trắng tên Zana, trông nó như kiểu mà sẽ được giao vai nếu người ta muốn làm một chương trình thực tế gọi là Những con điểm ở Colorado. Tiếp đó là Quinn - tôi không thể biết rõ liệu đó là con hay thằng. Có hai đứa Mỹ Latinh nữa – một gã tên Keno và một con bé người Mexico tên Carmela trông rất hot với đôi mắt nâu sô cô la và làn da nâu mật ong. Cô ấy làm tôi nhớ đến bạn gái cũ của tôi, Destiny, à ngoại trừ việc là trong đôi mắt của Carmela luôn lóe lên tia sáng của một kẻ gây rắc rối, còn Destiny thì không. Bà Berger đặt bút xuống và nói với tôi, “Trước khi em vào, Justin đã chia sẻ rằng cậu ấy thỉnh thoảng thường đâm vào tường để cảm nhận được sự đau đớn mỗi khi cảm thấy bất lực, cho nên giờ chúng ta sẽ nói về việc giải tỏa cảm giác bất lực bằng những cách bớt hủy hoại bản thân hơn.”

Thật là một sự mỉa mai nho nhỏ khi nghĩ đến việc Justin đâm một bức tường vì cậu ấy đã quá tuyệt vọng để cảm nhận mọi thứ, kể cả nỗi đau... Còn tôi thì ngược lại. Tôi có thể làm mọi thứ trong khả năng cho phép để khỏi phải cảm nhận bất cứ điều gì. Phần lớn thời gian mục tiêu của tôi là có thể trở nên tệ đại trước mọi điều trong cuộc sống này.

Hmm, có thể tôi nên viết điều này ra tờ giấy mục tiêu. Mục tiêu #1 của Carlos Fuentes: Trở nên tệ đại và cứ tệ đại như thế. Tôi không nghĩ là viết thế thì sẽ được cho qua, nhưng chịu thôi đó là sự thật mà.

“Ngày đầu tiên thế nào?”

Sau khi Alex đón tôi từ chỗ tòa nhà HÒA NHẬP lúc năm rưỡi, anh ấy đưa tôi đến một nơi mà tôi cho là trung tâm của Boulder – một nơi được gọi là Pearl Street Mall. Chúng tôi dừng ở Hospitali – tiệm bán trà/cà phê của bà Westford để uống nước và chọn một cái bàn bên ngoài cửa tiệm. Bà Westford mang ra hai tách trà đặc biệt “làm tại nhà, chỉ dành riêng cho chúng tôi” và quay lại vào bên trong để phục vụ khách.

Tôi nhìn người anh trai ngồi đối diện và đang hoàn toàn tỏ ra thư giãn. “Mấy trò ở cái trung tâm đấy thật là nhảm nhí, Alex,” tôi nói thật khế để bà Westford không nghe thấy. “Cứ trò tiếp theo thì lại tệ hại hơn trò trước.”

“Thôi nào, nó đâu thể tệ đến mức ấy.”

“Đừng nói vậy cho đến khi anh thấy chúng. Và họ còn bắt em phải kí một bản cam kết ngớ ngẩn là em sẽ không vi phạm nội quy. Còn nhớ khi ở trường Fairfield chúng ta không theo một nội quy nào không Alex? Và sau giờ học thì chỉ có anh, em và Luis.”

“Chúng ta có nội quy chứ,” Alex nói, sau đó cầm cốc lên uống. “Chúng ta chỉ là không tuân theo thôi, bởi vì mẹ quá bận làm việc nên không thể để mắt đến chúng ta được.”

Chúng tôi không sống một cách dư dả khi ở Illinois, nhưng chúng tôi chắc chắn có gia đình, bạn bè ... và cả một cuộc sống đúng nghĩa của nó. “Em muốn quay về.”

Anh ấy lắc đầu. “Ồ đó chẳng còn lại gì cho chúng ta cả.”

Có Elena, Jorge và cả JJ nhỏ bé nữa. Anh còn chưa bao giờ thấy đứa bé đó, Alex. Bạn bè em cũng ở đó. Còn ở đây em chẳng có gì cả.”

“Tao không nói là tao không muốn quay lại,” anh trai tôi nói. “Chúng ta chỉ là không thể quay lại được nữa, vì nơi đó không còn an toàn.”

“Anh bắt đầu biết sợ từ khi nào thế? Anh đã thay đổi rồi. Em nhớ là anh đã từng sẵn sàng chống lại cả thế giới và làm bất cứ điều gì mình muốn mà không phải đắn đo suy nghĩ cơ mà.”

“Tao không sợ. Tao chỉ quan tâm đến những điều đó vì Brittany thôi. Có một điều mà phải hiểu là mày nên ngừng việc gây chiến với cả thế giới, và đó là điều mà tao đã hiểu ra từ hai năm trước rồi. Và để ý xung quanh đi Carlos. Còn có nhiều cô gái khác ngoài Destiny nữa.”

“Em không muốn Destiny, nhưng nếu anh đang nói về Kiara thì quên đi nhé. Em sẽ không hẹn hò với một đứa con gái muốn kiểm soát cuộc đời em hay quan tâm đến việc em bán thuốc cấm hay ở trong bang hội. Nhìn lại chúng ta đi Alex. Chúng ta đang ngồi trong một tiệm trà và ở bên cạnh những người da trắng giàu có, những người không có tí khái niệm nào về cuộc sống ngoài kia, bởi họ chỉ biết đến những thực tế giả dối mà họ gọi đó là cuộc sống của họ. Và anh đang dần trở nên như thế đấy.”

Alex hơi nhòai người về phía trước. “Để tao nói điều này nhé, em trai. Tao không muốn phải quay lưng lại đầy cảnh giác mỗi khi bước ra phố. Tao cũng không thích có một đứa bạn gái chẳng coi tao ra gì. Và chắc chắn là tao không hối hận khi từ bỏ thuốc cấm và băng Lation Blood để có một tương lai đáng sống hơn.”

“Thế anh định nhuộm da để giống một gã Mỹ da trắng luôn chắc?” Tôi hỏi. “Anh trai, em hi vọng lũ trẻ trong tương lai sẽ trắng bệch giống Brittany để anh khỏi phải bán chúng ra chợ đen.”

Thế là anh trai tôi nổi điên lên, tôi dám chắc điều đó khi thấy các cơ dưới quai hàm anh ấy đang giật giật.

“Là người Mexico không có nghĩa là phải nghèo khổ,” anh ấy nói. “Lên đại học không có nghĩa là tao quay lưng lại với mọi người. Có thể là mày đã quay lưng lại với mọi người ở đây bằng việc duy trì (perpetuate) những hình mẫu kiểu Mexico đó.”

Tôi rên rỉ và ngửa đầu ra sau. “Perpetuate? Perpetuate? Chết tiệt, Alex, mọi người ở chỗ chúng ta thậm chí còn không biết nghĩa của từ đó.”

“Fuck you,” Alex gầm lên rồi xô ngã chiếc ghế và quay lưng đi thẳng.

“Đó mới là Alex mà em từng biết! Em chỉ hiểu được những câu nói to rõ ràng thôi,” tôi nói với theo.

Anh ấy vứt chiếc cốc vào thùng rác và tiếp tục đi thẳng. Tôi phải thừa nhận rằng may mắn thay anh ấy chưa đi như một thằng da trắng và trông vẫn như đang chuẩn bị đá đít bất cứ ai cản đường. Bà Westford nhanh chóng tiến lại bàn tôi thu dọn cốc trà chưa đựng đến. “Cháu không thích loại trà này à?”

“Không nó ồm ả,” tôi nói với bà.

Bà ấy nhìn sang chiếc ghế trống đối diện tôi. “Alex làm sao thế?”

“Anh ấy rời đi rồi.”

“À,” bà nói, rồi kéo chiếc ghế ra ngồi cạnh tôi.

“Cháu có muốn nói chuyện không?”

“Không ạ.”

“Cháu muốn lời khuyên từ cô không?”

“Không nốt ạ.” Tôi nên nói gì cơ chứ, nói về việc ngày mai tôi sẽ đột nhập vào tủ đồ của Nick để xem liệu có bằng chứng gì không chắc? Và khi tôi ở đó, có thể tôi sẽ lục soát cả tủ của Madison vì cô ấy đã khăng khăng đòi tôi với Nick làm quen với nhau, nên cô ta chắc hẳn sẽ biết điều gì đó. À tất nhiên là tôi không nói với bất kì ai về nghi ngờ này.

“Okay, nhưng nếu cháu cần thì cứ nói với cô. Đợi chút đã nhé.” Bà ấy cầm cái cốc tôi chưa đựng tới và đi vào bên trong. Đây thật là một điều ngạc nhiên lớn vì mẹ tôi hoàn toàn trái ngược với bà Westford. Nếu mẹ tôi mà muốn cho tôi lời khuyên thì chắc chắn bà sẽ nói ra mà không cần biết tôi sẽ nghe hay không.

Bà Westford quay trở lại sau vài phút và đặt xuống một cốc trà khác.

“Hãy thử nó đi,” bà nói. “Nó là trà có các loại thảo mộc giúp an thần như cúc la mã, nụ tầm xuân, quả com cháy, lá bạc hà và sâm Siberian.”

“Hút cần sa cũng giúp an thần mà,” tôi đùa.

Nhưng bà ấy không hề cười. “Cô biết hút hít không phải vấn đề gì to lớn với một số người, nhưng quan điểm của cô thì nó vẫn là phạm pháp.” Bà ấy đẩy cái cốc xa hơn về phía tôi. “Cô cam đoan là nó sẽ giúp cháu bình tĩnh lại,” bà ấy nói. Khi đang đi vào trong để nhận lượt khách mới, bà nói thêm vào, “Và nhất là nó sẽ không làm cháu dính vào rắc rối.”

Tôi nhìn xuống cái cốc đầy những chất lỏng màu xanh lá cây. Nó trông chẳng hề giống trà thảo mộc mà giống mấy thứ trà túi bán rẻ tiền bán sẵn hơn. Tôi nhìn sang trái rồi phải, khi chắc chắn thấy không ai đang nhìn, tôi nâng cốc lên ngang mặt và hít một hơi.

Okay, đây chắc chắn không phải loại trà rẻ tiền trong siêu thị. Nó có mùi như hoa và quả, và mùi gì đó nữa mà tôi không thể giải thích. Và cái mùi khác lạ ấy khiến tôi muốn nếm thử một ngụm.

Khi ngẩng mặt nhìn lên tôi thấy Tuck đang đi về phía mình. Kiara đang đi bên cạnh cậu ta, nhưng cô ấy đang chú ý đến người đang chơi đàn phong cầm ở giữa cửa trung tâm thương mại. Cô ấy lấy một đô la ra từ ví và cúi xuống đặt nó vào hộp của người đó. Trong khi cô ấy xem biểu diễn, Tuck kéo chiếc ghế từ bàn bên cạnh sang đây và ngồi đối diện tôi. “Tớ không ngờ là cậu cũng uống trà đấy,” Tuck nói. “Cậu giống như sẽ uống rượu tequila hay rum hơn.”

“Cậu không còn ai khác để làm phiền à?” Tôi hỏi.

“Không.” Thẳng rành mà tôi nghĩ là cả năm chưa cắt tóc này chỉ vào hình xăm trên cánh tay tôi và hỏi. “Nó có ý nghĩa gì thế?”

Tôi gạt ngón tay của cậu ta ra. “Nó có nghĩa là nếu cậu động vào tôi tôi sẽ đá đít cậu.”

Kiara giờ đang đứng bên cạnh Tuck. Trông cô ấy có vẻ không vui tí nào.

“Nhân tiện nói đến đá đít thì ngày đầu tiên ở chương trình HÒA NHẬP của cậu thế nào?” Tuck hỏi với một nụ cười làm tôi muốn lao đến lật nhào ghế cậu ta.

Kiara gạt gạt tay áo và lôi cậu ta ra khỏi bàn. “Kiara có việc muốn hỏi cậu, Carlos.”

“Không, không, không có gì cả,” Kiara như bị nghẹt thở nhưng vẫn cố kéo cậu ta vào bên trong tiệm trà.

“Cậu có mà. Hỏi cậu ấy đi,” cậu ta nói với theo trước khi cả hai vào hẻm bên trong và biến mất khỏi tầm mắt tôi.

Bạn đang đọc truyện *Quy Luật Hấp Dẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22

Tôi đẩy Tuck vào bên trong. “Dừng lại đi,” tôi thì thầm.

Giờ chúng tôi đang ở đằng sau cửa hàng, nơi không ai có thể nghe thấy chúng tôi được.

“Tại sao?” Tuck hỏi. “Cậu cần một người đứng trước hội người già cùng cậu, còn cậu ta cũng cần có việc gì đó để làm ngoài việc ngồi quanh quần đùi đỏ và đếm mấy hình xăm cả ngày, nên đây đúng là một ý tưởng hoàn hảo.”

“Không, nó không hoàn hảo đâu.”

Mẹ tôi nhảy điệu shimmy đến bên cạnh chúng tôi và ôm Tuck một cái. “Có chuyện gì thế?”

“Cháu không thể đến lớp vẽ vào thứ sáu với Kiara, nên cậu ấy muốn hỏi Carlos có muốn thay thế cháu không,” Tuck nói.

Mẹ tôi nở nụ cười lớn. “Ôi con yêu, con thật tốt khi cố rủ cậu ấy tham gia vào các hoạt động. Con thật đặc biệt.” Mẹ kéo tôi và ôm thật chặt. “Con gái mẹ chẳng phải là tốt nhất ư?”

“Chắc chắn rồi cô Westford, tốt nhất trên đời.”

Khi ở cùng bố mẹ tôi thì Tuck đúng là kẻ nhỉnh hót.

“Kiara, lúc nào con và Tuck rời khỏi đây thì đưa cả Carlos về nhà luôn nhé. Cậu ấy đến đây với Alex, nhưng mẹ nghĩ là họ đã cãi và hay gì đấy đại loại thế. Một tiếng nữa mẹ về, nhưng mẹ còn phải đón Brandon từ nhà bạn nó, còn bố con còn phải nấu bữa tối. À, khi con về nhà thì hãy giám sát để chắc chắn là chúng ta sẽ có bữa tối để ăn nhé.”

Sau khi làm cho chúng tôi mỗi người một tách trà, tôi phát hiện ra rằng trà Carlos uống ngoài kia là một trong những loại trà đặc biệt mà mẹ tôi pha. Cậu ấy có vẻ thích nó, mặc dù tôi cũng không chắc là cậu ấy có giả vờ hay không.

“Gặp cậu vào ngày mai nhé,” Tuck nói, giờ chiếc cốc giấy lên chào tôi.

“Cậu có gì muốn hỏi tớ?” Carlos hỏi với giọng như đang bị làm phiền.

Liệu cậu có muốn ăn mặc như mấy gã cao bồi vào tối thứ sáu để làm người mẫu trước mấy người cao tuổi không? “Không có gì.” Tôi không thể nói thể được.

Mẹ tôi ra bên ngoài tán gẫu với khách hàng. Tôi nhìn cái cách mà mẹ nói chuyện với từng người như thể họ là những người bạn thân thiết. Khi mẹ tôi đi đến bàn chúng tôi, bà nhìn xuống để chắc rằng chúng tôi vẫn đang uống trà của mình.

“Cô thấy có vẻ cháu thích nó,” bà nói với Carlos. Mẹ tôi như kiểu đặt hết niềm kiêu hãnh của mình vào từng loại trà, và nếu bà tìm được cho một khách hàng khó chiều loại trà khiến họ ưa thích, bà sẽ vui như trúng xổ số vậy. “Cô thấy Kiara muốn mời cháu đến làm người mẫu cho nó ở Highlands vào tối thứ sáu phải không, chắc sẽ vui lắm đấy.”

Carlos nhìn tôi như đang hỏi mẹ tôi đang nói về cái khi gì vậy?

“Cháu muốn thêm trà không?” Mẹ tôi hỏi cậu ấy.

“Dạ không, cháu cảm ơn.”

“Kiara sẽ lái xe đưa cháu về. Phải vậy không con yêu?”

“Vâng, chúng ta đi thôi.” Tôi nói trước khi mẹ tôi kịp nói thêm bất cứ điều gì nữa.

Khi ra đến chỗ đậu xe, Carlos cố kéo cửa xe ra để vào.

“Chắc cậu phải trèo qua cửa sổ thôi.” Tôi nói với cậu ấy.

“Cậu đang đùa tớ à?”

Tôi lắc đầu. “Tớ không đùa đâu.” Đó là công việc phải làm tiếp theo của tôi, sau khi tôi sửa cái đồng hồ và radio.

Carlos dễ dàng trèo vào trong xe, cậu ấy đưa hai chân vào trước rồi mới đưa cả người vào sau. Tôi ước là cái radio hay cái đầu đĩa cũ có thể hoạt động bởi tôi nghĩ Carlos có vẻ đang trở nên sốt ruột sau năm phút chạy xe trong im lặng.

Cậu ấy ngo ngoáy trên ghế ngồi. “Công việc người mẫu làm những gì?”

“Đó là làm người mẫu cho lớp vẽ vào tối thứ sáu ở trung tâm bảo trợ xã hội. Thật ra cậu không cần phải làm việc đó đâu. Tớ còn chẳng định hỏi cậu điều đó cơ.”

“Tại sao không?”

Khi tôi dừng lại lúc đèn đỏ, tôi quay sang cậu ấy và nói ra sự thật. “Bởi vì cậu sẽ phải làm người mẫu với tớ, và tớ cũng biết là cậu sẽ không đồng ý làm việc đó mà.”

Bạn đang đọc truyện *Quy Luật Hấp Dẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23

Tôi hiểu rồi. Cô ấy không muốn làm người mẫu cùng một kẻ bị bắt vì thuốc cấm. “Tớ có thể rủ thêm Madison,” tôi nói với cô ấy với cái giọng tự phụ mà tôi biết là sẽ làm cô ấy căng thẳng. “Cậu ấy sẽ làm mẫu với tớ. Mà tớ nghĩ lại rồi, cô ấy mời tớ đến nhà vào tối thứ sáu này, nên tớ không thể đến lớp vẽ của cậu được.”

“Tớ không thể hiểu được cậu thấy gì hay ở cậu ta.”

“Thấy nhiều thứ lắm, hơn cậu nhiều,” tôi nói dối. Sự thật là tôi cũng chẳng thấy gì hay ho ở cô ta cả. Tôi đã cố tránh mặt cô nàng này kể từ khi cô ta nôn ọe ở bữa tiệc, nhưng vì cô ta nằm trong danh sách những người có thể hãm hại tôi, tôi cần phải tiếp cận cô ta gần hơn, mà Kiara thì không cần phải biết điều này. Chết tiệt, Kiara không cần biết rằng tôi đã nghĩ về cô ấy và mấy cái bánh quy nhiều hơn mức cần thiết rồi.

Khi chúng tôi về đến nhà, Kiara lao vọt ra khỏi xe. Một lúc sau tôi ăn một gói snack trong bếp trong khi nhìn Kiara thái rau củ và tự hỏi, liệu cô ấy có tương tự như mấy củ cà rốt kia là đầu tôi không.

“Hey, Carlos,” ông giáo sư nói khi bước vào bếp. “Chương trình HÒA NHẬP hôm này thế nào?”

“Nó như dờ hơi ý ạ.”

“Cháu có thể nói rõ hơn được không?” Người giám hộ của tôi hỏi.

“Nó thực sự là rất dờ hơi,” tôi nói một cách cẩn trọng, mặc dù sự mỉa mai vẫn tràn ra trong từng câu chữ.

“Từ ngữ cháu dùng làm chú hơi chừng hững hờ đấy,” ông nói. “Này, bố cần cả hai giúp đỡ sau bữa ăn tối nay.”

“Giúp gì ạ?” Tôi hỏi.

“Nhỏ cỏ dại.”

“Không phải người giàu đều thuê người làm vườn ạ?” Tôi hỏi.

Câu trả lời tất nhiên là không, bởi vì sau bữa tối ông Westford kéo chúng tôi ra vườn sau với những túi giấy to.

Ông ấy đưa gang tay làm vườn cho tôi và Kiara. “Bố sẽ làm ở cạnh sân, con và Carlos chịu trách nhiệm phía sau.”

“Bố!” Brandon hét lên từ chỗ cửa sân trước. “Anh Carlos đã nói là sẽ chơi bóng đá với con hôm nay.”

“Bố xin lỗi, Bran. Carlos phải giúp nhỏ cỏ dại ở ngoài vườn rồi,” ông Westford nói với đứa bé.

“Em cũng có thể giúp mà,” Kiara nói với nó và Brandon trông rất vui khi có thể giúp chị mình.

Tôi còn nhớ khi tôi còn nhỏ và Alex rủ tôi giúp anh ấy với những công việc ngoài vườn. Anh ấy luôn làm cho tôi cảm thấy mình thật có ích. “Nào, Brandon, em cũng có thể giúp cả anh nữa,” tôi nói. “Sau khi em giúp anh thì anh sẽ chơi với em.”

“Thật à?” Thăng nhóc nói.

“Ừ. Chỉ cần giữ cho miệng túi luôn mở để anh ném cỏ dại vừa nhổ vào trong túi.”

Nó cầm lấy cái túi và mở rộng ra. “Như thế này à?”

“Ừ.”

Kiara đang luân tay luân chân nhổ đồng cỏ và ném chúng vào túi. Tôi không thể tưởng tượng ra cảnh Madison lại có thể chịu đựng sự lảm lèm và làm những công việc chân tay như thế này. Tương tự, không đời nào tôi lại nghĩ cô nàng có một con xe cũ kĩ đến mức cửa ra vào còn không sử dụng được.

“Anh chậm chạp quá,” Brandon nói. “Em dám cá là cỏ trong túi chị Kiara hơn trong túi anh nhiều.” Thăng nhóc chạy qua nhòm vào túi của Kiara và reo lên. “Chị ấy thắng rồi.”

“Chưa chắc đâu.” Tôi túm lấy một nắm cỏ và và nhấc chúng ra khỏi mặt đất. Một vài nhánh cỏ sắc như kim còn chọc vào tay tôi qua lớp găng tay, nhưng tôi chẳng quan tâm.

Tôi nhìn sang phía Kiara, cô nàng còn đang nhổ nhanh hơn lúc nãy. Chắc, cô nàng hẳn đang cố cho mọi người thấy cái tính thích cạnh tranh trong con người mình.

“Đã xong!” Cô ấy reo lên, đứng bật dậy ở bên phía trái khu vườn và tháo đôi găng tay ra. Cô ấy nhấc Brandon lên và xoay nó lòng vòng cho đến khi cả hai chị em cười lăn ra cỏ.

“Cậu cứ cẩn thận đấy Kiara,” tôi la lên. “Cậu bắt đầu bộc lộ bản chất của mình rồi đấy.”

Khi Brandon vừa quay lưng đi, Kiara giờ ngón tay giữa với tôi một cách chớp nhoáng trong khi đi về phía chiếc ô tô.

Cho rõ hơn nữa thì bản chất ở đây là những phần xấu xa trong tính cách ấy.

“Giờ thì chúng ta có thể chơi bóng đá! Đi ra chỗ cầu môn thôi,” Brandon nói và chỉ vào cái cầu môn nhỏ ở sân.

“Nhớ nhé, nếu em có thể thắng thì anh hãy chơi G.I Joe với em nhé.”

Tôi đứng trước cầu môn trong khi Brandon cố đá bóng qua được tôi. Tôi sẽ cho cậu nhóc này hiểu một điều là có những việc, cho dù bản thân có cố đến mức đổ mồ hôi sôi nước mắt một cách đau đớn, thì cũng sẽ chẳng ích gì.

“Lần này em sẽ làm được,” nó nói lần thứ mười lăm. Nó đột nhiên chỉ ra thứ gì đó sau lưng tôi. “Nhìn kia! Bên kia ý!”

“Trò đấy cũ rồi, nhóc.” Tôi rất trân trọng nỗ lực ăn gian ấy, nhưng thăng nhóc tính ăn gian nhằm người rồi.

“Không, thật đấy, anh nhìn đi!” Brandon kêu lớn.

Thăng bé kêu có vẻ rất thật, nhưng tôi vẫn không dời mắt khỏi trái bóng. Tôi thà phải bắt bóng cả ngày còn hơn là chơi với mấy con búp bê G.I Joe. Thăng nhóc đá bóng và một lần nữa tôi lại bắt được. “Rất tiếc, chàng trai.”

“Brandon, đến giờ tắm rồi đấy,” Bà Westford hét vọng ra từ phía sân trước.

“Chỉ một vài quả nữa thôi mà mẹ.”

Bà nhìn vào đồng hồ. “Chỉ hai quả nữa thôi, sau đấy con phải đi tắm, và mẹ cũng chắc là anh Carlos cũng phải làm bài tập rồi.”

Sau hai cú sút không thành, tôi bảo Brandon hãy bỏ cuộc. Sau đó nó nhảy nhót đi vào nhà. Thăng nhóc khá là hợp tác, nhưng tôi tự hỏi đến bao giờ lũ nhóc mới hiểu rằng bọn nó không hề có ý định nhảy nhót khi đi thể nhí. Trước khi lên cầu thang, tôi đi qua phòng khách. Kiara đang ngồi trên bàn, cắm đầu vào một đồng sách giáo khoa dày thành thịch.

Một vài sợi tóc tuột ra khỏi cái đuôi ngựa túm đằng sau, rơi trước mặt Kiara làm tôi tự hỏi trông cô ấy sẽ thế nào nếu xõa toàn bộ tóc xuống.

Cô ấy ngược nhìn lên, rồi lại nhanh chóng cúi xuống.

“Cậu nên để tóc xõa,” tôi nói với cô ấy. “Như thế thì trông cậu sẽ giống Madison hơn một chút.”

Cô ấy lại phớt lờ tôi.

Tôi cười. “Hãy cẩn thận,” tôi cảnh cáo.. “Tớ nghe nói ở một số nơi người ta sẽ chặt ngón tay nếu cậu làm thế đấy.”

Tôi mất đến hai ngày để có thể mở được tủ đựng đồ của Nick và Madison, may nhờ có một chiếc bánh quy nam châm của Kiara (tất nhiên là bỏ phần bánh quy đi) và một cái tua vít nhỏ ở xe của cô ấy. Giữa tiết thứ ba, tôi xin đi vào nhà vệ sinh nhưng thật ra là để tìm kiếm trong tủ đồ của Madison. Trong cặp của cô ta có sách, đồ trang điểm và mấy tờ giấy nhớ từ Lacey và vài đũa con gái khác. May mắn là cô ta để điện thoại ở một bên cặp. Tôi cầm lấy chiếc điện thoại và đi vào phòng vệ sinh, nơi tôi có thể xem xét kỹ lưỡng các cuộc gọi, lịch hẹn và danh bạ. Không có gì bất thường, ngoại trừ việc vào thứ sáu đó cô ta gọi cho Nick nhiều hơn số lần có thể đếm trên hai bàn tay tôi.

Tôi đặt trả lại cái điện thoại rồi quay lại lớp học.

Vậy bây giờ còn lại Nick. Tôi thoáng thấy anh ta ở sảnh trường học và chỗ tủ đồ, nhưng tôi không có lớp chung với gã này. Giờ ăn trưa ở sảnh rất đông, nhưng ngay sau bữa ăn trưa tôi đã lên luôn ra sảnh với cục nam châm và tua vít. Tủ của Nick bừa bãi một cách kinh khủng. Trong ba lô của anh ta có một đồng hồ những cái tên nguếch ngoác trên mẫu giấy nhỏ được viết dưới dạng mã số. Họ chắc chắn là những khách hàng hoặc người cấp hàng, nhưng học được viết dưới dạng những cái mã số.

Tôi đã ở đây hơi lâu rồi, nhưng có gì đó cứ thôi thúc, như thể anh Paco hay bố tôi đang giục giã tôi tìm kiếm thêm nữa. Tôi lục trong ba lô, hi vọng sẽ tìm thấy số điện thoại hay bằng chứng nào khác cho thấy anh ta dính dáng tới việc tôi bị bắt. Nhưng tất cả những gì tôi tìm thấy chỉ là một nắm giấy. Có ai đó đang đi lên cầu thang. Tôi có thể nghe thấy tiếng bước chân đang tới gần. Nếu đó là hiệu trưởng, tôi sẽ bị bắt, còn nếu là Nick thì chắc tôi sẽ bị đánh cho một trận. Tôi nhìn qua đồng hồ giấy trong tay, cho đến khi... yeah, tôi thấy được rồi.

Đó là một mẫu giấy không được viết dưới dạng mã. Đó là một cái tên gần như là Wes Devlin, ông trùm thuốc cấm có mối quan hệ gần gũi với Guereros Del Barrio, và một số điện thoại viết ngay bên dưới.

Tôi nhét tờ giấy vào túi quần và khóa tủ lại trước khi có người đi lên.

Tốt nhất là thằng cha Nick nên coi chừng, bởi tôi sẽ nhanh chóng trả đũa và hắn sẽ không bao giờ có thể quên được điều đó.

Bạn đang đọc truyện *Quy Luật Hấp Dẫn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.